

Τρας
 μυστικός
 τῷ
 Πνεύματι
 σαρκίνας
 τῷ
 θεοφοβῶ
 Πατέρας

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
 ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ
 ΣΑΛΤΙΣΜΑ**

Ἄγε ἡμῶν
 Προφῆτα
 ἢ Πρόδρομο
 φέσθε
 ὑπὲρ ἡμῶν.

ΜΑΡΤΙΟΣ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
 2007
 ἄρ. φύλ. 66

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἹΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΠΤΕΣΙΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Ἀθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 66
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

Ἱδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἱερομόναχος
Ἰάκωβος Ἀδελφοθεΐτης

Διευθυντής:

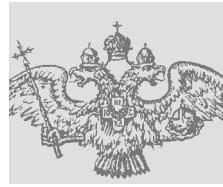
† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια, διακόσμησις:
Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

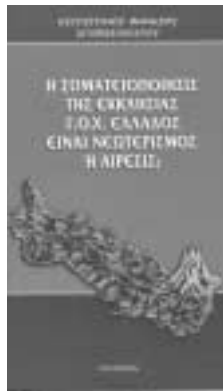
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

595

ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗΣ
ΠΑΡΗΣ

597

Η ΕΠΙΒΟΥΛΗ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΝΣΙΑΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ
ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

601

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

605

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ
ΒΟΡΕΙΟΥΣ ΚΑΙ
ΝΟΤΙΟΥΣ ΕΠΙΚΡΙΤΑΣ

614

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ

617

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΣΗΣΕΙΣ

621

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕ΄ ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρὸς τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ τε ἐγγύς καὶ μακρὰν.

*«Καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος,
δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.»*

(Κανὼν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν.)

Τέκνα ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι περιπόθητα,

ΧΡΙΣΤΟΣ ἈΝΕΣΤΗ

Ο τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθεὶς καὶ δύσας ἐν τάφῳ, σήμερον ὡς νυμφίος ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ζωοδόχου μνήματος, ὡς ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέτειλε φωσφόρος καὶ ἀνέσπερος, «ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος» οὕτως εἰς τὸν ὑμνογραφικὸν στίχον ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφος καὶ ποιητὴς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μεταφέρει προσφυέστατα τὴν Προφητείαν τοῦ Προφήτου Μαλαχίου, τὴν λέγουσαν: «καὶ ἀνατελεῖ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου, ἥλιος δικαιοσύνης»¹.

Συμφώνως πανηγυρίζει μετὰ πάντων ἡμῶν καὶ ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ἀναφωνῶν χαρμολογῶν: «Ὁ τῆς Δικαιοσύνης τριήμερος Ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐφώτισεν· ὁ τριήμερος καὶ προαιώνιος Χριστός, ὁ βότρυς ἐβλάστησε, καὶ τὴν οἰκουμένην εὐφροσύνης ἐπλήρωσε. Τὸν ἀνέσπερον ὄρθρον ἰδωμεν, πρὸ ὄρθρου ἐγείρωμεν σήμερον, καὶ φωτὸς χαρᾶς πληρωθῶμεν.

Πύλαι Ἄδου ὑπὸ Χριστοῦ ἠνοίχθησαν, καὶ νεκροὶ ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησαν. Ἀνέστη Χριστός, ἡ τῶν πεσόντων Ἀνάστασις, καὶ τὸν Ἀδὰμ συνήγειρεν. Ἀνέστη Χριστός, ἡ πάντων Ἀνάστασις, καὶ τὴν Εὐάν τῆς κατάρας ἀπήλλαξεν. Ἀνέστη Χριστός, ἡ Ἀνάστασις, καὶ τὸν πρὶν ἄκοσμον κόσμον κατακοσμήσας ἐφείδρυνεν· ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Αὐτοῦ πάντας πατάξας κατήσχυεν.

Ἀνέστη, καὶ χαρὰν πάσῃ τῇ κτίσει ἐδωρήσατο· Ἀνέστη Χριστός, καὶ τὸν Ἀδὰμ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα τῆς ἀθανασίας κατέστησεν. Ἦτις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις, τῇ Ἀναστάσει ἀνακαινίζεται· ἦτις ἐν Χριστῷ καινὸς κόσμος, κοσμηθῶμεν οἱ ἄκοσμοι· ἦτις ἐν Χριστῷ Ἐκκλησία, καινὸς οὐρανὸς σήμερον· οὐρανός, τοῦ ὀρωμένου οὐρανοῦ ὠραιότερος»². Δεῦτε εὐλογημένα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀνακαινισθῶμεν καὶ ἡμεῖς εὐγνωμόνως σήμερον, συμφάλλοντες εὐφροσύνως μετὰ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας φωτονυμικοὺς ὕμνους: «Τῆς Ἀναστάσεως τὸ φῶς, ἐξέλαμψε τοῖς ἐν σκότει τοῦ θανάτου καὶ σκιᾶ καθημένοις, ὁ Θεὸς μου Ἰησοῦς»³.

1) Μαλαχ. δ΄, 2. — 2) Ἐπιφανίου Κύπρου, Λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Ρ.Γ. 43, 465.

3) Τροπάριον γ΄ ᾠδῆς ἀναστασίμου Κανονοῦ τοῦ πλ. δ΄.

Ο ἄναστας Κύριος εἶναι τὸ ἀπρόσιτον, αὐτόφωτον, ἀκατάληπτον Φῶς. Αὐτός, ὅστις κατὰ τὸν Μέγαν Βασιλείον, «φωτὸς φύσιν ἐδημιούργησε, τὸ σκότος ἠφάνισε, τὴν κατήφειαν διέλυσε, τὸν κόσμον ἐφαιδρυνε, πᾶσιν ἀθρώως χαριέσσαν ὄψιν καὶ ἡδεῖαν ἐπήγαγε»⁴. Αὐτὸς ἐνανθρωπήσας, ἐγένετο κατὰ τὸν Προφήτην «εἰς φῶς ἐθνῶν»⁵ · καὶ ὡς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ προαναγγέλει, «καὶ τὸ φέγγος Αὐτοῦ ὡς φῶς ἔσται»⁶. Αὐτὸς εἶναι τὸ μέγα φῶς, «τὸ φῶς τοῦ κόσμου»⁷, τὸ ὁποῖον ἀνέτειλε «τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου»⁸, δηλαδὴ εἰς τοὺς αὐτοβούλως καταδικασμένους εἰς τὴν σκοτεινὴν τυραννίαν τῆς ἁμαρτίας καὶ εἰς τὴν ζοφερὰν χώραν τοῦ θανατηφόρου Ἄδου. Εἰς αὐτούς, τοῦτέστιν εἰς ἡμᾶς καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀνέτειλε μὲ φιλανθρωπίαν ἀνείκαστον «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Τὸ αὐτοφύες φῶς, τὸ παραγωγικὸν καὶ παρεκτικὸν πᾶν ἕτερον φῶς εἰς πᾶν ἕτερον πλάσμα του.

Εἰστατικώτατος ὁ μεγαλοφωνώτατος τῶν Προφητῶν Ἡσαΐας, ὁρῶν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὴν ἐνδοξον καὶ ὀλόφωτον τοῦ Κυρίου Ἐξανάστασιν, ἀναφωνεῖ: «Φωτίζου, φωτίζου Ἱερουσαλήμ· ἦκει γὰρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν»⁹. Ὁ δὲ χρυσορροᾶς Δαμασκηνός, συμπληρώνων τὸν ἀνωτέρω προφητικὸν λόγον, καλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς «νέαν Ἱερουσαλήμ» νὰ φωτισθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ φωτίσῃ τὸν τετραπέρατον κόσμον μὲ τὸ ἀνέσπερον αὐτὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ δοξάσατε Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν». Αὐτὸ εἶναι τὸ φωτοδώρητον μῆνυμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀναστάσεως πρὸς πάντα τὰ ἔθνη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κάλεσμά της: «οἱ ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύπτεσθε».

Απελευθερώθητε, ἐξέλθητε τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου οἱ πρῶην πεπεδημένοι μὲ τὰ δεσμὰ τῆς ἐπικαταράτου ἁμαρτίας· καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτεινομόρφου διαβόλου πρῶην φυλακισμένοι, φανερωθεῖτε νικηφόροι μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς αἰωνίου νίκης ἡμῶν, Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ καὶ Δεσπότου.

Οὔτω, λοιπόν, φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός, καθιστάμενοι «φῶς ἐν Κυρίῳ»¹⁰ διὰ τῆς καθάρσεως τῶν παθῶν -συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ὑμνογραφικὸν «καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως»- καλούμεθα «ὡς τέκνα φωτός»¹¹ νὰ περιπατῶμεν, ἦτοι νὰ πολιτευώμεθα, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταδίδωμεν τοῦτο τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως εἰς ἅπαντας τοὺς εἰσέτι καθημένους ἐν σκότει ἀδελφούς μας, «ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη»¹². Τότε μόνον θὰ εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὸ κάλεσμα τοῦ Κυρίου τὸ λέγον: «ὁμοῖοι εἰστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου»¹³. Τὸ φῶς δηλαδὴ πάντων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, «ὥστε φωτίζειν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν αὐτῶν, φωτὶ διδασκαλίας καὶ φωτὶ γνώσεως, χειραγωγεῖν αὐτούς ἐπὶ τὴν ὁρθὴν τρίβον τῆς εὐσεβείας»¹⁴.

Αλλὰ πρῶτα φωτίζεται ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔπειτα δύναται νὰ φωτίσῃ καὶ ἄλλους. Διὰ τοῦτο ταπεινοὶ ἰκέται παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου τῶν ἀπάντων, διὰ νὰ εὐδοκήσῃ ὅπως ἀναστήσῃ πάντας ἡμᾶς ἐκ τοῦ ψυχοφθόρου σκότους τῆς ἁμαρτίας, καθαρίζοντας τὰς αἰσθήσεις μας· οὕτως ὥστε δυνηθῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὰς ἀμετρήτους χάριτας τοῦς Ἀναστάντος Δεσπότου, καὶ ἀξιωθῶμεν ὄντως νὰ ἴδωμεν διὰ τῆς καθάρσεως μὲ τοὺς νοερούς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν Αὐτόν, λέγοντα καὶ εἰς ἡμᾶς· «Χαίρετε· μὴ φοβεῖσθε. Εἰρήνη ὑμῖν»¹⁵.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος ἐν παντὶ καὶ κατὰ πάντα εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας· Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Κυριακὴ τοῦ Πάσχα 2007

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

4) *Μ. Βασιλείου*, Ὀμιλία εἰς Ἐξαήμερον 2. 7. ΒΕΠΕΣ 51, 201. — 5) Ἦσ. μβ', 6. — 6) Ἀββακ. γ', 4. — 7) Ἰωάν. η', 12. 8) Ματθ. δ', 16 καὶ Ἦσ. θ', 2. — 9) Ἦσ. ξ', 1 — 10) Ἐφ. ε', 9. — 11) Ἐφ. ε', 9. — 12) Ψαλμ. οα', 7.13) Ματθ. ε', 14. 14) *Εὐθ. Ζιγαβηνός*, Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. — 15) Ματθ. κη', 9-10 καὶ Ἰωάν. κ', 21.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗΣ ΠΛΑΨΗΣ

Τὸ πρόβλημα τῶν ἐν Ἑλλάδι νεοπαγανιστῶν εἶναι πλέον εἰς πάντας, ὀλίγον ἕως πολὺ, γνωστόν. Κάτι ἢ γελοία γραφικότης τῶν ψευδοαρχαιοελληνικῶν μεταμφιέσεων εἰς γνωστοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους, κάτι αἰ τεχνηέντως προκλητικαὶ ὑλακαὶ κατὰ ἐκπροσώπων τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας εἰς τὰ τηλεοπτικὰ «παράθυρα», ἐπέτυχαν ἔστω καὶ μὲ ἀρνητικὸν τρόπον, νὰ κατακτήσουν τὴν ἰδικὴν των μερίδαν εἰς τὸν δημόσιον καὶ κοινωνικὸν βίον τῆς πατρίδος μας. Εἶναι μάλιστα αὐτὸ τὸ ἰδιάζον

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

καὶ ἀπεχθὲς χαρακτηριστικὸν τῶν περιθωριακῶν αὐτῶν ομάδων (ἀλλὰ καὶ μεμονωμένων ἀνθρώπων), ποὺ ὡς «κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας»¹, δὲν ἔχουν νὰ προσφέρουν οὐδεμίαν ἀπολύτως πρότασιν ἐπὶ τῶν ζωτικῶν καὶ οὐσιωδῶν προβληματισμῶν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως, καὶ ἀρκοῦνται εἰς τὸν ἄσκοπον θόρυβον καὶ τὰς παντοιοτρόπους προκλήσεις, προκειμένου νὰ ἐκβιάσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινωνίας, ἢ ὁποῖα ἐξ ἄλλου πάντοτε προσελκύεται ἀπὸ κάθε τι παράδοξον καὶ ἀξιοπερίεργον. Ἄλλωστε ἔχουν λεχθῆ καὶ γραφῆ ἀρκούντως ἱκανὰ περὶ τοῦ θέματος, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ὅλην κίνησιν τοῦ νεοπαγανισμοῦ καὶ τῆς νεοειδωλολατρίας τελειῶς ἀνίσχυρον εἰς τὴν παραμικρὰν κριτικὴν, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὸ μόνον ποὺ ἀπομένει εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὄνειροπόλους νεοπαγανιστάς, εἶναι ἢ κατασκευὴ κάποιας... χρονομηχανῆς ποὺ θὰ τοὺς ἐκσφενδονίσει τουλάχιστον τρεῖς χιλιετιρίδας εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, ἢ ἔστω ἢ ἐξεύρεσις ἐρημικῆς τινος νήσου εἰς τὰς ἐν θαλάσση μακρὰν ἐσχατιὰς τῆς οἰκουμένης, ὅπου θὰ δύνανται νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἰδικὴν των οὐτοπιστικὴν «Νεφελοκοκκυγίαν»² ἀπροσκόπτως καὶ ἀδιαταράκτως!

Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης διδάσκει, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἔχει αὐτοβούλως ἐμέσει τὸν παγανισμὸν καὶ τὴν εἰδωλολατρίαν, ὅπως τὸ θα-

νατηφόρον δηλητήριο· τὸ αἷμα δὲ τῶν ἀναριθμῶν μαρτύρων ποὺ ἀπεδείχθη τὸ τέλειον ἀντίδοτον, ἦτο κυρίως αἷμα ἑλληνικόν. Οὐχὶ βεβαίως ὑπὸ τὴν ἰδεοληπτικὴν παχυλὴν «φυλετικὴν» ἀντίληψιν, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν κλασσικὴν καὶ ἱστορικὴν πραγματικότητα τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ἐὰν θέλετε νὰ ὀμιλήσωμεν εἰς τὴν «γλῶσσαν» τοῦ συρμοῦ, οὕτως ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ DNA τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος καθηγιάσθη καὶ ἐξηγνίσθη ἀπὸ τὸ μίasma τῶν εἰδωλοθύτων καὶ τῶν λοιπῶν δαιμονικῶν θυσιῶν τῆς εἰδωλολατρίας, ἐπαναδημιουργώντας τοιοιτοτρόπως μίαν νέαν φυλὴν «καινούργιων» ἀνθρώπων, ἓνα «γένος ἐκλεκτόν», ἓνα «ἔθνος ἅγιον»³, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἱστορικὴν διαδρομὴν του ἐμεγαλουργήσε, δημιουργώντας ἓναν ἀνεπανάληπτον πολιτισμὸν μὲ πανανθρωπίνην καὶ οἰκουμενικὴν διάστασιν, ποὺ ὑπερβαίνει ὅλα τὰ ἐφήμερα φυλετικά, ἐθνικά, πολιτικά ἢ θρησκευτικὰ ἰδεολογήματα, ἔχοντας ὡς πνευματικὸν ὑπόβαθρον τὴν μόνην ἀνθρωποσωτήριον ἀλήθειαν, καὶ ὡς ἀποστολὴν του εἰς τὸν κόσμον, τὴν διάδοσιν καὶ κραταίωσιν αὐτῆς τῆς ἀληθείας.

Ὁ πολιτισμὸς αὐτός, λοιπόν, ποὺ ἀπεκάλυψε διὰ τῆς θεολογίας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ἱερᾶς τέχνης του (μουσικῆς, ποιήσεως (ὕμνογραφίας), ἀγιογραφίας κ.ἄ.) τὸ μυστικὸν κάλλος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθήμενον καὶ θανασίμως νοσοῦντα ὑπὸ τῆς εἰδωλικῆς λύμης ἀνθρωπον, «συνέθετε ἐντός του τὴν κληρονομίαν τῆς Κλασσικῆς Ἀρχαιότητος»⁴, ἦτο δηλαδὴ ἑλληνικῶν καταβολῶν. Οἱ δὲ Φράγχοι διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος τὸν ὠνόμασαν «Βυζαντινόν»⁵· ἀρχικῶς μὲ χλευαστικὴν διάθεσιν, ἐν συνεχείᾳ δὲ λόγω τῆς συνηθείας πλέον· ἐνῶ ἡ σοβαρὰ σήμερον ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τὸν θεωρεῖ ἀναπόσπαστον

3) Α' Πέτρου β', 9.

4) πρβλ. Πρόλογον τοῦ R. Bloch εἰς τὸ ἔργον τοῦ André Guillou, «Ὁ Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς».

5) Πρῶτος ὁ Γερμανὸς J. Wolf τὸ 1562 εἰς τὸ ἔργον του «Corpus Byzantinae Historiae», καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ θεμελιωτὴς τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν C. Du Cange τὸ 1680, εἰς τὸ «Historia Byzantina», ἔργα θεωρούμενα σήμερον ἀναξιόπιστα καὶ κατευθυνόμενα.

1) Ἰούδα, γ'.

2) Φανταστικὴ πολιτεία τῶν πτηνῶν, εἰς τὴν κωμῶδιαν τοῦ Ἀριστοφάνους «Αἰ ΟΡΝΙΘΕΣ».

συνέχειαν καὶ ἐξέλιξιν-ἀνέλιξιν τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ⁶.

Τὸ πνεῦμα τοῦ νεοπαγανισμοῦ καὶ τῶν δωδεκαθεϊστών δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσηιν μὲ τὸ πνεῦμα ποῦ ἐνέπνευσεν τὸν Πίνδαρον, τὸν Ὅμηρον, τὸν Πλάτωνα ἢ τὸν Σοφοκλῆν καὶ τὸν Εὐριπίδην· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ φωτεινοὶ ἐκεῖνοι ἐκλάμψεις ποῦ ἔμαθαν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγαπᾶ καὶ νὰ ἀναζητᾶ τὸ φῶς, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν προετοίμασαν -μὲ τὸν τρόπον των- νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν μοναδικὴν Πηγὴν αὐτοῦ τοῦ φωτός, δηλαδὴ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτοὶ -νεοπαγανισταί, νεοδωδεκαθεῖσται καὶ λοιποὶ νεοσκοταδισταί, ὀπαδοὶ ἐκεῖνου τοῦ ἀρχαίου σκότους- κινοῦνται ἢ μᾶλλον ὠθοῦνται καὶ ἔλκονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς τῆς ἀποστασίας, πιθηκίζοντες τὰ εὐτελῆ πνευματικὰ ὑποπροϊόντα τῆς δυτικῆς παρακμῆς. Εἶναι ἐξ ἄλλου παρομιμῶδης ἢ μανία τοῦ ἑλληνοῦ διὰ τὰ ξενικὰ πρότυπα, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀκόμη, ἐξ οὗ καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχου: «Ἕλληνες αἰεὶ τιθέασιν τὰ ἀλλότρια...» καὶ εἶναι γεγονός, ὅτι πηγὴ ἐμπνεύσεως τῶν νεοειδωλολατρῶν δὲν εἶναι φυσικὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, ἀλλὰ οἱ σύγχρονοι ψευδοσοφοὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς: Ἑλενα Μπλαβάτσου, Ἄννα Μπεζάντ, Ἐλίζαμπεθ Πρόφρετ, Ἄλις Μπέηλ⁷ (κατὰ... διαβολικὴν σύμπτωσιν ὄλαι Ἑβραῖαι!), Δαλαί Λάμα, μὲ τῶν ὁποίων τὰς ἀρχὰς καὶ ιδέας ταυτίζονται ἀπολύτως! Καὶ φυσικὰ, μόλις ποῦ χρειάζεται νὰ ἀναφέρωμιν τὸν ἤδη γνωστὸν εἰς πάντας ἀνθελληνικὸν καὶ ἀντίχριστον ρόλον τῆς Μασσωνίας, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξηγεῖται ἴσως τὸ χαρακτηριστικὸν μῖσος τῶν νεοπαγανιστῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας· μῖσος ποῦ μόνον μὲ αὐτὸ τῶν φανατικῶν νεοφαρισαίων Σιωνιστῶν δύναται νὰ συγκριθῆ! Εἶναι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο παράφορον μῖσος τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβει τὴν ἑσφορικὴν καρδίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου κατὰ τῶν ἀγαθῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ... φωτεινὸν παράδειγμα διὰ τοὺς νεοειδωλολάτρας, καὶ εἰς τὴν σκέψιν,

6) Βλ. σχετικῶς εἰς τὰ σημαντικότερα ἔργα ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὅπως: C.Mango, Βυζάντιο ἢ αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης· H.G. Beck, Ἡ Βυζαντινὴ χιλιετία· Bury, Later Roman Empire· S.Runciman, Byzantine Civilization· A.Vasiliev, Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας· A.Guillou, Ὁ Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς· Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια (εἰς τὸ λῆμμα «Βυζάντιον», τόμος Β' συμπλήρωμα, σελ. 187)· κ.ἄ. ποῦ τονίζουν τὴν ἑλληνικότητα τοῦ «Βυζαντίου».

7) Βλ. «Νεοπαγανισμὸς - Ἡ ἀπειλὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν», ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ἀλλὰ καὶ -κυρίως- εἰς τὴν βιαιάν καὶ βάρβαρον πρακτικὴν...

Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῆ, ὅτι καὶ ἐκεῖνου ἡ εἰδωλολατρία καὶ ὁ παγανισμὸς ὑπῆρξαν ἐπίσαστοι, ὅπως χαρακτηριστικῶς μᾶς πληροφορεῖ ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ σύγχρονος τοῦ Ἰουλιανοῦ, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, εἰς τὸν «Ἀ' Σηπλιτευτικὸν κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ Βασιλέως»: «Ἀσία δὲ ἦν αὐτῷ τὸ τῆς ἀσεβείας διδασκαλεῖον, ὅση τε περὶ ἀστρονομίαν καὶ τὰς γενέσεις καὶ φαντασίαν προγνώσεως τερατεύεται, καὶ τὴν ἐπομένην τούτοις γοητικὴν (μαγείαν)»⁸. Ἐπίσαστον ἦτο ἐπίσης τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς παγανιστικῆς λατρείας εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ Δωδεκάθεον ἦτο, καθὼς διάφοροι Ἱστορικοὶ ἐρευνηταὶ ἀποκαλύπτουν, ξενικῆς (ἐξ ἀνατολῶν) προελεύσεως. Ἐνδεικτικῶς νὰ ἀναφέρωμιν: τὸν κορυφαῖον «θεόν» τοῦ Δωδεκαθέου Δία, τοῦ ὁποῦ τὴν λατρείαν εἰσήγαγον οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐρχόμενοι (περὶ τὸ 3000 π.Χ.) Πελασγοὶ καὶ λοιποὶ Προέλληνες, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἰνδοευρωπαϊκὴ προέλευσις τοῦ ὀνόματός του, δηλαδὴ Djeus⁹· τὴν Ἀφροδίτην, τῆς ὁποίας ἡ προέλευσις ἀνάγεται εἰς τὴν ἐγγὺς Ἀνατολήν¹⁰, καὶ εἰδικῶς ἐκ τῆς Φοινικικῆς Ἀστάρτης· τὴν Ἀρτέμιν, κ.ἄ. ποῦ καταρρίπτουν τὸ ψεῦδος τῶν νεοπαγανιστῶν περὶ τῆς «ἐθνικῆς ἑλληνικῆς θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου»¹¹.

Εἶναι ἐπίσης ἀπορίας ἄξιον καὶ παράδοξον, τὸ πῶς οἱ νεοπαγανισταὶ δὲν διδάσκονται ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν παράδειγμα τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀποτυχίας τοῦ Ἰνδάλματός των, δηλαδὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου! Τουλάχιστον ἐὰν ἐνσκήψουν μὲ σύνεσιν (ὅση τοὺς ὑπολείπεται) εἰς τὸν πολυτάραχον βίον του, θὰ διαπιστώσουν τὴν τεραστίαν ἀντίθεσίν του μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του, ὅπου τόσον ἐναργῶς φαίνεται ἡ ἀπελπισμένη δίψα τοῦ ἑλληνικοῦ (καὶ σύμπαντος) κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐξηγντλημένος ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον πνευματικὴν ξηρασίαν τῆς εἰδωλολατρίας καὶ εἰς ἀφόρητον ψυχικὴν δουλείαν τοῦ διαβόλου εὐρισκόμενος -καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν ἀπάτην πλέον εἶχεν ἀντιληφθεῖ- ἀνεζήτει μὲ ἀγωνίαν τὸ ζεῖδωρον ὕδωρ τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἦλθεν ἀκριβῶς -ὡς τῆς ἀφάτου

8) Βλ. Ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἔργα, ΕΠΕ, τόμ. 3.

9) Βλ. Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμ. IB· Γ.Μπαμπινιώτη, Λεξικὸν τῆς Ν. Ἑλληνικῆς.

10) ὡς ἄνω.

11) Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὰ Ἱστοριῶν 2, 51· 2, 4· 2, 50· κ.ἄ., μᾶς πληροφορεῖ πῶς τὰ μαντεία, τὰ μυστήρια καὶ αἱ λατρεῖαι ἦσαν ἐξωελλαδικῆς, ἢ προελληνικῆς καταγωγῆς.

Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας!- τὴν κατάλληλον στιγμήν. Αὐτὸ εἶναι κάτι εἰς τὸ ὁποῖον συμφωνοῦν πάντες οἱ ἔγκριτοι καὶ κατηξιωμένοι ἐρευνηταὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος (W.Durant, E.Dodds κ.ἄ.). Εἰς τὸ κορυφαῖον ἱστορικὸν σύγγραμμά του «Παγκόσμιος ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ», σημειώνει χαρακτηριστικῶς ὁ W.Durant: «Ἐντὸς τοῦ ἠθικοῦ κενοῦ τῆς θνησκούσης εἰδωλολατρίας, ἐντὸς τῆς ψυχρότητος τοῦ στωϊκισμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ ἐπικουρειανισμοῦ, ἐντὸς ἑνὸς κόσμου κουρασμένου ἀπὸ τὴν βαναυσότητα καὶ τὴν σκληρότητα..., ἔφερε (ὁ Χριστιανισμὸς) μίαν νέαν ἠθικὴν ἀδελφοσύνης, καλωσύνης καὶ εἰρήνης». Ἴδου διατὶ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἀπήντησεν εἰς τὸν αἰθεροβάτην Ἰουλιανόν -σχετικῶς μετὰ τὴν ματαιόπονον προσπάθειάν του νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰδωλολατρίαν- μετὰ αὐτὰ τὰ μνημειώδη λόγια: «Εἶπατε τῷ Βασιλεῖ· χαμαὶ πεσε δαίδαλος αὐλά. Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην· οὐ μάντιδα δάφνην. Οὐ παγὰν λαλέουσιν· ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ»¹². Οὐδέποτε ἀνέγνωσαν τὸν εἰδωλολατρικὸν αὐτὸν θρῆνον οἱ ματαιόφρονες νεοπαγανισταί; Ἐθρῆνει τότε τὸ μαντεῖον τοῦ βυθίου δράκοντος, διότι ἡ Ἑλλάς καὶ σύμπας ὁ ἑλληνισμὸς ἀπεσοράκισαν τὴν εἰδωλικὴν πλάνην, καὶ κατηκρήμισαν οἰκιοθελῶς καὶ πανηγυρικῶς τὸ μέγα κοσμοεἰδωλον τοῦ ἀρχαίου μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ μέγιστος τῶν προφητῶν Δανιὴλ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ περίφημον ἐνύπνιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος: «καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῶ ἑτέρω οὐχ ὑπολειφθήσεται»¹³. Οὐδέποτε ἀνέγνωσαν τὴν συνταρακτικὴν αὐτὴν προφητείαν, ἡ ὁποία ἔξ αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ περιγράφει μετὰ ἀκρίβειαν τὸν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ὑπερδισχιλιετὴ παγκόσμιον ἐπικράτησιν καὶ κραταίωσίν της;

Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ προφήτου Δανιὴλ ὁ μέγας Χρυσόστομος ἀποκαλύπτει μετὰ ποῖον τρόπον ἐξέπεσεν ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν ὀλέθριον πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας: «Ὡστε ὅταν λέγουν· πόθεν ἡ εἰδωλολατρία; Μάθε τὴν ἀρχή. Ὅπως καὶ τοὺς ἀποστόλους ἂν καὶ ἀνθρώποι, τοὺς ἐθεοποίησαν (βλέπε Πράξεις ιδ', 11)· τοιούτοτρόπως καὶ ὁ διάβολος προσεπάθησε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀσέβειαν, λέγοντας αὐτοῖς “ἔσεσθε ὡς θεοί”. Καὶ ἐπειδὴ

δὲν τὸ ἐπέτυχε, προσεπάθησε μέσῳ παντοιοτρόπων συγκρούσεων, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν πολυθειᾶν»¹⁴. Μάλιστα κατήντησαν εἰς τοιαύτην ἐσχάτην ἀθλιότητα, ὥστε νὰ λατρεύονται καὶ ζῶντες ἀνθρώποι ὡς θεοί!¹⁵

Οἱ περισσότεροι τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος κατεδίκασαν τὸν ἀνθρωπομορφισμὸν τῆς εἰδωλολατρίας καὶ φυσικὰ καὶ τὴν εἰδωλολατρίαν, ὅπως ὁ Φενοφάνης ὁ Κολουφώνιος (570 π.Χ.), ὁ ὁποῖος διεκήρυξεν: «Εἷς Θεὸς ἐν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος, οὐτε δέμος θνητοῖσι ὅμοιος, οὐδὲ νόημα», ὁ Ἡράκλειος (540 π.Χ.)· ὁ Ἀναξίμανδρος (610 π.Χ.)· ὁ Ἐμπεδοκλῆς (490 π.Χ.)· ὁ Παρμενίδης (5ος αἰ. π.Χ.)· ὁ Ἀναξαγόρας (490 π.Χ.)· ὁ Πρωταγόρας (480 π.Χ.), ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐδιώχθη ἀγρίως ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐπειδὴ ἐσατίριζε τὴν μωρίαν τῆς πλάνης των, ὅθεν καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν καταδιωκόμενος· ὁ Ἡρόδοτος (480 π.Χ.), ποὺ κατήγγειλεν τὴν ἀπάτην καὶ ἱεροπορείαν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ἱερατείου· ὁ Πίνδαρος (522 π.Χ.)· ὁ Θεόφραστος (372 π.Χ.)· ὁ μέγας τραγωδὸς Εὐριπίδης (480 π.Χ.), ὁ ὁποῖος κατέφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν κληγόμενος ὑπὸ τοῦ μαινομένου εἰδωλολατρικοῦ ἱερατείου, μετὰ τὴν κατηγορίαν τῆς ἀσεβείας κατὰ... τῶν θεῶν· ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ πλείστοι ὅσοι ἐκ τῶν ἐπιφανῶν προσωπικοτήτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος¹⁶. Διὰ ποῖαν λοιπὸν «ἐθνικὴν τῶν ἐλλήνων θρησκείαν» ὀμιλοῦν, οἱ ἐκ τῶν σκοτεινῶν ἀτραπῶν προερχομένων νεοπαγανισταί-νεοειδωλολάτραι-νεοσκοταδισταί;

Αὕτῃ ὁμως εἶναι ἡ μία πλευρὰ τοῦ προβλήματος τοῦ νεοπαγανισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει δυστυχῶς καὶ ἡ ἄλλη, ἡ λιγότερον γνωστὴ· καὶ εἶναι μᾶλλον ἐπικινδυνότερα, ἀφοῦ εἶναι ἀμφίβουλος καὶ ὑπουλος! Εἶναι οἱ «κρυπτοπαγανισταί» καὶ κρυπτοειδωλολάτραι, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐμφανίζονται καὶ ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας! Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐμφανίζονται ὡς «ἐλληνοκεντρικοί», «ἐλληνολάτραι» καὶ «ἐλληνόφυχοι», καὶ ὀμιλοῦν περὶ θείας καταγωγῆς τῶν ἐλλήνων, ἢ ἀκόμη, περὶ προελεύσεως τῶν ἐλλήνων ἀπὸ ἄλλους πλανήτας (ἐξωγήνιοι Ἕλληνες ἢ ΕΛ) καὶ περὶ δῆθεν ἐλληνικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, προωθώντας τὰς θεωρίας αὐτὰς κυρίως μέσῳ βιβλίων ποὺ πωλοῦν εἰς τὰ διάφορα

14) Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Ἔργα, ΕΠΕ, τόμ. 8.

15) Ὅπως οἱ Δημήτριος Φαληρέας, Λύσανδρος, Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, κ.ἄ. (ὡς ἄνω).

16) Βλ. «Νεοπαγανισμὸς - Ἡ ἀπειλή ἀπὸ τὸ παρελθόν», ὡς ἄνω.

12) Βλ. Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμ. ΙΓ'.

13) Δαν. β', 44.

ιδιωτικά τηλεοπτικά δίκτυα, όπου φωνασκοῦν γραφικῶς δίκην μικροπωλητῶν τῶν λαϊκῶν ἀγορῶν, ἀναμειγνύοντες εἰς τὴν ἔντυπον πραγματείαν των βιβλία συγχρόνων ψευδοπροφητῶν, ψευδοαγίων, ἀρχαίων συγγραφέων, ἐνίοτε καὶ βίους Ἀγίων, μαζί με νεοπαγανιστικά εἰδωλολατρικά κείμενα.

Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας ἀπὸ αὐτὰς τὰς γραφικότητας, ὅσον καὶ ἂν φαίνονται ἀκίνδυνοι· καὶ ἀποδείξεις περὶ τούτου εἶναι ἡ ζωηρὰ ἀναβίωσις ὀργιαστικῶν παγανιστικῶν ἐθίμων, καὶ ἡ ἔντονος προβολή των (καρνάβαλοι, κλήδονες, ἀναστενάγια). Ἰδιαιτέρως μάλιστα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπαιθρον, ὅπου παραμένει ἀπὸ αἰῶνων ἕνας ὑποβόσκων παγανισμός, ἐξ οὗ μάλιστα καὶ ἡ προέλευσις τῆς λατινικῆς αὐτῆς λέξεως Pagan, ἐκ τοῦ pagus, ποῦ σημαίνει χωρίον· καὶ paganus, χωρικός.

Ἐξ ἴσου ὁμως ἐπικίνδυνος εἶναι καὶ ἡ λεγομένη «ἑλληνολατρεία», ποῦ θέλει τοὺς Ἕλληνας θεῖαν φυλὴν, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν... τὰ πάντα (γλῶσσα, θρησκεία, ἀνώτεραι φυλαὶ ὅπως οἱ Γερμανοὶ ἢ οἱ Σκανδιναβοὶ!)· καὶ δυστυχῶς αἱ ἀνοησίαι αὐταὶ γνωρίζουν μεγάλην ἀπήχησιν, ἀφοῦ διεγείρουν τὴν φιλαυτίαν καὶ ματαιοδοξίαν τῶν νεοελλήνων. Ὑπερτονίζεται ἡ ἀξία τῶν ἀρχαίων σοφῶν, ὥστε νὰ προβάλλεται ἡ πλάνη πῶς δῆθεν ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ ἔργου των, εἶναι ἀδύνατος ἡ πνευματικὴ μας βελτίωσις καὶ σωτηρία! Ἡ Ἐκκλησία ὁμως διὰ στόματος τοῦ κορυφαίου διδασκάλου τῆς, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀπαντᾷ εἰς αὐτούς: «*Ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἀδελφοθέου (Γάκ. γ', 15) τὴν σοφίαν τῶν Ἑλλήνων ἀποκαλοῦμεν δαιμονιώδη, ἐπειδὴ εἶναι γεμάτη ἔριδας καὶ περιέχει ἀλλεπαλλήλως πᾶν φαῦλον δόγμα, ἀφοῦ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν σκοπὸν δηλ. τὴν θεογνωσίαν*»¹⁷. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τοὺς γριφώδεις μύθους περὶ φυλετικῆς ἀνωτερότητος καὶ θείας προελεύσεως τῶν Ἑλλήνων, ἀπαντᾷ ἡ ἰδίᾳ ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία, ἡ μυθολογία ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα: ὁ μέγας «πατὴρ τῆς ἱστορίας» Ἡρόδοτος, ἀναφέρει τοὺς Πελασγοὺς ὡς μὴ ἑλληνοφώνους· «*...Πελασγικὸν ἔθνος, ἐὸν βάρβαρον*»¹⁸, ἄρα ξένους· καὶ τὸ αὐτὸ λέγει περὶ τῶν ἀρχαίων Ἡπειρωτῶν, Θρακῶν, Εὐρυτανῶν κ.ἄ.

Ἡ μυθολογία -ποῦ ἐμπεριέχει ἐνίοτε καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα ἀναμειγμένα με μύθους-

17) «Ἵπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων», Λόγος 11, ΕΠΕ, τόμ. 2.

18) Βάρβαρος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἦτο πᾶς ὁ ὀμιλῶν ξένην γλῶσσαν (ἀπὸ τὸν ἦχον βάρ-βάρ).

ἀναφέρει πῶς ὁ Κάδμος ἐκ τῆς σημιτικῆς φοινικικῆς ὀρμώμενος, ἔσπειρεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος τοῦ Ἄρεως τοὺς Σπαρτούς (Χθόνιον, Πέλωραν, Ὑπερήνοραν, Ἐχίωνα καὶ τὸν Οὐδαῖον), οἱ ὁποῖοι οἰκήσαντες τὴν Λακεδαιμόνα ἐδίδαξαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων¹⁹. Τὸ δὲ ὄνομα Κάδμος εἶναι σημιτικὸν (Kædmón), καὶ σημαίνει ἀνατολίτης. Εἰς τὸ Α' Βιβλίον τῶν Μακκαβαίων ἐπιβεβαιώνεται -ἐμμέσως- ὁ μύθος, καθότι εἰς ἐπιστολὴ των οἱ Σπαρτιάται ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι συγγενεῖς τῶν Ἰουδαίων, καὶ ὅτι κατάγονται καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ Ἀβραάμ!²⁰ Ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἐπιβεβαιώνει τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς (καὶ τὴν Ἁγίαν Γραφήν), καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι, οἱ λαοὶ ποῦ κατοίκησαν τὴν χώρα μας (τουλάχιστον 4000 π.Χ.) -ὅπως οἱ Πελασγοί, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Ἴωνες, οἱ Αἰολεῖς καὶ ἐδημιούργησαν τὸν μεγαλύτερον πολιτισμὸν τῆς ἱστορίας- προῆλθαν ἐξ ἀνατολῶν (Ἰνδοευρωπαῖοι καὶ Ἑγγὺς Ἀνατολή). Ταῦτα, βεβαίως, κατὰ μίαν ἄποψιν τῆς νέας ἱστορικῆς ἐρεύνης. Κατ' ἄλλην, τὸ κύριον σῶμα τῶν Ἑλλήνων εἶναι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς περιοχῆς.

Τέλος πάντων, ἡμᾶς, ὡς Χριστιανοὺς Ὀρθόδοξους, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν τοιαῦτα ζητήματα φυλετικῶν διακρίσεων. Διότι μήπως ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ τοῦ κόσμου, ὅλοι αἱ φυλαὶ καὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς, δὲν προῆλθαν ἐξ ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδάμ; Ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει νὰ μὴν ἀσχολούμεθα με «*μύθους καὶ γενεαλογίας ἀπεράντους*»²¹, καθότι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν προερχόμεθα κἂν ἐκ τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο πολλοὶ μάρτυρες (ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι Ἑλληνες), εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν εἰδωλολατρῶν περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ ἐθνικότητός των, ἀπαντοῦσαν χαρακτηριστικῶς: «*Χριστιανὸς εἰμί*», καὶ οὐδὲν ἕτερον! Διότι ἐβίωναν ψυχῇ τε καὶ σώματι αὐτὴν τὴν νέαν ἀγίαν ἐν Χριστῷ κατάστασιν ποῦ ἐκήρυττεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅπου «*οὐκ ἐνὶ Ἑλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομῆ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός*»²².

19) Κοσμᾶ Ἱεροσολ., Σχόλια εἰς τὰ Ἔπη Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ΒΕΠΕΣ 64.

20) Α' Μακκ. ιβ', 21: «*Εὐρέθη ἐν γραφῇ περὶ τε τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Ἰουδαίων, ὅτι εἰσὶν ἀδελφοί, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ.*»

21) Α' Τιμ. α', 4.

22) Κολ. γ', 11.

Η ΕΠΙΒΟΥΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Κωνσταντίνος Θ. Πολυζωίδης
Σ.Λέκτωρ Νομικῆς ΑΠΘ

1. Εισαγωγικά.

Είναι παρόμοιον διὰ τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον νὰ βλέπη τοὺς φυσικοὺς φύλακας τῆς Πίστεως, τοὺς μοναχοὺς, νὰ συμμετέχουν, παριστάμενοι τοπικῶς, εἴτε τροπικῶς, εἰς τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα. Τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τῶν πατέρων τῆς ἐρήμου ἐπανειλημμένως μαρτυρεῖ ἡ ζῶσα Παράδοσις¹. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας, τῷ 1924, τὸν ὀβολὸν τῆς μαρτυρίας του προσφέρει, ὡς θυσίαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ ὁ ἀγιορειτικὸς μοναχισμὸς².

Εἰς τὸ πλαίσιον τοῦτο ἀγωνίζεται καλῶς καὶ ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους Γέροντας πατὴρ Αὐγουστίνος, στηρίζων διὰ τοῦ Γραφικοῦ καὶ Πατερικοῦ λόγου του τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτόν. Ἐσχάτως ἐχάρισεν οὗτος εἰς ἡμᾶς καὶ τό, φιλοπόνως συνταχθέν, πόνημά του μὲ τίτλον: «Ἡ σωματειοποιίσις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι νεωτερισμὸς ἢ αἵρεσις;»³.

Μὲ τὴν αἰρετικὴν διδασκαλίαν τῆς σωματειοποιήσεως ἤδη ἠσχολήθημεν⁴. Δεδομένον εἶναι ὅτι, ὡς ἐπισημαίνει καὶ ἀποκαλύπτει ἡμῖν, ὁ π. Αὐγουστίνος, ἡ σωματειοποιήσις εἰσέβαλε εἰς τὴν Ἐκκλη-

σίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1961. Ἡ ἐν λόγῳ πραγματικότης ὀδηγεῖ εἰς τὴν διαπίστωσιν περὶ τοῦ ὅτι, ἡ κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπιβουλὴ ἐνηργεῖτο ἤδη πολὺ χρόνον πρὸ τοῦ ἔτους τούτου, ὅχι μόνον ἐξωθεν, ἀλλὰ καὶ ἔσωθεν.

2. Βασικὴ ἀλήθεια.

Ἀρχόμεθα τοῦ προσδιορισμοῦ αὐτῆς τῆς, πολυτρόπως ἐξυφανθείσης καὶ πολυπλόκου, ἐπιβουλῆς διὰ τῆς βασικῆς ἀληθείας περὶ τοῦ ὅτι, εἰς τοὺς σημερινοὺς ἐσχάτους χρόνους ὁ

Κύριος, ὡς Μέγας Ἀρχιερεὺς, εἰς τὴν ἡμετέραν, ἐντὸς Ἑλλάδος, Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνεπιστεύθη τὴν παρακαταθήκην τῆς ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας⁵. Οἱ, ἐπὶ μέρους, πιστοὶ μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας των, ζηλοτύπως ἠγωνίσθησαν ὅπως διατηρήσουν τὴν Ὁμολογίαν των ἀνόθευτον, ὡς καὶ παρέλαβον αὐτήν.

Ἀπόδειξις, ἐν τοῖς πράγμασι, περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ὁμολογία συνεχίζει νὰ διακηρύσσεται ἀνοθεύτως, εἶναι ὅτι, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1995 ἐπελθοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν διαίρεσιν (εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.⁶, τῆς ἀναγούσης τὴν ἀποστολικὴν τῆς διαδοχὴν εἰς τὸν γεραρὸν Ἀρχιεπίσκοπον κυρὸν Χρυσόστομον πρ. Φλωρίνης), ἔπαυσεν ὁ σωματειακὸς χαρακτὴρ νὰ μαινῆ τὴν γνησίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Φρονοῦμεν ὅτι, ἡ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου, δημοσίᾳ ἐπισήμανσις τῆς ἀναγωγῆς τοῦ σωματείου - Ἐκκλησία εἰς τὸ ἔτος 1961, ἀποκαλύπτει τὴν μεγάλην ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι ἦτο οἰκονομία Θεοῦ νὰ ἐπέλθῃ ἐκκλησιατικὴ ρῆξις τοῦ 1995. Συγχρόνως ὁμως, ἀπογουμῶνει τοὺς συντασσομένους μετὰ τῆς σωματειακῆς ἐκκλησίας, τῆς προφάσεως περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἔχουν συνειδητοποιήσει ὅτι τὸ κατασκευάσμα τοῦτο ἀποτελεῖ αἵρεσιν ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων «κατεγνωσμένη»⁷.

1) Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου, παρ.46, ΒΕΠ τ.33, σ.35· «...κατέλαβε τὴν Ἐκκλησίαν... διωγμὸς... ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς (ὁ Μ. Ἀντώνιος), ἀφείς τὸ μοναστήριον λέγων. Ἀπέλθωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀγωνιζώμεθα κληθέντες...».

2) Στ. Καραμήτσου-Γαμβρούλια., Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ Γεσθημανῆ, Ἀθῆναι 1961, σ.62· «Ἐπὶ τῆς κερφαλῆς τοῦ Ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος ἦσαν κληρικοί... Ἱερεῖς καὶ κληρικοὶ ἐξ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν διαφόρων μονῶν, μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον... προέτρεπον τοὺς σκανδαλισθέντας (ἐκ τῆς καινοτομίας) Χριστιανοὺς Ὀρθοδόξους νὰ μείνουν σταθεροὶ εἰς τὰ Πάτρια...».

3) Ὁ π. Αὐγουστίνος παραθέτει τὴν ὀρθήν, ὀρθοδόξως, τοποθέτησίν του ὡς πρὸς τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἠσχολήθη μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἔργου τούτου (Ἡ Σωματειοποιήσις..., σ.85· «...εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὰ τοῦ κόσμου... ὁμως λόγῳ τῆς ἀναιδείας τῶν ἐκτραπέντων... θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἐὰν καὶ μίαν ψυχὴν ἀφυπνίσουν οἱ λόγοι μου οὗτοι...»).

4) Ἡμετ. γνωμοδότησις, εἰς «Ὀρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», 2003, σ.9-12, κ.λ.π., ἐνθα παρουσιάζεται ἡ ἔννοια τῆς αἰρέσεως, αἱ ἐξ αὐτῆς γεννώμεναι ἀπὸ τῆς ἀληθείας παρεκκλίσεις, καὶ αἱ περαιτέρω προκύπτουσαι συνέπειαι.

5) Ἐβρ. δ', 14· «Ἐχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν... ἤγουν... κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας».

6) Αὐγουστίνου Μ., Ἡ Σωματειοποιήσις..., σ.39· «Ἀπὸ τότε (τὸ 1994) ἠγωνίζοντο πυρετωδῶς οἱ “καλοὶ” ἐργάται τῆς παρασυναγωγῆς... Διὰ τοῦτο ἐκέκραξαν μετὰ τὸν χωρισμὸν τὰ μύρια “Δόξα σοι ὁ Θεός”, πὸν ἀπηλλάγησαν... καὶ ἴδρυσαν τὴν Σωματειακῆν Ἐκκλησίαν... τοῦ ἔτους 1995...».

7) Ὁ ὅρος «κατεγνωσμένη» σημαίνει ὅχι μόνον ὅτι μία συγκεκριμένη αἵρεσις κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐνιαίας

3. Ἡ κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπιβουλή.

Τὰ λογικὰ πρόβητα τοῦ Χριστοῦ παρέμειναν, καὶ ἐντὸς Ἑλλάδος, ἀφοσιωμένα εἰς τὸν προσωπικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ἀγῶνα τῶν πρὸς σωτηρίαν, μὴ ἀναμιγνύμενοι οὔτε εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, οὔτε εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν, ξένων πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, θρησκειῶν. Ἀντιθέτως, ὅμως, οἱ ξένοι οὐδόλως ἐσεβάσθησαν τὴν, ἐν τῷ «ταμείῳ» των, ἡσυχίαν τοῦ Ὀρθοδόξου ποιμνίου. Ἡ ἄλωσις τοῦ, μέσω τῆς Ὁμολογίας, ἐκφραζομένου ἀλωβήτου φρονήματος, ἐπιδιώκεται ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων προπαγανδῶν, ἢ προσηλυτιστικῶν ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ὀργανοῦνται συστηματικότερον μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑθνους ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ὅμως, εἶναι ἀληθές, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ δυτικὸν πνεῦμα τὴν δυνάμιν του, καὶ τὴν νομιμοφάνειαν, ἀπέκτησε μόνον ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ αὐτοκεφάλου ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος, τῷ 1833. Ἡ ἐσπευσμένη καί, πραξικοπηματικῶ τῷ τρόπῳ γενομένη, ἀπόσχισις ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἶχε ὡς ἄμεσον συνέπειαν νὰ διακοπῇ ἢ ζῶσα κοινωνία τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδοξίας μετὰ τὴν Παράδοσιν. Πράγματι, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διεφύλασσε τὴν παρακαταθήκην τῆς Πίστεως ἀπαρχάρακτον καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας, καὶ μέχρι τοῦ 10^{ου} αἰῶνος, εἰς ὅλους τοὺς, ὑπὸ τὸ ξενικὸν ζυγόν, Ὀρθοδόξους Λαούς⁸. Τότε

φωνῆς τῶν ἁγίων Πατέρων, δηλαδὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν καταδίκην αὐτὴν τὴν γνωρίζει ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἡ γενομένη καταδίκη εἶναι πασίγνωστος. Τόν, ὡς ἄνω, προσδιορισμὸν τῆς «καταγνώσεως», αἱ ἀκολουθοῦσαι ἐρμηνεῖαι καὶ σχολιασμοὶ ἐπιβεβαιώνουν: **Ἰ. Ζωναρά**, Ἑρμ. εἰς ΙΕ' Καν. τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου (Συντ[αγμα]. ΡΠ[οτλή], τ. Β', σ. 694), ἔνθα σημειοῦται ὅτι ὁ «πρόεδρος» τῆς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος συνειδητοποιεῖ ὅτι κηρύσσει αἴρεσιν, ὅταν «ἀνυποστόλως καὶ μετὰ παρρησίας» διδάσκει αὐτήν. Περαιτέρω, ὁ **Θ. Βαλσαμῶν** παρατηρεῖ (Αὐτ., σ. 695), ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ὑποστηρίζουν τινὲς «μὴ καλῶς ἡμᾶς ἀποσχισθῆναι ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς παλαιᾶς Ρώμης, πρὸ τοῦ καταδικασθῆναι τοὺς περὶ ταύτην ὡς κακόφρονας». Τονίζει, ἐν προκειμένῳ ὁ ἱερός ἐρμηνευτὴς ὅτι, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς του (ΙΒ' αἰῶν), ἦτο ἀναντιρρήτως ἀποδεκτὴ (ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος) ἡ αἰρετικὴ ιδιότης τῶν Λατίνων. Σημαντικὴ, ἐν τέλει, εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ ὅτι ἡ συνειδητοποίησις τῆς αἰρέσεως συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς σωτηρίας ἐκάστου πιστοῦ (**Α. Καλομοίρου**, Τὸ Σύγκριμα, Θεσ/κη 1976, σ. 65· «πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοὶ νὰ μὴ σχηματικοποιῶμε ὀρθολογιστικὰ τὰ πράγματα βάζοντάς τα στὰ καλούπια τῆς περιορισμένης καὶ ἀμαρτωλῆς νοημοσύνης μας...»).

8) **Β. Σταυρίδη**, Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον (Ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως ἕως τοῦ 1923), ΘΗΕγκυκλ. τ. 9, στ. 747· «Κατὰ τὰ ἐπικρατήσαντα, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ

ἀκριβῶς, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, καὶ ἡ, δυτικῆς νοοτροπίας, ἀντιβασιλεία ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀναγεννωμένου Ἑθνους.

Οἱ ἄσχοι τοῦ Αἰόλου ἦνοιξαν ὅταν ἡ ζῶσα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀναθαρρήσασα ὀλίγον ἐνεκα τῆς ἀποτινάξεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, ὑπεδουλώθη εἰς τὸ ἄρμα τοῦ, ἐχθρικοῦ κατ' αὐτῆς, κράτους⁹. Ἡ πραγματικότης αὐτὴ συνέτεινεν ὥστε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀπωλέσῃ, κατὰ τι, τὴν πολυτιμωτάτην ἐλευθερίαν τῆς. Ὁ Προτεσταντικὸς, κυρίως, προσηλυτισμὸς ἤρχισε νὰ δρᾷ, ἐκμεταλλεόμενος τὴν ἀπλότητα καὶ ἀμάθειαν τοῦ λαοῦ¹⁰. Ἐκτὸς ὅμως τῶν Προτεσταντῶν μισσιοναρίων, πλεόν ἐπικίνδυνος κατέστη ὁ, ἐκ τῶν ἔσω, πόλεμος μέσω ἑτεροδιδασκαλιῶν ὑπὸ ὀρθόδοξον κάλυμμα. Πρόκειται περὶ τοῦ ἔργου τῶν θρησκευτικῶν ἀδελφοτήτων, μεγαλυτέρα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ «Ζωή».

Ἡ ὀργάνωσις αὐτῆ, παρ' ὅλον ὅτι ἐγεννήθη ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἔδρασεν ἐντὸς αὐτῆς, ἐν τούτοις, διὰ τοῦ πνευματικοῦ ρεύματος τοῦ Εὐσεβισμοῦ¹¹ προεκάλεσε

ἐθεωρήθησαν ἐντὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας μία ἰδιαίτερα ὁμὰς ἢ ἔθνος (μιλλέτ) καὶ ὁ πατριάρχης ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἐθνάρχης αὐτῶν (μιλλέτ-μπαση)...». Ἐπὶ τῆς διαδικασίας καθ' ἣν συνετελέσθη ἡ πραξικοπηματικὴ ἀνακήρυξις τοῦ αὐτοκεφάλου ἴδε **Κ. Βαβούσκου**, Ἐγχειρίδιον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Θεσ/κη 1989, σ. 109-114, **Χρυσοστόμου Ἀθ.**, Ἑλλάδος Ἐκκλησία (Ἄρθρον), ΜΕΕγκυκλ. (τόμ. ΕΛΛΑΣ), σ. 169.

9) **Κ. Βαβούσκου**, Ἐγγ. Ἐκκλ. Δ., Αὐτόθι, σ. 112· «Δι' αὐτὸ (μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ποδηγέτησιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ, ἐκ τῆς ἀντιβασιλείας, von Mauer) προσφυῶς ἐλέχθη ὅτι “ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπραγματοποιήθη μετὰ δυτικὰ ἀντιορθόδοξα μέτρα”...». **Ν. Μπουγάτσου**, Ἐφημεριακὸς Κληρὸς (Ἀθηναί), Ἄρθρον, ΘΗΕ τ. 1, στ. 799· «Ὁ οἰκονόμος Κων. Οἰκονόμος... ἀντέδρασε συστηματικῶς εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ κράτος...».

10) **Ἰ. Καρμίρη**, Εὐαγγελικοὶ (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 5, στ. 972· «Ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1830 οἱ ἐν Ἑλλάδι Διαμαρτυρόμενοι... ἐνέτειναν τὰς προσηλυτιστικὰς προσπάθειάς των... ἀσκοῦντες σκανδαλώδη προσηλυτισμὸν ἰδίᾳ νέων ἀπέιρων καὶ ἀμαθῶν ἢ πτωχῶν ἢ θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς ἀναπήρων, οὓς ἐξηγόρασαν πολ- λάκις... ἐκβιάζοντες καὶ ἐξαπατῶντες αὐτούς...».

11) **Ἄνωνόμου**, Πιετισμὸς (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 10, στ. 386-389. Ἐκ τῶν, κατὰ τοῦ Εὐσεβισμοῦ, κατηγοριῶν περὶ «ἀδιαφορίας ὡς πρὸς τὸ δόγμα ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς εὐσεβείας» καὶ περὶ «περιορισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κόσμον τῶν “ἀναγεννημένων”», διαπιστώνωμεν, ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι αὐτὰ αἱ κατηγορίαι ἐκφράζουν τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὰς χριστιανικὰς ὀργανώσεις. Διαφωτιστικὴ εἶναι ἡ παρατήρησις: **Χρ. Γιανναρά** (Ἀλφαβητάρι τῆς Πίστεως, ἐκδ. ΔΟΜΟΣ, (ε' ἐκδ.) 1986, σ. 226 «Οἱ αἰρετικοὶ διδάσκουν μίαν “ἀλήθειαν” ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἐμπειρία καὶ πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»), ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καθοδηγοῦμεθα εἰς τὴν διαπίστωσιν περὶ τοῦ ὅτι ἀπέρριψεν ἡ Ἐκκλησία τὸν Εὐσεβισμὸν ἀκριβῶς διότι οὗτος εἶναι ξένος πρὸς τὴν «ἐμπειρίαν» τῆς Ἐκκλησίας.

ἀλλοίωσιν τοῦ γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Κατὰ τοῦ προτεσταντικοῦ ἰδεολογικοῦ ρεύματος¹², ἐξηγέρθησαν εὐσεβεῖς ἐκπρόσωποι τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, ὅπως οἱ Κοσμάς Φλαμιάτος καὶ Χρ. Παναγιωτόπουλος (Παπουλάκος)¹³.

4. Συνέπειαι ἐκ τῆς σωματειοποιήσεως.

Μετὰ τὴν, ἤδη γενομένην, περιγραφὴν τῆς δικτικῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-

12) Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Ἄλ. Παπαδιαμάντης εἶχεν ἐπισημάνει τὴν εἰσβολὴν τοῦ Προτεσταντικοῦ ρεύματος (Ὁ Διδάχος, «Ἄπαντα» τ.4, σ.383-384· «ἀνάμεσα εἰς τὰ τόσα νεοπλάσματα... περὶ ἑξόχως τὸ ἐπάγγελμα τῆς θρησκείας... Τὸ ἐκκλησιαστικὸν βῆμα, ὁ ἄμβων, εἶναι αὐστηρόν... Δὲν ἐπιτρέπονται ἐκεῖ αἱ αὐτοσχέδιοι ἀνοησαί...»). Τὸ θεωρητικὸν θεμέλιον τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων ἐντὸς Ἑλλάδος ἐτέθη ἀπὸ τὸ διδακτικὸν ἔργον τοῦ Ἀπ.Μακράκη, ὁ ὁποῖος, εἰς τοὺς εὐσεβεῖς πόθους τοῦ πρὸς πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, ἀνέμιξεν ἐπικινδύνως τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος, ἐπιμεινας εἰς ὠρισμένα ἐξωτερικὰ στοιχεῖα εὐσεβείας, καλλιεργήσας οὕτω καὶ τὴν ὑποκρισίαν (Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Μακρακιστίνα, Αὐτόθι, σ.400-403. Ἰ.Καρυώρη, Μακράκης Ἄπ. (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ.8, σ.514-517). Χρ.Γιαννάρ, Καταφύγιον Ἰδεῶν, ἐκδ. ΔΟΜΟΣ, 1987, σ.42-43 («... ἡ “ἐσωτερικὴ ἱεραποστολή” [ὡς ἐκδήλωσις τῆς “Ζωῆς”] ἦταν ἀκριβεστάτη μετάφρασις τῆς Innere Mission τοῦ γερμανικοῦ προτεσταντισμοῦ... ἡ πρώτη ἐκεῖνη συγκέντρωσις ποῦ πῆγα, ἐγένετο στὸ “νασὸ”... Ὅταν ἡ αὐλαία ἀνοιγε, ἐμφανίζονταν τὸ τέμπλο... Εἶχα ἀκούσει ὅτι ἡ εἰσοδος εἰς τὴν λειτουργίαν ἐπιτρέπονταν μόνον μετὰ τὴν ἐπίδειξιν εἰδικῆς κάρτας...») καὶ passim. Προκειμένου περὶ τοῦ Καλβινισμοῦ ὁ Α.Βαυδριλλάρ (Calvinisme, Art., D[ict.] de Th[eol.] C[atholique], t.II 2 [col.1398-1422] 1417) λέγει: «L'Institution chretienne... et les Confessions de foi se terminent par des considerations et des prescriptions relatives aux droits et aux devoirs des gouvernements civils. Nous croyons, dit 1, art. 39... que Dieu veut que le monde soit gouverné par loi et polices...». Περὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χιτλερικοῦ καθεστώτος ἴδε J.Dedieu, Protestantisme, Le Lutheranisme, Organization (Art.), D.TH.C. t.XIII (col. 850-907) 863 (Le crise de hitlerisme). Περὶ τῆς, καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, συμπαραστάσεως τῆς θρησκείας πρὸς τὸ κράτος ἴδε καὶ W.Durant, Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ, τ.ΣΤ' Μεταρρυθμίσεις (1300-1564) (μτφρ. Ν.Παπαρρόδου), σ.1078-1079.

13) Ἀνυπόμουν, Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (ΕΛΛΑΣ) (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ.5, σ. 642-643. Τ.Γριτσόπουλος, Παπουλάκος (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ.10, σ.12-19· «Υπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρονται δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἀνδρες... ἡ σύμπτωσις εὐρίσκειται εἰς τὸ ὅτι ἀμφοτέροι συνέκρινον εὐρύτατα στρώματα λαοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς τὸ ὄνομα Παπ(π)ουλάκος...». Ν.Μπουγάτσου, Φλαμιάτος Κοσμάς (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ.11, σ.1174-1175· «...Διέβλεπε προσπάθειαν μειώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν διαμαρτυρομένων τὸ δόγμα τῶν Ἀγγλων. Εἰς τοῦτο δὲ συνέβαλλον καὶ οἱ τέκτονες...».

σίας, ἐπίκαιρον εἶναι νὰ ἐκτεθοῦν, ἐν συνεχείᾳ, αἱ δυσμενεῖς ἐκκλησιαστικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς σωματειοποιήσεως¹⁴. Ὁρισμένοι χαρακτηριστικαὶ ἐκφράσεις (αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ κοινὰ σωματεῖα ἐκφράζουν τὴν συνήθη, καὶ κατὰ παγίαν τακτικὴν, λειτουργίαν των), προκειμένου περὶ τῆς σωματειοεκκλησίας δεικνύουν τὴν, μεγάλης ἐκτάσεως, ἐκκλησιολογικὴν τῆς ἀπόκλισιν.

Σταχυολογοῦμεν τὰς ἀκολούθους ἀποκλίσεις, μεταξὺ ἄλλων:

1) Σημειοῦμεν, κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὁ π. Αὐγουστίνος ἐνέσυρε ἐκ τοῦ ἀρχείου, τοῦ ὑπὸ σχολιασμόν σωματείου, καὶ «Ἀντίγραφον Πρακτικῶν ἐκ τῆς... Γεν. Συνελεύσεως τῆς... 15 Δεκ. 1993»¹⁵, ὅπου μνημονεύονται τὰ ἐξῆς: «Ἄρθρον 7^ο. Ἀρχιερεὺς-τακτικὸν μέλος διαγράφεται αὐτομάτως ἐφ' ὅσον παύσῃ νὰ ἀνήκει εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον... (μετ' Ἀρχιεπίσκοπον ποῦ τὸ σωματεῖον ἀναγνωρίζει)...»¹⁶. Ἡ φράσις διαγράφεται αὐτομάτως, ἐφ' ὅσον τὸ σωματεῖον ταυτίζεται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δύναται παρὰ νὰ ἔχη, ἀφ' ἐνός μὲν ἐκκλησιολογικὴν διάστασιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄμεσον ἐπιπτώσιν ἐπὶ τῆς ἐννόμου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ἄρα, ἡ διαγραφή, ἡ ἢ παῦσις ἀρχιερέως ἀπὸ μέλους τῆς Συνόδου ἢ τοῦ σωματείου, σημαίνουν ὁπωσδήποτε καθαιρέσιν ἐπισκόπου.

Τίθεται, λοιπόν, τὸ ἐπιτακτικὸν ἐρώτημα: εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ καθαιρέσις μετὰ ἀπλήν ἀπόφασιν Γεν. Συνελεύσεως σωματείου; Ἄδυνατόν οἱ ἐπινοήσαντες τὴν πονηρὰν καθαιρέσιν νὰ δικαιολογήσουν τὴν περιφρόνησιν καὶ παραβίασιν τῆς καθεστηκυίας ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Πράγματι, ἡ διαγραφή καὶ ἡ παῦσις, ὡς πράξεις ἀμιγῶς κοσμικῶν ὀργάνων, σημαίνουν μόνον στέρησιν συμμετοχῆς, κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἢ πράξεις, εἰς τὰ ὄργανα ἢ τὰ μέλη τοῦ σωματείου. Ἡ καθαιρέσις, ὡς πράξις ἐκκλησιαστικὴ, ἀποκτᾷ ὑπόστασιν καὶ ἰσχὺν μόνον ἔάν: 1) τὸ παράπτωμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας; 2) ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου συνοδικοῦ ὀργάνου, κανονικῶς συνεστημένου καὶ λειτουργούντος κατὰ τὴν προσήκουσαν διαδικασίαν¹⁷. Ὁ γενικότερος,

14) Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἐκ τῆς συνταπίσεως τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐγκόσμιον σωματεῖον εἶναι ἡ, ἐν τοῖς πράγμασι, μετατροπὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Θεανθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἰς σωματεῖον, δηλαδὴ ἡ στέρησις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς θεμελιώδους τῆς υποστάσεως ὡς κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας. Ἡμετ. Γνωμοδ., εἰς «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», ἐνθ. ἀν. σ.9 καὶ ἐξ.

15) Ἡ Σωματειοποιήσις..., σ.30-33.

16) Αὐτόθι, σ.30, 31.

17) P.L' Huiller, Καθαιρέσις (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ.7, σ.153 (151-155)· «Ἡ καθαιρέσις... δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαγγελθῇ εἰ μὴ διὰ παράβασιν, περὶ ἧς ὀρίζεται ρητῶς ὅτι ἐπισύρει τὴν ποινὴν ταύτην... οἱ ἀρχιερεῖς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθαιρεθοῦν εἰ μὴ ὑπὸ συνόδου ἐπισκόπων...».

διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, κίνδυνος ἐκ τῆς Γεν. Συνελεύσεως εἶναι, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἀγωνιστὴς συγγραφεύς¹⁸, ὅτι αὐτὴ ἀνάγεται εἰς «Ἀνώτατον ὄργανον τοῦ σωματείου (Ἐκκλησία)». Ἀποφασίζει, δηλαδὴ, τὸ ὄργανον τοῦτο, θεσμικῶς, ἐπὶ πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀσχέτως τοῦ ὅτι, δι' αὐτοῦ, παραβιάζεται ἡ αἰωνόβιος τάξις, δεδομένου ὅτι συμμετέχουν εἰς αὐτὸ οὐχὶ μόνον ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ (πλὴν τῶν ἱερέων καὶ μοναχῶν), καὶ λαϊκοί, καὶ γυναῖκες (πολλάκις τούτων ἐχόντων ἄγνοιαν τοῦ τρόπου ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας).

2) Εἰς τὴν β' παρ. τοῦ (τροποποιημένου) 13ου ἄρθρου γράφεται ὅτι ὁ β' ἀντιπρόεδρος (ἀσφαλῶς τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου) «πρέπει νὰ εἶναι λαϊκός». Εἰς τὴν δ' παρ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, προκειμένου περὶ «ὀμοσπονδίας ὀμοδόξων σωματείων», τὸ σωματεῖον «ἐὰν ἀπλῶς μετέχει, ἀντιπροσωπεύεται μὲ λαϊκόν». Ἐν τέλει, εἰς τὸ ἄρθρον 17 (τοῦ ἰδίου Πρακτικοῦ ἀπὸ 15/12/1993) προβλέπεται ὅτι «ὁ Β' Ἀντιπρόεδρος ἐκλέγεται ἀπὸ τὰ λαϊκὰ μέλη». Ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος ἐπισημαίνει τὴν, ἐν προκειμένῳ, ἀνατροπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας εἰς τὰ κεφ. τοῦ ἔργου του: «Προτεσταντικὴ Λαοκρατία» καὶ «Ἡ αἵρεσις τῆς ἰσότητος τῶν μελῶν τῆς Σωματειαεκκλησίας...»¹⁹.

Οὐδόλως, ἐξ ἄλλου, δύναται τις νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν καταστατικὴν αὐτοκατάργησιν τῆς Συνόδου διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 1/2/1996²⁰, ὅπου μνημονεύεται: «(γ)... Ἡ Ἱ. Σύνοδος δύναται ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει ν' ἀναθέσῃ εἰς ἄλλο μέλος αὐτῆς ἢ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκπροσώπησίν της.».

Ἐξ ὅλον τούτων τῶν ρυθμίσεων σαφῶς συνάγεται ὅτι οἱ λαϊκοί, εἰς τὴν σωματειαεκκλησίαν ἀναλαμβάνουν ἡγετικὸν ρόλον εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν. Τὸν ἡγετικὸν ρόλον εἰς τοὺς λαϊκοὺς, ἀπεριφράστως καταδικάζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνειδησις, καὶ γενικῶς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ μέρους τομείς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου²¹. Ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως εἰς λαϊκοὺς εἶναι θεσμοθετημένη μόνον εἰς τὸν Προτεσταντισμόν.

18) Ἡ Σωματειαποίησις..., ἐνθ. ἀν., σ.66-67.

19) *Αὐτόθι*, σ.66-71. -

20) *Αὐτόθι*, σ.75-83.

21) *ἘΔ' Κανὼν Πενθ. Οἰκ. Σ.* «Ὅτι οὐ χρὴ δημοσίᾳ λαϊκὸν λόγον κινεῖν... ἀλλ' εἴκειν... καὶ τὸ οὖς τοῖς τὴν χάριν τοῦ διδασκαλικοῦ λαβοῦσι λόγον διανοίγειν...», *Ν.Μίλας*, Τὸ Ἐκκλ. Δίκαιον, σ.306-317. «Ἡ ἐξουσία τῆς ἱεραρχίας... στηρίζεται ἐπὶ τοῦ θεοῦ δικαίου, μόνον δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἐκείνων διάδοχοι κέκτηνται τὸ δικαίωμα τοῦ... καὶ μεταχειρίζεσθαι τὴν ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν...».

5. Ὁ ἐπαινετὸς κατὰ τῆς σωματειαποιήσεως πόλεμος.

Δεδομένον εἶναι, κατὰ τὰ παρατιθέμενα στοιχεῖα²², ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις τοῦ 1995 δὲν προέκυψεν ἕνεκα διαφωνιῶν, ἐγερθεῖς ὡς ἐνώπιον αὐτῆς ταύτης τῆς Συνόδου συνεδριαζούσης, ἀλλ' ὅτι ἡ διαίρεσις ἐμελετάτο ἀπὸ πολλοῦ χρόνου προηγουμένως, ἐν πνεύματι πονηρίας καὶ φατριασμοῦ, μὲ τελικὴν κατάληξιν νὰ δοθῇ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βορὰ εἰς τὸν ἀδηφάγον Καίσαρα²³. Δὲν πρέπει, ἀκόμη νὰ μὴ στιγματίσωμεν τὰ αἰσθηματα μισαδελφίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνεπνέοντο οἱ ὀργανωταὶ τοῦ προσφάτου σχίσματος²⁴.

Ὅφειλω, ὅμως, ἐν προκειμένῳ νὰ παραθέσω καὶ τὴν ἐπαινετὴν συμβολὴν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τοῦ, μακαρία τῆ λήξει, Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου. Οὗτος διεκήρυξεν «ὅτι δὲν ἔχω οὐδεμίαν πρόθεσιν... νὰ κηλιδώσω αὐτὴν (τὴν ἀρχιερωσύνην μου), γενόμενος συνεργὸς εἰς μίαν ἀδελφοκτονίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου». Προειδοποιεῖ, ἀκόμη, τοὺς φατριαστάς, «ὅτι ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ τὴν καταμαυρώσῃ διὰ τὴν σημερινὴν αὐτῆς συνεδρίαν, ὁ δὲ... τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ μετὰ βδελυγμίας θὰ τὴν λακτίσῃ ὡς Ἐκκλησίαν... πονηρευομένων»²⁵. Περαιτέρω, ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀστηρίκτους κατηγορίας τῶν φατριαστῶν, σημειώνει ὁ Μητρ. Γερόντιος καὶ «...ὅτι τὸ δικαίωμα ἐξαίρεσεως ἐνίων δικαστῶν εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα μόνον τοῦ κατηγορουμένου»²⁶.

συνεχίζεται

22) Ἡ Σωματειαποίησις..., ἐνθ. ἀν. σ.33-34. «...Οὕτω καὶ οἱ “εὐφυεῖς” οὗτοι ἀρχιερεῖς ἐνήργησαν προληπτικῶς. Κατ' ἐπάγγελμα γὰρ μετήροχοντο τὴν φατριάν... “Προσκαρτεροῦσαν εἰς τὴν γωνίαν”, ὅπως ἔγραψεν ἡ “Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις”...».

23) *Αὐτόθι*, σ.86· «...Πόσων σκηπτῶν καὶ ἀναθεμάτων δὲν θὰ εἶναι ὑπεύθυνος, ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, ποὺ ἐνάγουν τὸν Κύριον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα... εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον;...».

24) *Αὐτόθι*, σ.86-87· «...Θέλομεν... λέγουν οἱ καταστατικοί... νὰ μᾶς παρασθεθῇ ἡ κρατικὴ ἐξουσία νὰ τοὺς πατάξωμεν ἄχρις ἀφανισμοῦ τῶν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς...».

25) *Προσωπικὴ Ἐπιστολὴ* τοῦ Μητροπολίτου πρὸς τὴν Σύνοδον (ἀπὸ 21 Σεπτ. 1994), ἐν Ἡ Σωματειαποίησις..., σ.35, 36.

26) *Αὐτόθι*, σ.37. Ἡ ἐξαίρεσις εἶναι, πράγματι, σπουδαῖον μέσον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀμεροληφίας κατὰ τὴν διεξαγωγὴν μιᾶς δικαστικῆς κρίσεως (*Σ. Τρωιάνου-Γ. Πουλῆ*, Ἐκκλησιαστικὸ Δίκαιο, ἐκδ. Ἄντ.Σάκκουλα 2002, σ.619· «Ἡ... ἀντικειμενικότητα ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν τὴν κρίσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστῆ... ἐπέβαλεν τὴν καθιέρωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐξαίρεσεως στὴν ἐκκλησιαστικὴ δίκη ἀπὸ τοὺς πρώτους χιόλας αἰῶνες»), προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ Ν.5383/1932 περὶ Ἐκκλ. Δικαστηρίων ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ μόνον.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Δ' ΜΕΡΟΣ

Β'. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ, ΤΙ ΕΠΙΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ¹

Μετά τὴν δημοσίευσιν τοῦ χωρισμοῦ,² ὁ Σεβ. Κορινθίας ἔγραψε ἓνα υπόμνημα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν Σύνοδον, δεικνύων τὴν διαφωνίαν του δι' ὀρισμένας πράξεις ὡς καὶ δι' ἓνα βιβλίον «Βίγλα», καὶ κατακρίνων τὸν χωρισμὸν μετὰ τῶν Ρώσων. Τὴν 17 Μαρτίου 1977 ἔγραψα ἓνα υπόμνημα ὑπὸ ἀρ. Πρ. 90/17.3.1977 πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν Σύνοδον, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνας, οἵτινες ὁμιλοῦν περὶ ἐνώσεως τῶν σχισματικῶν καὶ ὑπεδείκνυα ὅτι ὤφειλον, νὰ δεχθῶν τὴν αἴτησιν τῶν Αὐξεντιανῶν πρὸς συνάντησιν διὰ ἔνωσιν. Ἴδου τὸ υπόμνημά μου:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Αρ. Πρωτ.: 90

Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως Λάρνακος
17 Μαρτίου 1977 (Π.Ο.Η.)

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος Κον Κον Ἀνδρέαν / ΑΘΗΝΑΙ

Μακαριώτατε καὶ περιπόθητε ἅγιε ἀδελφέ,
ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπιτρέψατέ μοι, Μακαριώτατε, διὰ τοῦ ταπεινοῦ
τούτου υπομνήματος ὅπως ἐκφράσω ὀρισμένας μου
σκέψεις καὶ ἀνησυχίας. Τὸν περασμένον Σεπτέμβριον
1976 ἀπεφασίσαμεν ἐν συνόδῳ ὅπως κατὰ τὸν
Ἰανουάριον τοῦ 1977 συνέλθῃ ἡ ὁλόκληρη τῶν ἐπισκόπων
πρὸς ἔρευναν καὶ ἐπισκόπησιν σοβαρῶν ζητημάτων
ἀφορώντων τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

1) σημ. Ο.Π.Σ.: Καὶ εἰς τὸ παρὸν μέρος τῆς ἐξιστορήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Κιτίου θὰ ἀναδειχθῇ με
στοιχεῖα ἀναντίρρητα καὶ ἱστορικά, ὅτι ὄντως -ὡς καὶ
προηγουμένως ἐγράψαμεν- οἱ Ματθαϊκοὶ ἦσαν ἡ αἰτία
τῆς μὴ ἐπιτεύξεως τῆς μεθ' ἡμῶν καταλλαγῆς καὶ ἐνώσεως.
Πλὴν οὐχὶ τὸ σύνολον τῶν Ματθαϊκῶν, ἀλλὰ κάποιαι
φατρία ἐν αὐτοῖς, ὡς καὶ ἡ ἀτολμος καὶ ἀνεύθυνος
διοίκησις τῆς Συνόδου των. (Αἱ ὑποσημειώσεις ἡμέτεραι)

2) Δηλαδή ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς.

Παρήλθον ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Φεβρουάριος
χωρὶς νὰ κληθῶ ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ λάβω γνώσιν ἐὰν
ἔγινε ἡ τοιαύτη σύνοδος ἢ τὰ δικαιολογητικά ἐὰν
δὲν ἔγινεν.

Ὅς εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα,
ἀπὸ τοῦ 1972 καὶ ἐντεῦθεν, ὑπῆρξαν καὶ
ὑπάρχουν ὀρισμένοι διαφέρουσαι σκέψεις με-
ταξὺ τῶν ἐπισκόπων ὡς πρὸς τὸν χειρισμὸν καὶ
ἐνέργειαν ἐρεύνης τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς ἐνώσεως
μετὰ τῆς ἄλλης μερίδος τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς ὑπὸ τὴν
ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου διατελούσης.
Ἀσφαλῶς δὲν διαφεύγη τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος
ὁ τρόπος καὶ ἡ καταβληθεῖσα προσπάθεια διὰ τὴν
προσέγγισιν τῶν δύο μερίδων πρὸς ἐπίλυσιν
τῆς διαφορᾶς.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ὅπως ἐπεκταθῶ εἰς λεπτομερείας
ἐπὶ τῶν διατρεξάντων, ἐπὶ τῶν διαφορῶν φάσεων
καὶ ἀντιφάσεων, μέχρι τῆς ἐπελθούσης ἐνεργείας,
οὔτε καὶ ἐπὶ τὸ μέγεθος τῆς πονηρίας ἣτις ἐνήργη
ὀπισθεν τῆς ἀνεξελέγκτου ἀρνήσεως τοῦ Ἁγίου
Κορινθίας, ἀποπλανηθέντος ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως π.
Εὐγενίου Τόμπρου, τοῦ τελευταίου ἰσχυριζομένου
ὅτι τάχα: «οἱ Ἀρχιερεῖς πρόδωσαν τὸν Ἀγῶνα».

Ἡ ὁμοφωνία καὶ πίεσις τῶν Ἀρχιερέων, ἠνάγκασεν
ἀμφοτέρους τὸν τε Ἅγιον Κορινθίας καὶ π. Εὐγένιον,
ὅπως δεχθῶσιν νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφήν τινὰ
μετὰ τῶν ἄλλων. Ἐπῆλθε δὲ ἡ ἐν λόγῳ ἐπαφή
κατὰ τὸν τρόπον ὃν ἐπεθύμη ὁ Ἅγιος Πρωτοσύγκελλος,
ἡγῶν δι' ἐγγράφων ἀναφορῶν. Εἰς ἓνα ἐκ τῶν
ἀνταλλαγέντων ἐγγράφων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξεντιος
καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀρχιερεῖς, μᾶς ἐζήτησαν νὰ
ὀρίσωμεν τόπον καὶ χρόνον καὶ νὰ συνέλθωμεν
ἅπαντες οἱ ἀρχιερεῖς ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων
καὶ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ τι μᾶς ἐνώνει καὶ
τι μᾶς χωρίζει. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, κατόπιν πονηρᾶς
εἰσηγήσεως ἀπερρίφθη με ἀιτιολογικὸν ὅτι τάχα
μᾶς προσεκάλουν εἰς ... «κουβεντολὸν τοῦ καφενέ».

Ἡ μετριότης μου λόγῳ λήξεως τοῦ εἰσιτηρίου
ἄμα δὲ καὶ τοῦ χρόνου διαμονῆς μου ἐν Ἑλλάδι
εἶχον ἀναχωρήσῃ διὰ Κύπρον. Ὅτε ὅμως εἶδον τὸ
ἔγγραφον καὶ τὴν ἀπόρριψίν του διεφώνησα,
φρονῶν ὅτι ἔπρεπε ἡ αἰτισίς των νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ,
καθ' ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐγνωρίζαμε σαφῶς, εἰς

ποῖα σημεῖα δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν καὶ εἰς ποῖα ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαφωνήσωμεν, καὶ θὰ ἐγνωρίζαμε τοῦτο οὐχὶ μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ οἱ πάντες, ὥστε ὁ καθεὶς νὰ δυναθῇ κατὰ συνείδησιν νὰ προσαρμόσῃ τὴν πορείαν του.

Ἐκτοτε σοβεῖ ἐν μέσῳ ἡμῶν μία κατάστασις ἀβεβαιότητος ἣτις προκαλεῖ ἀνησυχίας καὶ ἔδωκεν λαβὴν καὶ δικαίωμα τόσον εἰς λαϊκοὺς ὅσον καὶ εἰς κληρικοὺς νὰ ἔχωσιν πλέον ἐπιφυλάξεις τόσον ἐναντι τῶν μὲν ὅσον καὶ ἐναντι τῶν δέ.

Πολλὴ δὲ ἐδημιουργήθη σύγχυσις ἐν μέσῳ ἡμῶν ὅτε ὁ Ἅγιος Κορινθίας δεχθεὶς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχ. Αὐξεντίου καὶ Σεβ. Γεροντίου, ἐπέισθη κατόπιν τῆς συνομιλίας των, ὅτι ἐμφοροῦντο ὑπὸ πνεύματος ταπεινώσεως εἰς τὰ ἀφορώντα τὴν ἔνωσιν. Θετέον δὲ ὅτι ὁ Ἅγιος Κορινθίας ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τοὺς προειρηθέντας κατόπιν προφορικῆς αἰτήσεως καὶ λαβῶν προφορικὴν τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Συνόδου.

Ἀντὶ ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη νὰ γίνῃ αἴτιον χαρᾶς καὶ ν' ἀξιοποιηθῇ δεόντως τὸ γεγονός ὥστε νὰ προξενήσῃ καὶ ἄλλας σπουδαιότερας συναντήσεις, τουναντίον φθῶν διαβόλου διέγειρεν ὑποψίας, κλήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις, ἐπισκέψεις καὶ ἀπειλὰς ἐκ μέρους τῶν ἀρχιερέων, ἕως ὅτου ἐδημιουργήθη μία σοβαρὰ καὶ ἐπικίνδυνος κατάστασις. Μέχρι δὲ τοιοῦτου σημείου ἔφθασεν ὁ παροξυσμὸς ὥστε νὰ δημιουργηθῇ θέμα καὶ περὶ ἐμοῦ, περὶ τοῦ ποῖος μὲ παρέλαβεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ὅποια ὡς γνωστὰ ἤδη εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἀντιπαρέρχομαι, παρέρχόμενος ὁσαύτως καὶ τὰ ὅσα ἐν γένει ἐμεσολάβησαν πρὸς διατήρησιν τῆς συνοχῆς.

Μακαριώτατε,

Διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ συνοχὴ αὕτη καὶ ν' ἀρθῇ πᾶσα ἀφορμὴ παρεξηγήσεως, ἀνάγκη πάρεστι εἰς τὸ νὰ ἐφαρμώζωμεν τὰ ὅσα ὑπαγορεύει ἡμῖν τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἐνέργειαι μᾶς νὰ λαμβάνουν χώραν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ οὐχὶ κατόπιν προσωπικῆς μᾶς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων. Καὶ τότε μόνον ὅταν ἐνεργοῦμεν συνωδᾶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ θελήματι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα θὰ φωτίσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ τι ὀφείλομεν νὰ οἰκονομήσωμεν καὶ τι νὰ ἀπορρίψωμεν πρὸς διασφάλισιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

Πιθανὸν τινὲς νὰ παρεξηγοῦν ὀρισμένα τῶν λεγομένων καὶ γραφομένων μου ὡς καὶ τὴν ἐπιμονὴν μου πρὸς συνάντησιν μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων. Ὅντως, Μακαριώτατε, ἐπιμένω καὶ θὰ ἐπιμένω ἕως ὅτου τὸ τοιοῦτον πραγματοποιηθῇ καὶ εἶδω καὶ ἀκούσω ἀπ' εὐθείας καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἄνευ παρεμβολῆς τρίτων,³ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια συμφωνοῦμεν καθὼς καὶ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια τουλάχιστον ἄχρι τοῦ νῦν διαφωνοῦμεν. Καὶ τοῦτο διότι τὰ ὅσα γνωρίζω μέχρι σήμερον, δὲν ἀνάγονται εἰς προσωπικὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐκτίμησιν προσώπων καὶ πραγμάτων ἀλλὰ μοὶ ἐδιδάχθησαν

εἴτε μέσῳ τρίτων εἴτε μέσῳ δημοσιευμάτων τινῶν.³ Καθ' ἃ δὲ γνωρίζω μέχρι στιγμῆς φρονῶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1971 καὶ ἐντεῦθεν, δικαιολογημένως ἐμφιλοχώρησε ὑποψία εἰς τίνας ἐξ αὐτῶν ἐναντι ἡμῶν.

Ἡ ἐπιμονὴ μου αὕτη οὐδὲν ἕτερον ἐκφράζει εἰμὴ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς μου, καὶ ὡς ἐπιδιώκουσα εἰς τὸ νὰ ἀναπαύσῃ τὴν συνείδησίν μου, ὅχι μόνον κατακριτέα δὲν τυγχάνει ἀλλὰ τουναντίον ἐπιβάλλεται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ ἀναφέρω κατωτέρω παραπέμπων Ὑμᾶς εἰς τοὺς οἰκείους ἱεροὺς κανόνας.

Ὡς ἔχω ἤδη ἐκφρασθῆ καὶ ἐν συνόδῳ, ἐκ τῶν πατέρων παρελάβομεν ὅτι ὡς Ἐκκλησία οὐδὲν ἔχομεν δικαίωμα ν' ἀπορρίπτωμεν καμίαν αἴτησιν οἰουδήποτε, οὔτε αἰρετικοῦ οὔτε καὶ ἀπίστου κἂν ὅταν μᾶς ζητεῖ νὰ διαπραγματευθῶμεν τὴν ἔνωσιν του μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. Πολλῶ δὲ μᾶλλον δὲν ἔχομεν δικαίωμα ν' ἀρνούμεθα συνάντησιν τὴν ὁποῖαν μᾶς προτείνουν ἀδελφοί μᾶς ὅταν μάλιστα μᾶς προσκαλοῦν νὰ ὀρίσωμεν ἡμεῖς τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον, ἔκδηλον ποιοῦντες τοιοτοτρόπως τὴν ἐπιθυμίαν των πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεως.

Ὅχι μόνον δὲ δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀρνηθῶμεν, ἀλλὰ τουναντίον ἔχομεν ὑποχρέωσιν χωρὶς κἂν νὰ μᾶς ζητήσουν νὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ τοὺς συναντήσωμεν καὶ νὰ τοὺς βιάσωμεν νὰ δεχθῶν συνομιλίαν, δείχνοντας τοιοτοτρόπως τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μᾶς ὡς πρὸς ἀδελφούς, διὰ νὰ πεισθοῦν νὰ συνδιαλεχθοῦν καὶ νὰ ἐνωθοῦν. Αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ἐὰν νομίζομεν ὅτι ἐπλανήθησαν ἢ ἔγιναν αἰρετικοί.⁴

Ἐδῶ ὅμως παρατηρεῖ κανεὶς ὅλως τὸ ἀντίθετον. Ἀντὶ νὰ ὑπάγωμεν ἡμεῖς πρὸς ἀναζήτησιν των ἔρχονται ἐκεῖνοι πρὸς ἀναζήτησιν ἡμετέραν καὶ μᾶς παρέχουν προτεραιότητα τόπου καὶ χρόνου καὶ ἡμεῖς ὅλως ἀδιανοήτως ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἀρνούμεθα καὶ ν' ἀπορρίπτωμεν τὴν πρότασιν. Τὶ συμβαίνει; Διατὶ στέργωμεν τὴν μειονεκτικὴν αὐτὴν στάσιν καὶ ἐπιτρέπομεν εἰς τούτους θέσιν πλεονεκτικὴν ἐξ ἧς καὶ φαίνονται συνεπέστεροι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγάπης;

Ποῖαν ἐρμηνεῖαν δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὴν στάσιν μᾶς αὐτὴν πᾶς νουνεχῆς καὶ ἀνεπηρέαστος ἄνθρωπος; Διατὶ συνεχῶς νὰ ἐπιμένωμεν εἰς τὰ σφάλματα καὶ τὰς παραβάσεις τῶν νεκρῶν καὶ νὰ μὴν ἐπιθυμῶμεν διακαῶς τὴν σωτηρίαν τῶν ζώ-

3) Προσοχή: «Ἄνευ παρεμβολῆν τρίτων» γράφει ὁ μακαριστός. Ὅντως, αὐτοὶ οἱ «τρίτοι» εἰς τοὺς Μαθηταίκοις (ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμᾶς ἐνίοτε) παρεμπόδιζον καὶ ἐχάλουν τὰς διὰ τὴν ἔνωσιν προσπαθείας, καθὼς ἄλλωστε ἤδη εἶδομεν καὶ εἰς τὰ προηγουμένως δημοσιευθέντα τμήματα τοῦ παρόντος ἱστορικοῦ.

4) Ὁρθώτατα. Τὸ αὐτὸ ἐπεδίωξεν διὰ συγκεκριμένων ἐγγράφων καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος πρὸς τοὺς Σωματειακοὺς ἀπὸ τὸ 1995, πλὴν αὐτοὶ οὐκ ἤβουλήθησαν συνιέναι!...

ντων έρευνώντες κατά πόσον αί παραβάσεις τών επιδέχονται διόρθωσιν;⁵

Διατί επιμένομεν εκ τών προτέρων ν' αποκηρύξουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, καὶ νὰ μὴ πράξωμεν ἡμεῖς τὸ ὁποῖον διατάσσει ἡ Ἐκκλησία; Δηλαδή ν' αποστείλωμεν πρὸς αὐτοὺς ἱκανοὺς ἀνθρώπους ἂν μὴ καὶ πάντες ὁμοῦ νὰ συνομιλήσωμεν τὰ πρὸς εἰρήνην. Καὶ ἐὰν ἀκόμη αἰρετικούς τοὺς ὀνομάσετε, πολλῶ μᾶλλον ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιστρέψετε τούτους εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο οὐχὶ μέσῳ σημειώσεων καὶ ἐκ τών προτέρων ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ μέσῳ εἰλικρινοῦς ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκδηλουμένου εἴτε δι' ἐπισκέψεων, συνομιλιῶν καὶ ἐπιστολῶν ἀγάπης ἢ ἄλλων μέσων ποῦ ὑπαγορεύει ἡ ἐν ἡμῖν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντί των. Ὅρα δὲ ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων μου καὶ τὸ βᾶσιμον τῆς ἐπιμονῆς μου ἐν τῷ (7^θ) 95^ω Κανόνι τῆς ἐν Καρθαγενῆ Συνόδου (ἐν σελίδι 511 καὶ 512 τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου).

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

“Ἡ ὑπόσχεσις πάντων τούτων προεβάλλετο, ὀφείλειν ἓνα ἕκαστον ἡμῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει καθ' ἑαυτὸν συνελθεῖν τοῖς ἀρχηγοῖς τῶν Δονατιστῶν, ἢ προσζευξάι ἑαυτῷ γείτονα ἕτερον, ἵνα ὁμοίως τοῖς τοιούτοις ἐν ἐκάστῃ πόλει καὶ τόπῳ διὰ τῶν ἀρχόντων, ἢ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις συνέλθωσι.”

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

“Διὰ τοῦ παρόντος Κανόνος διορίζει ἡ Σύνοδος, ὅτι κάθε ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ν' ἀνταμώσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Δονατιστῶν, ἢ καὶ νὰ συμπαραλάβῃ ἀκόμη καὶ ἄλλον ἓνα ἐπίσκοπον, καὶ νὰ συνομιλήσῃ με αὐτοὺς καὶ νὰ διαλεχθοῦν. Ἐὰν δὲ οἱ Δονατισταὶ δὲν θέλουν ἐκουσίως νὰ συναχθοῦν, καὶ στανικῶς διὰ τῆς ἐξουσίας τῶν Βασιλικῶν ἀρχόντων καὶ προεστώτων νὰ κάμουν τοῦτο.”

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

“Τὶ δὲ νὰ συνομιλήσῃ με αὐτοὺς; ταῦτα, ἅπερ ὁ ἐν τοῖς πρακτικοῖς (πράξ. ε') εὐρισκόμενος τύπος τῆς πρὸς Δονατιστὰς συνελεύσεως περιέχει, δηλαδή, ὅτι ἐξουσίαν ἐλάβομεν ἀπὸ τὴν Σύνοδον νὰ συνομιλήσωμεν με ἑσᾶς, ἐπιποθοῦντες νὰ χαροῦμεν διὰ τὴν διόρθωσίν σας, ἐπειδὴ καὶ ἠξεύρομεν, ὅτι ὁ Κύριος μακαρίζει τοὺς εἰρηνοποιούς, καὶ διὰ τοῦ Προφήτου (Ἡσαίου ξς', 5) μᾶς λέγει νὰ λέγωμεν καὶ εἰς τοὺς μισοῦντας καὶ συγχαινομένους ἡμᾶς τὸν λόγον τοῦτον: “Ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐστέ”. Ταύτην λοιπὸν τὴν εἰρηνικὴν ὑπόμνησιν, ὅπου σᾶς κάμνομεν ἐξ ἀγάπης, δὲν πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ καταφρονήσετε. Εἰ δὲ καὶ νομίζετε ὅτι τὰ φρονήματά σας εἶναι ἀληθινά, διαλέξτε ἐσεῖς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου θέλετε, διαλέγομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου θέλομεν, καὶ οὕτω νὰ γένη ἡ Σύνοδος ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐν διωρισμένῳ τόπῳ καὶ καιρῷ καὶ νὰ ἐξετασθῇ εἰρηνικῶς ἐκεῖνο ὅπου μᾶς χωρίζει, ἵνα διὰ τῆς εἰρηνικῆς ταύτης ἐξετάσεως τέλος λάβῃ ἡ πλάνη, με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, φανερωθῇ-

5) Τοῦτο ἀποτελεῖ ἔμμεση ἀναφορὰ εἰς τὸ νὰ παύσῃ ἡ ἔρευνα τῶν ἔργων τῶν κεκοιμημένων Ἱεραρχῶν πρ. Φλωρίνης καὶ Ματθαίου, νὰ συμφωνηθῇ δὲ τώρα τὶ ὁμοῦ πιστεύομεν καὶ φρονοῦμεν, ὥστε εὐκολώτερα νὰ καταλλαγῶμεν ἀλλήλοις.

σης τῆς ἀληθείας, καὶ νὰ μὴ χάνωνται τόσαι ἀσθενεῖς ψυχαὶ καὶ ἀπλαί, διὰ πείσμα μερικῶν, χωριζόμεναι ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν με κλεπτικὸν τρόπον καὶ ἱερόσυλον. Ἐὰν δὲ ταῦτα οὐ ποιήσητε, θέλει φανερωθῆ εἰς ὅλους ὅτι εἴσθε ἄπιστοι ἄνθρωποι.”⁶

Ποῦ λοιπὸν Μακαριώτατε λέγει ὁ Κανὼν ἢ ἡ ἐρμηνεία του ἢ ἡ ὑποσημείωσίς του: “Ἀποκηρύξατε πρῶτον καὶ κοινοποιήσατε πρῶτον καὶ κατόπιν νὰ πλησιάσωμεν μέσῳ ἀρχιμανδριτῶν”;

Ἀντιθέτως λέγει νὰ τοὺς ἐπισκευθῇ ὁ κάθε ἐπίσκοπος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ νὰ τοὺς εἴπῃ ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ ἐὰν ἐπιμένουν νὰ τοὺς πῇ νὰ συνέλθουν ἐκλεγμένοι ἄνθρωποι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν με εἰρήνην, εἰς ὀρισμένον τόπον καὶ χρόνον καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἐκεῖνο ὅπου μᾶς χωρίζει ἵνα λάβῃ τέλος ἡ πλάνη με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Δηλαδή Μακαριώτατε, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μᾶς γράφουν οἱ ἀδελφοὶ ὡς μᾶς λέγει ὁ κανὼν, δηλαδή νὰ ὀρίσωμεν τόπον καὶ χρόνον, καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀπαντοῦμε: “Αὐτὰ εἶναι κουβεντολόγια τοῦ καφενέ, ἀποκηρύξατε πρῶτον καὶ δευτέρον ἀνακοινώσατε μέχρι δεκατριῶν σημειῶν!”, ἅτινα ἂν δὲν ἐφέρναμε ἐνστασιν θὰ τὰ ἐκάμαμε τριάκοντα τρία ὅσα καὶ τὰ ἔτη τοῦ Χριστοῦ... διὰ νὰ ἦτο ἱερός ὁ ἀριθμὸς. Συνωδᾷ λοιπὸν τοῦ Κανόνος ἔχω δίκαιον νὰ διαφωνῶ διὰ τὴν ἄρνησιν τῆς συναντήσεως ἢ δὲν ἔχω; Εὐρίσκονται ἐκεῖνοι εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν ἐναντι ἡμῶν ἢ δὲν εὐρίσκονται; Ἀντὶ νὰ τοὺς βιάσωμεν ἡμεῖς, ἔρχονται ἐκεῖνοι καὶ μᾶς λέγουν αὐτὰ ποῦ ὁ Κανὼν παραγγέλει, καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀπαντῶμεν πράγματα πρὸς τὸν Κανόνα ὅλως ἄσχετα!

Ἄς εἶδωμεν ὅμως Μακαριώτατε τὸ τι διαλαμβάνει ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ὁ ΡΛΑ! 121 (ΡΚΑ) Κανὼν τῆς αὐτῆς Συνόδου ἐν τῇ 533^ῃ σελίδι τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου:

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

“Ἦρσεν ἵνα, οἵτινες δήποτε ἀμελῶσι τῶν τόπων, τῶν ἀνηκόντων τῇ αὐτῶν καθέδρᾳ, πρὸς τὸ τοῦτο κερδᾶναι εἰς τὴν καθολικὴν ἐνότητα, ἐγκληθῶσιν ἀπὸ τῶν γεινιῶντων αὐτοῖς ἐπιμελῶν Ἐπισκόπων, περὶ τοῦ, μὴ ἀναβάλλεσθαι τοῦτο πράξαι. Διό, ἐὰν ἐντὸς προθεσμίας μηνῶν ἕξ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς περὶ τούτου συνελεύσεως, μὴδὲν ἀνύσωσι, τῷ δυναμένῳ λοιπὸν τούτους κερδᾶναι προσκυρωθῶσιν...”

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

“Δὲν πρέπει νὰ ἀμελῶσιν οἱ Ἐπίσκοποι τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτῶν εὐρισκόμενους αἰρετικούς, ὡς λόγον ἀποδώσαντες περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ σπουδάζουν με κάθε τρόπον νὰ τοὺς κερδίσουν καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν καθολικὴν ἐνότητα, ἦτοι Ἐκκλησίαν. Εἰ δὲ ἀναβάλλουσι τὸν καιρὸν, νὰ κατηγορηθοῦν διὰ τὴν ἀνα-

6) Αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς λόγους ἐγγράφους ἀπηύθηγε τὸ 2003 καὶ ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Ἱεραῶς ἡμῶν Συνόδου Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλίνικος πρὸς τοὺς Σωματειακοὺς, πλὴν οὗτοι οὐδὲν ἀπήντησαν, ὅθεν καὶ δυστηχῶς ἐκυρώθη κατ' αὐτῶν ἡ τελευταία πρότασις αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, ὡς ἐκυρώθη τότε καὶ κατὰ τῶν Ματθαϊκῶν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ παρὸν Ἱστορικόν.

βολήν ταύτην ἀπὸ τοὺς πλησιοχώρους Ἐπισκόπους. Ἐὰν δὲ καὶ κατηγορηθέντες, πάλιν ἀμελώσι, καὶ εἰς διορίαν μηνῶν ἕξ δὲν ἐπιστρέφουν τινὰς ἕξ αὐτῶν, οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι μετὰ τῶν τόπων αὐτῶν νὰ δίδωνται εἰς ἄλλον Ἐπίσκοπον δυνάμενον νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ...”

Τὰ αὐτὰ περίπτου λέγει καὶ ὁ ΡΑΒ΄ 123 (ΡΚΓ΄) τῆς αὐτῆς Συνόδου, σελῖς 534 ἔνθα καὶ προσθέτει τὸ ἑξῆς:

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

“... Ἐὰν δὲ ἀφ’ ἧς ἡμέρας ὑπομνησθῆ, ἐντὸς μηνῶν ἕξ, ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ διάγων, μὴ τῶν ὀφειλόντων πρὸς τὴν καθολικὴν ἐνότητα ἐπιστραφῆναι τὴν φροντίδα ποιήσεται, τῷ τοιοῦτῳ μὴ συγκαίνωνηθῆ, ἕως οὗ τοῦτο πληρώσῃ...”

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

“... Ἐὰν δὲ μετὰ τὴν ἐνθύμησιν, εἰς ἕξ μῆνας εὐρισκόμενος εἰς τὰς καθέδρας αὐτὰς τῶν αἰρετικῶν, δὲν φροντίσῃ νὰ ἐνεργήσῃ ὅλους τοὺς τρόπους ἐκεῖνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἤμποροῦν νὰ ἐπιστραφοῦν οἱ αἰρετικοί, νὰ γίνεταί ἀκοινώνητος ἕως οὗ νὰ κάμῃ τοῦτο...”

Εἰς ταῦτα πάντα ἐδράζομαι, Μακαριώτατε, ἐπιμένων ὅτι ἔπρεπε ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ συναντηθῆτε μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῶν Κανόνων, καὶ νὰ διενεργηθῆ συνομιλία καὶ ἔρευνα ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης διαφωνίας.

Συμφώνως τῶν ἀνωτέρω, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ κακίζωμεν ἐναντίον ὄλων ἐκεῖνων λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ὅπου μᾶς φωνάζουν ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ συνάντησις, καὶ ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀπειλοῦμεν μὲ τιμωρίας, ἐπιτίμια καὶ ἀφορισμούς, ἀλλὰ τουναντίον πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦμεν ὅτι μᾶς βοηθοῦν εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διευκολύνοντες καὶ ἀπλανοῦντες τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην συνάντησιν.

Ἐὰν δὲ παρ’ ἐλπίδα, μετὰ τὴν συνάντησιν, πιστοποιηθοῦν σοβαροὶ λόγοι καὶ ἐμπόδια ἅτινα δὲν θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἔνωσιν ἀμέσως, τουλάχιστον ὅμως πάντες θὰ λάβωσιν αὐθεντικὴν καὶ ἀμερόληπτον γνώσιν τῆς διαφορᾶς, καὶ παρεκτὸς ὅτι πάλιν ἔχομεν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν εἰς τὸ νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἄρσιν τῶν ἐμποδίων, οἱ πιστοὶ δὲν θὰ μᾶς καταλογίζουσιν πλέον εὐθύνας λόγω ἀποστροφῆς ἢ ἀρνήσεως πρὸς συνάντησιν ἐκ μέρους ἡμῶν.

Αὕτη ὑπῆρξεν, Μακαριώτατε, ἡ θέσις μου ἀπαρασαλεύτως ἀπὸ τοῦ 1972 καὶ αὕτη θὰ εἶναι ἕως τῆς ἡμέρας ὅπου ὁ Θεὸς ἐπὶ τέλους θὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ ἐνεργήσωμεν τὰ δέοντα πρὸς τὴν συνάντησιν, ὅπου τότε θὰ ἀποκαλυφθοῦν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἅπαντα τὰ πεπραγμένα.

Αὐτὰ ἤθελον ἐπίσης ν’ ἀναπτύξω ἐν συνόδῳ, ὡς εἶχομεν καθορίσει. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἐκλήθη καὶ οὔτε τοὺς λόγους κἂν γνωρίζω, καὶ οὔτε ἔαν καὶ ὅποτε θὰ συγκληθῆ ἡ ἐν λόγω σύνοδος, ἐπειδὴ δὲ πολλὰ λέγονται καὶ γράφονται εἴτε ἐκ μέρους ἀπληροφορήτων πρὸς τὴν πραγματικότητα εἴτε ἐκ μέρους κακῶν καὶ πλημελῶς πληροφορημένων, ἔρχομαι διὰ τοῦ ταπεινοῦ μου τούτου ὑπομνήματος νὰ ἐκφράσω παρηρησίᾳ τὴν θέσιν μου καὶ τὰς

ἀπόψεις μου, στηριζόμενος καὶ ἐδραζόμενος ἐν τῷ θελήματι τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκπεφρασμένῳ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέσῳ τῶν προαναφερθέντων ἱερῶν Κανόνων.

Δεδομένου ὅτι ἡ παροῦσα μου ἔνστασις καὶ διαμαρτυρία μου, δὲν ἀφορᾷ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἀλλὰ ἅπαντας τοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλους πολλοὺς κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, οὐδεμίαν ἔχω ἀντίρρησην ὅπως ἡ παροῦσα μου γνωστοποιηθῆ εἰς εὐρὸν κύκλον. Ἀλλὰ καὶ παρατηρήσεις δέχομαι ἀπὸ παντοῦ, ἐὰν ἡ ἐπιμονή μου καὶ ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσα θέσις μου, ἐκ τῶν δεδομένων τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀποδεικνύονται ἐσφαλμένοι.

Εὐχομαι τὸ ταπεινὸ μου τοῦτο ὑπόμνημα νὰ μὴν γίνῃ αἴτιον παρεξηγήσεως, ἀλλὰ μελετούμενον μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, νὰ συμβάλλῃ ἔστω καὶ κατ’ ἐλάχιστον εἰς τὴν ἐπίτευξιν εἰρηνικῆς συναντήσεως καὶ ὅπως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα μέσῳ αὐτῆς ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ποθητὴν κατὰ Θεὸν ἔνωσιν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν.

Ἀσπάζομαι Ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ.

ὁ ἐν ἐπισκόποις ἐλάχιστος, καὶ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος κατὰ κοινὴν πίστιν ταπεινὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός, ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος»¹.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε δημοσιευθῆ μία ἐπιστολὴ ἀνοικτὴ ὑπὸ Μηνᾶ Κοντογιάννη⁸ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Κάλλιστον, ἦτις κατέκλυσε καὶ τὴν Κύπρον. Ἴδου ταύτη:

«Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1977

**ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ
ΓΟΧ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ**

Ὑπὸ Μηνᾶ Κοντογιάννη - Θεολόγου.

Θέμα: Σχόλιον εἰς τὸ ὑπ’ ἀριθμ. 106/24 Μαρτίου 1977 ὑπόμνημα τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Κορινθίας πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ.

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Κορινθίας, Χριστὸς Ἀνέστη.

“Φίλος μὲν Πλάτων, φιλότατῃ δὲ ἡ ἀλήθεια”.

Παρὰ τὸν σεβασμὸν ποῦ μὲ διακρίνει εἰς τὸ πρόσωπόν σας, ἐπιτρέψατέ μου διὰ πολὺ ὀλίγων σκέψεων νὰ σχολιάσω, ἔστω κι’ ἂν πικρανθῆτε ἀπέναντί μου, τὸ ὑμέτερον ὑπόμνημα ἀποσταλὲν πρὸς τὴν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ τοῦτο, διότι κριτήριον τῶν ἐνεργειῶν μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια ἢ ὅποια πάντα νὰ λέγεται, ὅσον κι’ ἂν εἶναι πικρά.

Κατ’ ἀρχὴν Σεβ/τε, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὸν σκοπὸν τοῦ ὑπομνήματός σας. Θέλετε “νὰ ἐκφρά-

7) Οὐδεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ ἐγκωμιάσῃ ὡς χριστοπρεπῆ καὶ θεάρεστον τὴν παρέμβασιν-ἐπιστολὴν αὐτὴν τοῦ μακαριστοῦ κ. Ἐπιφανίου. Καὶ ὅμως! Θὰ ἴδωμεν ἀμέσως μετὰ, πῶς τινες φατρίαὶ τῶν Ματθαϊκῶν ἐπετέθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν διέβαλλον ἕως καὶ μὲ ψεῦδη, λόγω καὶ μόνον τῆς ἐπιστολῆς του αὐτῆς!

8) Σημ.: ὁ νῦν Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκος.

σετε την γνώμη σας ἐπὶ τοῦ ἐσχάτως κυκλοφορήσαντος βιβλίου «Βίβλα Ὁρθοδοξίας», ἢ θέλετε νὰ παρασύρετε καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐνώσεως μὲ τοὺς ἄλλοτε ἄσπονδους ἐχθροῦς⁹ σας καὶ νῦν προσφιλεστάτους σας ἀδελφούς καθ' ὃν τρόπον ὑμεῖς τὸ ἐπιθυμεῖτε;

Δεδομένου ὅτι οὐδεμίαν σχεδὸν γνώμην ἐκφράζετε ἐπὶ τοῦ βιβλίου, παρὰ μόνον εὐρίσκετε ἀφορμὴν νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ διακαῶς ἀπασχολοῦν ὑμᾶς θέμα, σᾶς παραθέτω τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 18/Φεβρουάριος 1977 ἡμέτερον φυλλάδιον “Πνευματικὴ Πορεία”. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγράφομεν: “Ἀναγνώσαντες τὸ πόνημα τοῦτο τοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας π. Ἰωάσαφ εὐρομεν αὐτὸ ἐποικοδομητικόν, κατατοπιστικὸν καὶ διασαφηνιστικὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διαιρέσεως τῶν Γ.Ο.Χ., ἢ ὁποῖα ὡς τονίζεται ἐγένετο διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς καθαρότητος τῆς πίστεως καὶ οὐχὶ δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ὡς διατείνονται τινες. Εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου του ὁ κατὰ πάντα ἄξιος συγγραφεὺς θίγει καὶ τὸ περὶ τοῦ τρόπου ἐνώσεως. Πολὺ ὀρθῶς τονίζει ὅτι ἐνότῃς δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ μόνον διὰ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὀρθοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησιολογικῆς τοποθετήσεως φρονήματος λόγοις καὶ ἔργοις. Διὰ τὸν π. Ἰωάσαφ πρόκειται διὰ τὸ δεῦτερον μετὰ τὴν “Ἀνοικτὴν ἐπιστολήν” τοῦ 1974 ἔργου του εἰς τὰ ὁποῖα διαφαίνεται ἡ Ὁρθόδοξος σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος ἐμμονὴ του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς διεσαφηνίσθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ μακαρίας τῆ λήξει γενομένου κλεινοῦ Ἱεράρχου καὶ Ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας κυροῦ Ματθαίου...”

Δὲν προτίθεμαι νὰ ἀναφερθῶ ἐφ' ὄλων τῶν σημείων τοῦ ὑμετέρου ὑπομνήματος, ἀλλ' ἐπὶ σημείων τινῶν γενικῶν καὶ σοβαρῶν καὶ ἂν τὸ ἐπιθυμεῖτε δυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὸν διάλογον διὰ τὴν εὔρεσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἀληθείας.

Ἀναφέρεσθε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑπομνήματός σας εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην συγγραφέα τὸν ὁποῖον (ἂν καὶ ὡς ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ τοῦ ἀξιώματος ἐνέχει πολλὴν εὐθύνην διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα), ὑμεῖς θεωρεῖτε ἀναρμόδιον νὰ ὑποβάλλῃ προτάσεις καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ ὅρους ἐπὶ ἐνὸς Ἐκκλησιαστικοῦ θέματος. Θαυμάζω διὰ τὸ πῶς ἐβάλατε τὴν ὑπογραφήν σας εἰς ἓν τοιοῦτον κείμενον τὸ ὁποῖον

9) Δὲν πρόκειται νὰ σχολιάσωμεν πολὺ τὴν κατὰ πάντα ἀπαράδεκτον παροῦσαν ἐπιστολήν, διότι τοῦτο ἐπιτυχέστατα ποιεῖ μετέπειτα ὁ μακαριστὸς κ. Ἐπιφάνιος. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ στιγματίσωμεν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀντιχριστιανικὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Κοντογιάννη ἐναντίον ἡμῶν: «ἄσπονδοι ἐχθροί»!! Ἄν εἶναι δυνατόν! Ἐντύπωσιν προκαλεῖ δὲ ὅτι τὸ ἴδιον πρόσωπον ποὺ καὶ σήμερον δημιουργεῖ μυριάς ἀναταραχὰς εἰς τοὺς Ματθαϊκούς, προσπαθώντας νὰ «περάσῃ τὴν γραμμὴν του», τὸ ἴδιον καὶ ἀπὸ τότε (1977), λαϊκὸς μόνον ὢν, τὰ ἴδια ἐνήργει καὶ ἀντιτίθετο!...

γίνεται κάρφος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν σας. Διότι Σεβ/τε θεωρεῖτε ἀναρμόδιον τὸν μεμαρτυρημένως ἀγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας π. Ἰωάσαφ, ἐνῶ θεωρεῖτε ὑπεραρμόδιον διὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς διεκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις ἕτερον Ἀρχιμανδρίτην¹⁰, μὴ ἔχοντα τὴν μαρτυρίαν οὐδὲ καὶ τῆς ὀρθοδόξου πορείας; Θεωρεῖτε ἀναρμόδιον ἐκεῖνον ὅστις ἐνσυνειδήτως ὑπηρετήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ὑπεραρμόδιον νὰ μεταβαίῃ εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ χειρίζεται διεκκλησιαστικὰ θέματα, ἐκεῖνον ποὺ τὴν μοναδικὴν προσφορὰν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν δύνασθε νὰ εὔρετε εἰς τὰς λέξεις “διχοστασία, ἔρις καὶ σκανδαλισμὸς”. Ἄν ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου γνωρίζομεν “πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει” δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἀσχολῆται περὶ σοβαρῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, πῶς ἔχει τοιαύτην ἀρμοδιότητα ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οὔτε τὴν προέλευσιν ἀκόμη οὔτε τὸν σκοπὸν, οὔτε τι κρύπτεται πίσω ἀπὸ αὐτὸν δὲν γνωρίζομεν, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καταλάβωμεν;

Νὰ προχωρήσω ἀκόμη Σεβ/τε; Ἄν ἐκεῖνος ποὺ ἐφάνη συνεπὴς καὶ εἰλικρινὴς εἰς τὸ πιστεύω του δὲν δύναται νὰ ἀσχολῆται περὶ τοιούτων θεμάτων καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ ὅρους, πῶς δύνασθε ὑμεῖς Σεβ/τε νὰ ὑποδείξετε ὅρους ποὺ ἐφάνηκατε ἀσυνεπὴς εἰς τὸ Πιστεύω σας καὶ ἄλλα μὲν ἐκηρύσσατε πρὸ τοῦ 1971, ἕτερα δὲ μετὰ τὴν ἀντορθόδοξον ἐνέργειάν σας τοῦ 71;

Τοὺς ὅρους περὶ ἐνὸς γεγονότος Σεβ/τε δὲν τοὺς ὑποδεικνύουν οὔτε τὰ πρόσωπα, οὔτε τὰ ἀξιώματα, οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικὲς θέσεις, οὔτε τὰ ὀφφίγια. Τοὺς ὑποδεικνύουν οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια. Τὰ πρόσωπα εἶναι οἱ φορεῖς. Ἄν ὁ φορεὺς ὀρθῶς ὑποδεικνύῃ, πρέπει νὰ γίνεται σεβαστὴ ἡ γνώμη του, σ' ὁποιοδήποτε θέσιν κ' ἂν εὐρίσκειται, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μοναχὸς ἢ λαϊκός. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἀλάνθαστος ἱστορικὴ ἀλήθεια. Τοῦναντίον ἐὰν ὁ φορεὺς ὑποδεικνύῃ ὅρους ἀντιθέτους πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν πρέπει οὐδὲ καὶ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁποιοδήποτε ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα καὶ ἂν κατέχη, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Ἀρχιερεὺς.

Ἐχοντας αὐτὴν τὴν ἀρχὴν Σεβ/τε, προσωπικῶς θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἐδιδασκόμουν τὰ περὶ τῆς ἀγιωτάτης μου πίστεως ἀπὸ ἓνα ἀπλοῖκον χριστιανὸν συνεπὴν περὶ τὴν πίστιν, παρὰ ἀπὸ ἓναν ἐπίσκοπον ἀσυνεπὴν περὶ τὴν πίστιν παλινδρομῶντα καὶ “ὡς κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον”.

Μὲ συγχωρεῖτε Σεβ/τε ποὺ ἐξαναγκάζομαι νὰ ὀμιλῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Μὲ ἀναγκάζουν τὰ πράγματα. Καὶ ἂν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκραξέονται. Ἀναγνωρίζω τοὺς ἀγῶνας σας, σέβομαι τὰ ἔργα σας, ἐκτιμῶ τὴν προσευχὴν σας, δὲν παραβλέπω ὅμως καὶ τὴν ἀστάθειάν σας καὶ τὴν ἀσυνεπείαν, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν συνειδήσίν μου παίζουσι τὸν

10) Ὄνομάσέ τον, φίλτατε συγγραφεῦ, καὶ μὴ κρύπτου ὅπισθεν γενικολογιῶν!

πρωτεύονται ρόλον και ἐπισκιάζουν τὰ ἀνωτέρω.

Ὅμιλεῖτε ἐν συνεχείᾳ Σεβ/τε περὶ ἐνώσεως. Ἀλλὰ γνωρίζετε Σεβ/τε, πὼς μὲ τὰ ὅσα λέγετε περὶ ἐνώσεως, ἀρνεῖσθε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐνωμένη. Ὅταν δὲ ὀμιλῶμεν περὶ ἐνώσεως, ἀπὸ ὀρθοδόξου σκοπιᾶς δὲν ἐννοοῦμεν ἄλλο τι παρὰ τὴν ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφὴν τῶν ἐν σχίσματι εὕρισκομένων και κοινωνία τούτων μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεκόπησαν, τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.¹¹ Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν παρατηρῶμεν ὅτι ὁσάκις ἐγένετο λόγος περὶ ἐνώσεως, ἡ ἐνωσις ἐγένετο διὰ τῆς μετανοίας και ἐπιστροφῆς τῶν Σχισματικῶν και οὐχὶ διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας κοινωνίας μετὰ τῶν Σχισματικῶν.¹² Αὐτὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ διαφανεῖται και εἰς τὰ ὅσα βιβλία ἢ ἐντυπα ἐκδώσατε πρὸ τοῦ 1971. Ἐκτοτε ἐπιζητεῖτε τὴν ἄνευ ὄρων ἐνότητα, διὰ νὰ μὴν εἶπω τὴν διὰ μετανοίας σας ἐνότητα. Τὸ τονίζω αὐτὸ Σεβ/τε και δὲν δύνασθε νὰ μὲ διαφεύσετε. Ἐνθυμηθῆτε τι διὰ ζώσης μου εἶπατε τὸ θέρος τοῦ προηγουμένου ἔτους, ὅτε σὰς ἐπεσκέφθη μεθ' ἐτέρας συναδέλφου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις μετόχιόν σας. “Ἐθεώρουν τὴν χειροτονίαν μου Σχισματικὴν και διὰ τοῦτο ἐδέχθη τὴν χειροθεσίαν”.

Ὅμιλεῖτε και περὶ ἐνώσεως παρατάξεων. Ὅστε Σεβ/τε πιστεύετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι διηρημένη εἰς παρατάξεις; Πλέον

11) Ψευδέστατον! Ἡ ἀψευδὴς Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία παραδίδει οὐκ ὀλίγα περιστατικά, ὅπου ἐπειδὴ και αἱ δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες χωρισμένοι «μερίδια» ἦσαν Ὁρθόδοξοι κατὰ πάντα, ἀλλὰ χωρισμένοι δι' ἄλλα ἐλάσσονα προβλήματα, ἀμοιβαίως ἐμερίμνησαν περὶ ἐνώσεως, ἀποφεύγοντες νὰ ὀμιλήσουν ὅπως μιλεῖ ἐνταῦθα ὁ μᾶλλον ἐπιπόλαιος συγγραφεὺς, ἵνα μὴ διευρύνουν τὰ σχίσματα. Κλασσικὰ παραδείγματα τὰ γεγονότα μεταξύ Φωτίου και Ἰγνατίου Κων/λεως, τὸ σχίσμα μεταξύ ἐπτὰ Ὁρθοδόξων μερίδων, μὲ ἰσαριθμούς Πατριάρχας Κων/λεως κατὰ τὸ 1191 μ.Χ. (βλ. Μ. Γεδεών, Πατριαρχικοὶ Πίνακες, σελ. 270), ἀλλὰ και ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Ταρασίου προτοῦ χειροτονηθῆ Πατριάρχης ὅπου, παρόλον ὅτι τὸ σχίσμα τότε ἦτο λόγῳ τῆς Εἰκονομαχικῆς θεομάχου αἰρέσεως, ἐν τούτοις μετὰ περισσῆς σοφίας και διακρίσεως, ὁ Ἅγιος κάμει λόγον περὶ διηρημένου Σώματος τοῦ Χριστοῦ και διχασμένης Ἐκκλησίας (βλ. Σπ. Μήλια, Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τόμ. γ', σελ. 724)! Ποῦ, ποῦ ὅμως σήμερον τοιαύτη διάκρισις, σοφία και -ἂν θέλετε- οἰκονομία θεοφιλῆς, πρὸς ἔνωσιν διεστώτων; Οὐδαμοῦ, διότι ταῦτα οὐ δύνανται ὑπάρχειν, ὅταν -ὅπως σήμερον- βασιλεύουν, παραχωρήσει Θεοῦ, ἡ ἔπαρσις, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ κενοδοξία, αἱ ὁποῖαι οὐσιαστικῶς κρύπτονται ὀπισθεν τῶν μωρῶν ψευδοδογματολογιῶν περὶ δῆθεν «ἀκαινοτομητοῦ» Ὁρθοδοξίας και ἐν παντὶ «ἀκριβείας»! ...

12) Οὔτε ποτὲ κανεὶς Κάλλιστος ἢ Ἐπιφάνιος δὲν εἶχε ζητήσει (τότε) τὴν «ἀπ' εὐθείας κοινωνίαν», παρὰ μόνον ἐζήτησαν θεοφιλῶς συνάντησιν και συζήτησιν.

ἀντορθόδοξον γνώμην δὲν ἤκουσα ποτέ.¹³ Δυστυχῶς χωρὶς καὶ νὰ φαντάζεσθε τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον περικλείει ὁ ὄρος παρατάξεις τὸν ἐχρησιμοποίησατε κατὰ κόρον τόσον ὑμεῖς ὅσον και ἕτεροι ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες διὰ νὰ ἐπιτύχετε τοὺς ἰδικούς σας σκοπούς. Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ κατανοηθῆ τὸ σφάλμα τοῦτο και νὰ ἀποκτήσωμεν ἐκκλησιαστικὴν συνειδησιν, νὰ χρησιμοποιῶμεν ὄρους Ἐκκλησιαστικούς και οὐχὶ κοσμικούς και ἀνθρωπίνους. Τότε μόνον θὰ ὑπηρετήσωμεν τὴν ἀλήθειαν και θὰ ἀπομακρύνωμεν τὸ ψεῦδος.¹⁴

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω Σεβ/τε δύο τινὰς μπορεῖ νὰ συμβοῦν και ταῦτα ἀναλόγως τῶν φρονημάτων σας. Ἡ νὰ ὑποπέσετε μετανοοῦντες εἰς τὴν περὶ τὸν Αὐξέντιον Ἱεραρχίαν και νὰ ἀναιρέσετε παντάπασι τὸν ἑαυτὸν σας και τὴν Ἀρχιερατικὴν σας συνειδησιν ἀφοῦ ὑποβάλετε τὴν μετὰ δακρύων μετάνοιάν σας εἰς τὸν ὑφ' ὑμῶν καθαιρεθέντα Αὐξέντιον, ἢ νὰ διαφωτίσετε¹⁵ ἐκείνους νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ὁποία ἀνήκτε. Μέση λύσις δὲν ὑπάρχει. Ἄν πιστεύετε εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τούτων διατι δὲν σπεύδετε μετανοοῦντες νὰ ζητήσετε τὴν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς πρώην ἄσπονδους ἐχθρούς σας και νῦν προσφιλεστάτους σας ἀδελφούς; Διατι παρατείνετε τὸν χρόνον τοῦ Σχίσματός σας και ὑπάρχει φόβος τώρα εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου σας νὰ παραμείνετε ἔξω τοῦ νυμφῶνος τῆς Ἱεραρχίας ἐνὸς καθηρημένου Ἀρχιεπισκόπου; Μήπως θέλετε νὰ σώσετε και τοὺς λοιποὺς συνεπισκόπους σας; Μάτην κοπιάζετε. Διότι ἐγὼ βλέπω ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων ἔχει τοιοῦτον φρόνημα. Τοῦναντίον ἔχουν κατανοήσει ὡς ἀντιλαμβάνομαι τι ἐσήμαινε ἡ παράβασις τῆς χειροθεσίας¹⁶ και

13) Πάλιν ψεύδεται ὁ συγγραφεὺς κ. Κοντογιάννης, ἀφοῦ ΟΛΟΙ οἱ Ματθαῖοι τότε ὠμίουν περὶ «παρατάξεως κυροῦ Ματθαίου», ὡς ἄλλωστε θὰ εἶπη κατωτέρω και ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐπιφάνιος.

14) Καὶ ἐνταῦθα και κατωτέρω μὲ τὸ θέμα τῆς χειροθεσίας, φαίνεται και θὰ φανῆ περισσότερο, ὅτι τὸ δίδυμον Μ.Κοντογιάννη-Ἐλ.Γκουτζίδη προσεπάθησεν ἐπὶ μακροῦ -ὡς ἐπαινούμενοι «θεολόγοι»- νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἀπόψεις των εἰς ὅλους τοὺς Ματθαϊκούς, Ἀρχιερεῖς και μή. Πλὴν ἐν τέλει και ἐσχάτως ἀπέτυχεν ἡ 25ετής ἐπιχειρήσις των, ἀφοῦ οἱ Ματθαϊκοὶ δὲν εἶχον ἐκ καρδίας, ἀλλὰ μόνον ἐκ πιέσεως και ἀνάγκης ἀποδεχθεῖ τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω δύο ἐπιχειρούμενα...

15) Πῶς θὰ τοὺς διαφωτίσουν, ἐὰν μὴ μὲ συναντήσεις και συζητήσεις, τὰς ὁποίας ἐπολεμούσατε τότε, κ. Κοντογιάννη;

16) Προσοχή! Ἐνταῦθα ὁ κ. Μηνᾶς Κοντογιάννης παραδέχεται ἀνοικτὰ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ. Ἐνῶ σήμερον, ὡς Μητροπολίτης, αὐτὸς και οἱ σὺν αὐτῷ λέγουν -και ἀγωνίζονται νὰ ἐπιβάλλουν- ἄλλα: ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ παραβάσεως, ὅτι οὐδεὶς Ματθαϊκὸς ποτὲ ἐδέχθη πραγματικὴν χειροθεσίαν, κ.λ.π. κ.λ.π.:

«Ἀνεξαρτήτως μὲ τὸ τι πραγματικῶς ἔλαβεν ὁ Χρὸς, κατὰ τὴν 17ην και 18ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐν

βλέπουν τόσον ὑμῶν, ὅσον καὶ τοῦ Σεβ/του Κιτίου τὰς ἐνεργείας ὡς μίαν προσπάθειαν καλύψεως τῆς ἐν λόγῳ παραβάσεως τῆς ὁποίας ἄλλωστε ὑπῆρξατε καὶ ἄμεσοι καὶ ἠθικοὶ αὐτουργοί.

Ἐὰν ὁμως συμβαίη τὸ δεύτερον Σεβ/τε καὶ πιστεύετε ὅτι πρέπει ἢ περὶ τὸν Αὐξέντιον Ἱεραρχία νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σῶμα εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ὑμεῖς ἀνήκετε, τι ἐπράξατε ὡς Ἐπίσκοπος ἵνα διαφωτίσετε τούτους “περὶ τῆς ἐν ἡμῖν πίστεως”; Τοῦναντίον διὰ τῆς χειροθεσίας τὴν ὁποίαν ἀκριτίως ἐδέχθητε ἀπεδείξατε τὸ ἐντελῶς ἀντίθε-

Ἄμερικῇ, εἰς τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑξαρχίας, (χειροθεσία ἢ ἀκόμη καὶ ἀναχειροτονία), τοῦτο δὲν ἐπέρασαν οὐδ’ ἐπὶ στιγμῇ, οὔτε ὡς “φιλὴ ἐπίνοια”» εἰς τοὺς ὑπολοίπους Ματθαϊκοὺς Ἀρχιερεῖς ἐν Ἑλλάδι. (βλ. «Ὁρθ. Πνοή», φ. 171, Σεπτ.-Ὀκτ. 2006, σελ. 263, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε σχεδὸν τεύχος, ὅπου ὁ Σεβ/τος Κήρυκος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν βαρετὰ καὶ ἐκνευριστικὰ ἐπαναλαμβάνουσι μαινόμενοι συνεχῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!...) «...Κατ’ ἀκροτάτην οἰκονομίαν ἐδέχθημεν μίαν ΤΥΠΙΚΗΝ ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗΝ ΕΥΧΗΝ, μὴ ἐχούσης οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν Δογματικὴν πληρότητα καὶ ἀκεραιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, καὶ αὐτὴν κατ’ ἀκροτάτην, ἐπαναλαμβάνομεν, οἰκονομίαν, καὶ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως ἕνεκεν, διὰ νὰ εὐοδωθῇ καὶ ἡ ἔνωσις τῶν ἐν Ἑλλάδι Φλωρινικῶν» (αὐτόθι, σελ. 301). Οὕτω «τὴν 15/28.10.1971 ἀνεγνώσθη ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ εἰς τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸ Ἱερὸν Ναὸν Κοιμησῆς... ἐνῶ εἰς τὸν ἴδιον εἶχεν ἀναγνωσθῆι προηγουμένως...» (αὐτόθι).

Ταῦτα δῆθεν ἦσαν -κατὰ Κήρυκον καὶ Ἐλευθέριον- ἡ κοινὴ πίστις καὶ συνείδησις τῶν Ματθαϊκῶν «ἐπὶ 33 ὁλόκληρα συναπτὰ ἔτη» (αὐτόθι, σελ. 262), ὅποτε ἔπειτα ἀρχίζουν τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα ἐναντίον πάντων τῶν -κατ’ αὐτούς- συνωμοτούντων (πλὴν τῶν ἐαυτῶν τῶν!), καθότι ἔχουν πείσει (μόνον) ἑαυτοὺς (καὶ οὐδένα ἄλλον) ὅτι: «Φλωρινικοὶ καὶ Νεοσημολογίται, ὡς καὶ ἐκπεσόντες ἐγκάθετοι αὐτῶν “Ματθαϊκοί”, προκειμένου, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, νὰ μολύνουν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, δὲν παρητήθησαν, ἀλλ’ ἐπανειλημένως, πλὴν πάντοτε ἀνεπιτυχῶς, ἐπεχείρησαν τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν νὰ περάσουν ὡς “χειροθεσίαν” συλλήβδην εἰς τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τὸν Ἱερὸν Κλήρον διὰ τῶν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀλλεπαλλήλων ὑπαναχωρήσεων Ἀρχιερέων τιῶν, καὶ πρωτίστως αὐτῶν τῆς Ἑξαρχίας» (αὐτόθι, σελ. 262). Παντοῦ ἐχθροί, παντοῦ ἐπίβουλοι, παντοῦ ἀνόσοι σκευωροί!!

Μάλιστα ὁ Σεβ/τος Κήρυκος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἰσχυρίζονται, ὅτι τὰ περὶ ἀποδοχῆς ὄντως χειροθεσίας ἦσαν γνωστὰ μυστικῶς μόνον εἰς τὸ «προδοτικόν» περιβάλλον τῶν ἐκπεσόντων(:) ἐκ τῆς ὀρθῆς Ὁμολογίας Ἀρχιερέων, τῶν περὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Ἀνδρέαν(+) καὶ Νικόλαον (δηλ. εἰς ἅπαντας καὶ ὅλους τοὺς Ματθαϊκοὺς, πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ δύο-τριῶν ἀκόμη!), καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν «ἤρχισαν ἀποκαλυπτόμενα μετὰ τὸ 1995, καὶ ἂν θέλετε μετὰ τὸ 1997», ἀλλ’ ἰδιαίτερος «ἀπὸ τὸ 2003»! (Πρβλ. πάμπολλα τεύχη τῆς «Ὁρθόδοξης Πνοῆς». Βλ. π.χ. Ἱερομονάχου Ἀμφιλοχίου Ταμπουρά, Ἐπιστολή, περιοδικὸν «Ο.Π.», Ἰαν.-Φεβρ. 2007, τ. 173, σελ. 27).

Δυστυχῶς δι’ ὅλους τοὺς συντελεστὰς καὶ νέους προπαγανδιστὰς τῆς «Ὁρθ. Πνοῆς», ἡ ἐνταῦθα ἔρευ-

τον. Ἐγίνατε οὕτω ἀρνηταὶ τῆς χειροτονίας σας καὶ ἐβλασφημήσατε κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς μὴ ἀρτίως ἐπιφοιτήσαντος κατὰ τὴν χειροτονίαν σας.¹⁷

Μία ἀπερίσκεπτος ἐνέργεια ἀλήθεια πόσα δημιουργεῖ; Ἄν σκεφθῇ κανεὶς καὶ ἀναλογισθῇ πόσες σκοτεινὲς δυνάμεις ἐκρύπτονται ὀπισθεν τῶν γεγονότων τοῦ 1971, πόσα προσωπικὰ συμφέροντα, πόσες κρυφές ἐλπίδες, πόσος ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, διδάσκεται κανεὶς πῶς μοναδικὸν κριτήριον εἰς τὰς ἐνεργείας μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνον ἡ ἀλήθεια, ἡ Ὁρθοδο-

να καὶ ἡ δημοσιοποιήσις τῆς εἰς ἀνύποπτον χρόνον γραφείσης ἐπιστολῆς-ἱστορικῆς πραγματείας τοῦ Σεβ/του κ. Ἐπιφανίου, ἐμφανίζει καὶ ἀποδεικνύει ἀναντίρρητα ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος αὐτῶν. Διότι ἐνταῦθα ἀποκαλύπτεται -μεταξὺ καὶ ἄλλων σημαντικῶν- ἐπιστολὴ ἰδιόχειρος τοῦ ἰδίου Σεβ/του κ. Κηρύκου ἀπὸ τὸ 1977, ὅπου σαφέστατα ὁμιλεῖ περὶ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ, τὴν ὁποίαν κατακρίνει ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ ἴδιος καὶ, τῇ ἐπεμβάσει αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Γκουτζίδη, καὶ τινες τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων των: «...ἔχουν κατανοήσει τι ἐσήμαινε ἡ ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ, καὶ βλέπουν τόσον ὑμῶν (σ. Ο.Π.Σ: τοῦ Σεβ/του Κορινθίας), ὅσον καὶ τοῦ Σεβ/του Κιτίου τὰς ἐνεργείας, ὡς μίαν προσπάθειαν καλύψεως τῆς ἐν λόγῳ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ...» (βλ. ἀνωτέρω).

Ἄρα ἀποκαλύπτεται ὅτι συμβαίνει τὸ ἐξῆς:

Οἱ περὶ τὸν Σεβασμιώτατον Κήρυκον, ἀπομονωμένοι πλέον καὶ μετὰ ἀνυποχωρήτου ἐπιμονῆς, προσπαθοῦν ἀπεγνωσμένα καὶ παντὶ τρόπῳ ἀπὸ τὸ 1975 καὶ ἐντεῦθεν, νὰ ἐπικαλύψουν, ἐπιβάλλουν, μετατρέψουν καὶ περάσουν τὴν γενομένην εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς των ὄντως ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ τοῦ 71 ὡς «ἀπλὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν» καὶ τώρα βλέπουν τὴν καλῶς(;) στημένην ἐπὶ 30 ἔτη θεώρησίν των περὶ «ἀπλῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς» νὰ καταρρέει, καὶ νὰ ἀποκαλύπτεται πλέον ἀπὸ τοὺς ἕτεροους Ματθαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντέχουν ἄλλο νὰ ὑποκρίνονται ὅ,τι ἄλλοι θέλουν.

Εὐχόμεθα μόνον εἰς τὸν Ἅγιον Θεὸν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Σεβ/τον Κήρυκον ἀπὸ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ λάθους τοῦ Βρεσθένης κ. Ματθαίου: τὴν ὑφ’ ἐνός χειροτονίαν Ἐπισκόπων, ἀφοῦ πλέον ἀπατώμενος καὶ ἐν πλάνῃ καθ’ ὁλόκληρίαν, νομίζει ὅτι παγκοσμίως μόνος αὐτὸς ἔχει μείνει Γνήσιος Ὁρθόδοξος καὶ κατὰ πάντα ἀπρόσβλητος καὶ ἀκατάκριτος!! Ἐνῶ, εἴτε τὸ θέλει, εἴτε ὄχι, καὶ αὐτὸς -ἐν γνώσει του, ὡς διαφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω- τὴν χειροτονίαν του τὴν ἔχει λάβει ἀπὸ ἐπίσης ἐν γνώσει χειροθετημένους Ἐπισκόπους ὑπὸ τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς. Εἶθε νὰ κατανοήσῃ, ὅτι τὸ μόνον ποῦ θὰ πετύχῃ μὲ τὰς ἤδη σχεδιαζόμενας ὑφ’ ἐνός χειροτονίας, εἶναι ἡ δι’ ἀκόμη μίαν φορὰν γελοιοποίησις τοῦ Ἱεροῦ κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀγῶνος, ἡ ἀπογοήτευσίς τῶν εὐσεβῶν, καὶ ἡ ἀκατάπαυστος κατάρσις ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν-Νεοσημολογιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς τοιαύτας ἐνεργείας ἐξ ἡμῶν εὐχονται καὶ ἀναμένουν νὰ συμβοῦν, ὥστε νὰ εὐρουν εὐκόλους καὶ εὐλόγους ἀφορμὰς διὰ νὰ μᾶς κατηγοροῦν, ἀποπλανῶντες διὰ τῶν δικῶν μας λαθῶν, τὸ δικὸν τους ποίμνιον...

17) Μὰ ἡ χειροθεσία ἀπήλασε τῆς Συνοδικῆς ὑμῶν ἐξετάσεως καὶ ἐγκρίσεως, ὥσπου ἠγέρθησαν Γκουτζίδης καὶ Κοντογιάννης, καὶ παντοίως τρόποις καὶ μεθόδοις ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν αὐτήν!

ξία και μόνον ή Ὁρθοδοξία. Τὸ ψεῦδος και τὰ ἡμίμετρα εἶναι ξένα πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν.¹⁸ Τὰ γεγονότα τοῦ 71 Σεβ/τε μοῦ δίδουν ἓνα καλὸ μάθημα. Πόσα φοβερὰ ἀποτελέσματα θὰ ἔχη μία ἐνέργεια πρὸς ἔνωσιν ἄνευ προετοιμασίας, ἄνευ προσευχῆς, ἄνευ τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων και ἄνευ τοῦ ισχυροτέρου κριτηρίου τῆς ἀληθείας και τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἡμεῖς Σεβ/τε και ἄλλοτε ὑπεδείξαμεν (ἔστω και ἂν μᾶς θεωρήσετε ἀναρμοδίους) ὅτι ἡ ὀρθή πορεία διὰ μίαν κατὰ Θεὸν ἔνωσιν, ἐν μετανοία και ἐπιστροφῇ εἶναι ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιολογικῆς τοποθετήσεως ἡμῶν, **ἀξιολόγησις**¹⁹ **τῆς ὑφ' ἐνὸς χειροτονίας, ἀντιμετώπισις τῆς χειροθεσίας, και εἰς τελευταῖον στάδιον μελέτη τοῦ τρόπου τῆς κατὰ Θεὸν ἐνώσεως.**

Αὐτὴν τὴν πορείαν τὴν ἀπεδέχθησαν πάντες κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ Σεπ. 76 ὡς και ὁ ὑμέτερος ἀντιπρόσωπος π. Καλλίνικος. Διὰ ποῖον ἄραγε λόγον ἀρνεῖσθε ἐκείνην τὴν ἀπόφασιν;

Ἡμεῖς Σεβ/τε ἐπιθυμοῦμεν τὴν κατὰ Θεὸν ἔνωσιν, ἡ ὁποία θὰ ἐπιτευχθῇ μόνον δι' αὐτῆς τῆς πορείας. Ἄν ἀκολουθήσετε αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρόν σας. Εἰδ' ἄλλως θὰ καταπολεμήσωμεν τὰς τυχόν παρανόμους ἐνεργείας σας, ὅπερ και ἀπευχόμεθα ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίωματος τὸ ὁποῖον ἔχομεν ὡς μέλη ὑπεύθυνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχόμεθα νὰ ἀκολουθήσετε τὸν ὀρθόδοξον δρόμον.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Μηνᾶς Κοντογιάννης

Πανταζῆ 37 - Κάτω Ἡλιούπολις / ΑΘΗΝΑΙ»

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔφερε πολλὴν σύγχυσιν εἰς τὸν Κορινθίαις και ἄρνησιν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰς συνεδριάσεις. Ἦρνεῖτο ὁμῶς ὁ Μηνᾶς νὰ δηλώσῃ πὺ βρῆκε τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κορινθίαις και ἐγίνοντο πολλὰ σχόλια και ψέμματα εἰπώθησαν διὰ νὰ καλυφθῇ. Διότι δὲν εἶχε τὴν τόλμην ὁ ἐκδόσας αὐτὸ (ὅπου ἔθεωρεῖτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος) νὰ δηλώσῃ παρηρησία, ὅπου πολλὰ θὰ ἐπρολαμβάνοντο.

Τὸν Ἀπρίλιον ἐκλήθη πρὸς Σύνοδον και ἐσυζητήσαμεν τὰ δύο ὑπομνήματα. Τὸ ὑπόμνημά μου οὐδόλως κατεκρίθη, ἀλλὰ ἐζήτησαν νὰ τὸ ἀνακαλέσω, κ.λ.π. ὡς ἀναφέρονται εἰς τὰ κατωτέρω Πρακτικὰ τῆς Συνόδου.²⁰

18) Τὸ ψεῦδος ναί· τὰ ἡμίμετρα ὄχι, ὅταν πρόκειται περὶ θεαρέστου οἰκονομίας πρὸς ἐπίτευξιν μεγαλυτέρου ὀφέλους.

19) Μὰ τώρα, μετὰ ἐορτῆς τὰ προτείνετε αὐτά; Ἀφοῦ μὲ ΙΔΙΚΗΝ ΣΑΣ αἴτησιν τὰς ὑφ' ἐνὸς χειροτονίας σας ἐξήτασαν οἱ Ρώσσοι τὸ 1971! Και τί σημαίνει «ἀντιμετώπισις τῆς χειροθεσίας»; Μετὰ τόσα ἔτη δὲν ἔχετε ἀκόμη ἐκτιμήσει, κατανοήσει και δεχθεῖ τὸ τι ἐλάβετε, κατόπιν ἸΜΕΤΕΡΑΣ αἰτήσεως;!

20) Τὰ παρόντα Πρακτικὰ, ὡς ταχέως γραφόμενα εἶναι ὀλίγον ἀσύντακτα. Δὲν ἔχομεν παρέμβει εἰς αὐτὰ ὁμῶς, διὰ λόγους ἱστορίας.

ΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ 11-12 ΜΑΙΟΥ 1977

«Συνελθόντων πάντων τῶν ἐπισκόπων ἐκτὸς τοῦ Ἁγ. Κορινθίαις, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε ὅτι δὲν προσέρχεται, ἐὰν δὲν ὑποχρεώσουν τὸν Μηνᾶν θεολόγον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἐκυκλοφόρησε κατὰ τοῦ Ἁγ. Κορινθίαις και τοῦ ὑπομνήματός του, τὸ ὁποῖον παρανόμως και ἀντικανονικῶς τοῦ ἐδώθη ἐκ τῶν γραφείων, τὸ ὁποῖον ἐστάλη συστημένον εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν Σύνοδον.

Προσφωνῶν τὴν Σύνοδον, ὁ Μακαριώτατος εἶπε τὰ θέματα:

1.- Ἐκδοσις ὑπομνήματος πρὸς τὴν μέλλουσαν «Οἰκουμενικὴν Σύνοδον».

2.- Συζήτησις ἐπὶ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Ἁγ. Κορινθίαις.

Ἐν συνεχείᾳ, ἠρωτήθη ὁ Ἐπίσκοπος Κιτίου πῶς ἐδέχθη τὴν χειροθεσίαν, ἐὰν τὴν ἐδέχθη ὡς σχισματικὸς, και ὅτι εἶναι τινες, ὅπου ἀμφιβάλουν μὲ τόσα δημοσιεύματα τοῦ ἐγίναν κατὰ τοῦ Κυκλάδων, ὅτι ἔσφαλλε πρὸς τὴν Πίστιν.

Εἰς τὸ α', ὁ Ἐπίσκοπος Κιτίου ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς:

“Τὴν χειροθεσίαν τὴν ἐδέχθη κατόπιν ὑπακοῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους μου, τοὺς ὁποῖους ἐσεβόμην και οἵτινες διηύθησαν τὸν ἀγῶνα τόσα ἔτη, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ χώρου και τοῦ χρόνου πρὸς περισσοτέραν ἔρευναν, ἔχων τινὰς ἐνδοιασμούς, ἔως ὅτου ἐγίνε ἡ χειροθεσία τοῦ Κορινθίαις και ὠμίλησε ὁ Γερμανίας Φιλόθεος, ὁ ἐκτελῶν ὡς προεξάρχων τὴν χειροθεσίαν, ὅτι δὲν θὰ ἔχη πλέον ἔνωσιν μετὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μὲ ἡμᾶς τοὺς “Ἑλληνας θὰ ἔχη ἔνωσιν”. Ἐπὶ πλέον διὰ σχετιζόμενον διὰ τὴν χειροθεσίαν εἶπεν: “Οἱ πάντες οἱ προγενέστεροι και ἰδίως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζετε πῶς ἐδιοικῆτο ἡ Σύνοδος και ποῖος διηύθυνεν αὐτήν, ἐννοῶν τὸν π. Εὐγένιον, και, ἐφ' ὅσον ὅταν μὲ ἐκαλέσατε ἐκ Κύπρου και κάματε Σύνοδον, οὔτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, οὔτε ἄλλος Ἐπίσκοπος μοῦ ἐξήγησε περὶ τινὸς πηγαίναμεν εἰς Ἀμερικὴν, ἀλλὰ ἀμέσως μὲ βίαν νὰ φύγωμεν. Συνεπῶς, γνωρίζοντας ἐγὼ ὅτι ὁ Πρωτοσύγκελλος Εὐγένιος Τόμπρος διηύθυνεν τὴν Σύνοδον και τὰς ἀποφάσεις τῆς, και ἐφ' ὅσον εὐρίσκετο και ὁ Ἁγ. Κορινθίαις μαζί του, ὡς πολλὰ πρεσβύτερός μου κατὰ πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην και σεβαστὸν πρόσωπον· ἀλλὰ και μηδέποτε κληθεῖς ἐκ τῆς Προεδρίας τῆς Ἐξαρχείας - ὅστις ἦτο ὁ π. Εὐγένιος - νὰ ἐρωτηθῶ, νὰ ἐκφράσω τὰς σκέψεις μου, ἀλλὰ ἐν μέσῳ Συνόδου κληθεῖς νὰ ὑπογράψω τὴν αἴτησιν, ἔφερα μερικὴν ἔνστασιν και ὑπέγραψα, μὴ ἔχων περιθώριον χρόνου και τοῦ τόπου μὴ βοηθοῦντος”.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ β' ἐρώτημα, εἶπε ὅτι ἓνας ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἱκανοποιοῦνται ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα, ἀλλὰ ζητοῦν ἀπτάς ἀποδείξεις ἢ ἐξ ἐπιστολῶν ἢ ἐκ συγγραμμάτων, εἶμαι και ἐγὼ και ἐπιμένω ὅτι εἶμαι ἀνικανοποίητος.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγίνε συζήτησις ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μηνᾶ θεολόγου. Εἰς τὸ σημεῖον

αυτό ανέγνευσε 13 σημεία, κρίσεις, πρὸς αὐτὴν ὁ Ἅγιος Κιτίου καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς συνεφώνησαν, ἄλλοι διὰ τῆς σιωπῆς καὶ ἄλλοι διὰ τῆς λέξεως, εἶναι σωστά, καὶ ὁ Μακαριώτατος εἶπε ὅτι κ' ἐμὲ δὲν μοῦ ἄρρεσε ὅταν τὴν εἶδα.²¹

“Διὰ ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μηναῖ, αἱ κρίσεις μου εἶναι αἱ ἐξῆς:

1) Τὸ ὕφος εἶναι ἀναρμόδιον καὶ προετοιμάζει ἔδαφος πρὸς παροξυσμὸν, πολλαὶ λέξεις καίτοι ὀρθές, προκαλοῦν παροξυσμὸν, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἀντικατασταθοῦν δι' ἡπιοτέρων τοιούτων μὲ τὴν ἴδιαν σημασίαν.²²

2) Παραγνωρίζει τὸ ἀπλὸν τοῦ χαρακτήρος τῶν Ἀρχιερέων λόγῳ τῆς μὲ ἐγκρατείας τῆς γραμματικῆς τέχνης.²³

3) Ἐπιτίθεται εἰς π. Καλλίνικον ἐκ πλαγίου κατηγορῶν αὐτὸν ὡς ὑποπτον καὶ ἀμφιβόλου πίστεως καὶ πολλὰ ἄλλα.

4) Περὶ ἀληθείας ὁμιλεῖ καὶ ἐρωτῶμεν αὐτὸν ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια;²⁴

5) Κατηγορεῖ τὸν Ἅγ. Κορινθίας, διότι μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «Παράταξις», λέξιν τὴν ὁποίαν πάντες ὡς μέχρι σήμερον ὁμιλῶμεν γραπτῶς καὶ προφορικῶς κατὰ κόρον. Διότι ἡ λέξις Ματθαίου-κοὶ τι ὑποδηλεῖ; Ἐκκλησίαν; Μήπως ὁ Ματθαίος ἴδρυσεν ἐτέραν Ἐκκλησίαν, ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ; Διατί λοιπὸν ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ἅγ. Κορινθίας, ἐφ' ὅσον ἐνέχονται πάντες;

6) Ἀγνόησε τὸ ἀπλοῖκόν πνεῦμα τῶν Ἀρχιερέων, ἐφ' ὅσον, ὅταν ὁμιλοῦν καὶ καθορίζουν ὅρους, οὐχὶ ἐπιγραμματικῶς, ἀλλὰ καθὼς ἀντιλαμβάνονται καὶ συνεννοοῦνται κατὰ τὴν κοινὴν γλῶσσαν καὶ γινώσιν αὐτῶν.

7) Κατηγορεῖ τὸν Ἅγ. Κορινθίας, τι ἔκαμε διὰ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς Αὐξεντιανούς καὶ ἐκ τῆς ἄλλης τὸν καταδικάζει, διότι ζητᾶ νὰ συναντηθοῦν ἀμφοτέρω τὰ μέρη νὰ συνομιλήσουν.

8) Ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ἅγ. Κορινθίας καὶ συκοφαντικῶς κατὰ τοῦ Ἅγ. Κιτίου, ὅτι διὰ τῶν ἐνεργειῶν των προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὴν παράβασιν καὶ ὅτι εἶναι οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοί, ἐννοῶν τὴν χειροθεσίαν, ξεχνῶν ὅτι εἶναι πάντες συνένοχοι, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐφ' ὅσον ἐδέχθη τοὺς Ἀρχιερεῖς.²⁵ Συκοφαντεῖ λέγω, διότι ὁ

21) Διὰ τοῦτο προηγουμένως ὠμίλησαμεν περὶ φαινομένων εἰς τοὺς Ματθαίους, τῶν ὁποίων καὶ ἐγένοντο τελικῶς τὰ θελήματα, πρὸς ὄλεθρον πολλῶν θεοφιλῶν σχεδίων. “Ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς συνεφώνησαν, ἀλλὰ τὰ κανοναρχίσματα Μηναῖ καὶ Ἐλευθερίου ἐφηρομόζοντο παραδόξως τελικά!

22) Μὰ ἐπίτηδες γράφουν οὕτως οἱ ἀκρίτως δι' Ὀρθοδοξίαν -δῆθεν- φωνασκοῦντες, πρὸς ἐντυπωσιασμόν...

23) Καὶ διατί ὅχι; Ἡμεῖς γὰρ εἴμεθα «θεολόγοι»!...

24) Ἡ ἰδικὴ του γνώμη, τὴν ὁποίαν ὀφείλετε νὰ δεχθῆτε, ἵνα μὴ γίνετε κακόδοξοι (κατ' αὐτόν)!!

25) Ἴδου ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ περὶ τοῦ πῶς ἐδέχθησαν οἱ Ματθαῖοι τὴν χειροθεσίαν, καὶ ὅχι αὐτὰ ποῦ σήμερον ἐκ τῶν ὑστέρων «ἀνακαλύπτουν» καὶ προβάλλουν ὁ Σεβ/τος Κήρυκος καὶ ὁ κ. Γκουτζίδης...

Ἐπίσκοπος Κιτίου ὅχι μόν δὲν συγκαλύπτει, ἀλλὰ ὑποδεικνύει εἰς τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ γίνῃ δίκη καὶ νὰ κριθοῦν πάντες οἱ ἐνοχοὶ καὶ ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἐτοιμος, ἐὰν τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων νὰ παραιτηθῇ.²⁶

9) Ὁμιλεῖ περὶ σκοτεινῶν δυνάμεων, ἐννοῶν τὸν Καλλιόπιον ἴσως, δὲν γνωρίζω. Δυνατὸν νὰ συμφωνῶ, ἐὰν περιλάμβανε καὶ ἀνθρώπους, οἵτινες διηθύναν μέχρι σήμερον τοὺς Ματθαίους, διότι ἀμφοτέρωθεν συνέχονται εἰς τὰς ἐσχάτους ἐνεργείας τῆς ἐνώσεως καὶ χειροθεσίας.

10) Θεωρεῖ τὸν Ἅγ. Κορινθίας ὡς ἀρνηθέντα τὴν χειροτονίαν του καὶ βλασφημήσαντα εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτι πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτὸ ἔπραξαν καὶ συνεπῶς αὐτὸ ἔπαθον,²⁷ καὶ τότε ὀφείλουν πάντες νὰ παραιτηθοῦν, διότι πάντες κατὰ τὴν φράσιν του ἀπερίσκεπτα ἔπραξαν.

11) Ὑποδεικνύει νὰ γίνῃ ἀξιολόγησις τῆς ὑφ' ἐνὸς χειροτονίας, ἀντιμετώπισις τῆς χειροθεσίας καὶ κατόπιν μελέτη τρόπου ἐνώσεως.

Κατ' ἀρχὴν ἀποδέχομαι τὰς ὑποδείξεις ἐὰν ἐνεργηθοῦν ἀμερολήπτως καὶ διὰ κάθε ὑπόθεσιν γίνῃ δικαστήριον μὲ τοὺς ἀντιδίκους μάρτυρας διὰ νὰ ἐυρεθῇ ἡ ἀλήθεια, καὶ τότε ὅσοι βγῶν ἀθῶοι νὰ ἐνεργήσουν τὸν τρόπον καὶ τὴν γνώσιν. Ἄν ἄλλως ἐνεργομένη, εἶναι πράξις ἀμφίβολος ἢ μεροληπτική.

12) Εἰς τὸ τέλος ἀπειλεῖ ἐὰν δὲν πράξωμεν ὅπως αὐτὸς ὑποδεικνύει, θὰ καταπολεμήσῃ τὴν πράξιν, ἐπικαλούμενος δικαιώματα ὡς μέλους τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ κατὰ τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐπικαλεῖται, σφετερίζεται ἐξουσίαν ἢ ὁποῖα δὲν τοῦ ἀνατίθεται.

13) Διὰ ταῦτα πάντα καταδικάζω τὴν τοιαύτην ἐπιστολὴν κατ' ἀρχὴν ὡς ἀνοικτὴν τοιαύτην (καὶ δέχομαι ταύτην ὡς μυστικὴν, προσωπικὴν) καὶ διὰ τὸ ἀκατάλληλον αὐτῆς ὕφος. Ἀποδέχομαι ὅμως μερικὰ σημεία τῶν ὑποδείξεων, ἐὰν ταῦτα εἶναι ἀποδεκτὰ ἐξ ὅλης τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐνεργηθοῦν ἀμερολήπτως. Ἀποδέχομαι τὰς συνεπείας τῆς ἀληθείας. Αὐτὰ συνοφίζονται εἰς τὴν 4^η, 10^η καὶ 11^η παράγραφον. Ἐπὶ πλέον εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν τοιαύτην ἐπιστολὴν, ἥτις ἐξευτελίζει, τολμῶ εἰπεῖν, ὅχι μόνον τὸν Ἅγ. Κορινθίας, ἀλλὰ πάντας τοὺς Ἀρχιερεῖς διὰ τὴν ἀμάθειαν αὐτῶν καὶ ὡς βλασφήμους. Ἀλλὰ καὶ διότι δίδει τὸ δικαίωμα εἰς πάντας τοὺς λαϊκοὺς νὰ ἐπιτίθενται τῶν ἐπισκόπων χωρὶς νὰ κληθοῦν καὶ ἐρωτηθοῦν.”»

Κατόπιν ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ δύο Ἀρχιερεῖς ὅπως καλέσωσιν αὐτόν, τὸν Κορινθίας, νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Σύνοδον.

συνεχίζεται

26) Τοῦτο μαρτυρεῖ ἄνθρωπον εὐθῆ καὶ εἰλικρινῆ, πρᾶγμα σπάνιον...

27) Αὐτὴν τὴν παραδοχὴν ἀπαιτεῖ ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ, ὡς εἴπαμεν καὶ ἀνωτέρω (ὑπόσημ. 16, 22).

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΒΟΡΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥΣ ΕΠΙΚΡΙΤΑΣ

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ. φύλ. 942, ἐμπεριέχεται κείμενον ὡς ἀπάντησις ἐναντίον τῆς ἐλαχιστότητός μου, ἔνεκα τοῦ σκληροῦ, ὡς ἐχαρακτηρίσθη, δημοσιεύματός μου περὶ τοῦ ἐν ἀρχιερεῦσιν κ. Χρυσοστόμου (ἀρχιεπισκόπου τῆς ἰδικῆς του συνόδου), τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφορήθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ (βλ. «Ο.Π.Σ.», φ.62, σελ. 481).

Ὡσαύτως, εἰς τὴν ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ Πορεία» τῆς κοινότητος Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης, ἀρ. φύλ. 197, ὑπάρχει ἀντίστοιχον δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον δὲν μὲ κατονομάζει ἀλλὰ μὲ χαρακτηρίζει διὰ πολλῶν (...), κατὰ βάσιν ἀναληθῶν πραγμάτων καὶ μὴ ὀρθῶν.

Παρελθούσης τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καταθέτω ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὰ ἐν λόγῳ δημοσιεύματα, ἢ ὁποῖα θὰ εἶναι κατὰ τὸ δυνατόν οὐσιώδης καὶ σύντομος.

Θεωρῶ καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ὠφελεῖ ἢ διὰ μακρῶν ἐσωτερικῆ ἀντιπαράθεσις, ἰδιαιτέρως μάλιστα ὅταν ὑπάρχει ἐγνωσμένη ἔμμονῆ καὶ ἀμετακίνησις εἰς τὴν ἀποψιν καὶ τῶν βορείων καὶ τῶν νοτίων ἐπικριτῶν μας, ὅτι ὁ προκαθήμενός των κ. Χρυσόστομος εἶναι ὁ μόνος ἐπὶ γῆς νόμιμος καὶ ὑγιής, καθαρὸς καὶ ἀπταιστος, αὐθεντικὸς καὶ γνήσιος!... Περιορίζομαι εἰς τὰ ὀλίγα, μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ μόνον, καὶ χάριν τῆς ἀληθείας.

Επι μὲν τοῦ δημοσιεύματος τῆς «Φ.Ο.» ἀπαντῶ ὡς ἀκολουθῶς:

1) Δὲν εἶμαι «Μακαρίτης» ὅπως μὲ ἀποκαλοῦν εἰρωνικῶς, ἀλλὰ ζῶ, χάριτι καὶ ἀνοχῆ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰς εἰρωνίας ὅθεν, ἐκεῖ ποῦ γνωρίζετε ἄγχιε διευθυντὰ τῆς «Φωνῆς»²...

Δὲν ἀνήκω εἰς ἀνθρώπους καὶ πρόσωπα, ἀλλὰ εἰς Ἐκκλησίαν. Καὶ προπάντως, ὄχι εἰς σωμα-

1) Ὅλοι βεβαίως γνωρίζουν ὅτι ὁ συγκεκριμένος ἀρχιερεὺς πέραν τῆς θετικῆς του προσφορᾶς καὶ τῶν πάλαι ἀγῶνων του, ἔχει διαπράξει ὡς ἐπίσκοπος καὶ ὡς ἀρχιεπίσκοπος πολλὰ καὶ σοβαρὰ σφάλματα εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, περὶ τῶν ὁποίων τόσα ἔχουν γραφεῖ κατὰ καιρούς. Μόνον οἱ προσωπολάτραι του τὸν παρουσιάζουν ὡς... ἀναμάρτητον!...

2) Τελικῶς, μήπως τὸ ἀναζητούμενον προσὸν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Φ.Ο.» πρὸς ἐπισκοποποίησίν του ὑπὸ τῆς σωματειοποιημένης συνόδου του, ἦτο ἡ εἰρωνία καὶ ἡ περιπαικτικὴ του ἰκανότης πρὸς πάντα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν σύνοδόν του; Ἄς μὴ κάνει ὅμως κατάχρησιν αὐτοῦ τοῦ... σπόρο! Ἄς γνωρίζει ὅτι ἡ εἰρωνία, ἐκτὸς ἀπὸ ἀμάρτημα, μαρτυρεῖ καὶ ἔλλειψιν πνεύματος κατὰ τὸν Σόλωνα, καὶ ἔλλειψιν φόβου Θεοῦ, κατὰ τοὺς Ἀγίους Πατέρας.

τεῖον ἀνθρώπινον μὲ νομικὸν καθεστῶς, διεπόμενον ὑπὸ ἀνθρωπίνων καὶ φθαρτῶν ἐνταλμάτων· ἀλλ' εἰς Ἐκκλησίαν, ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν, «Σῶμα Χριστοῦ καὶ κοινωνίαν Ἁγίων» κατὰ τὸ Πατερικόν. Ὑμεῖς ποῦ ἀνήκετε ἀγαπητοὶ Χρυσοστομικοί; Εἰς 2 (δύο) ἐκκλησίας μήπως; Μίαν τὴν τοῦ σωματείου σας τοῦ προτεσταντικοῦ, τοῦ ἰδρυθέντος ἐν ἔτει 1995 καὶ ἐπαγγέλοντος σωτηρίαν (ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ!), καὶ μίαν τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., τὴν ὁποίαν... ἔλλειπῆ οὖσαν (κατὰ τὸ καταστατικὸν τοῦ σωματείου σας, ἄρθρ. 2ον) ἐφροντίσατε ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων νὰ «συμπληρώσετε» διὰ προσκλήσεως νομικῆς προσωπικότητος;... Θὰ ἐπιμείνω ὀλίγον ἐπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἐν ἀγάπῃ ὅτι εἴσθε παραπαίοντες καὶ -δυστυχῶς ἕως τῆς σήμερον- ἀμετανόητοι. Ἐκπέσατε, εἰσαγαγόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἕναν μεγάλον Προτεσταντικὸν νεωτερισμὸν, τὴν σωματειοποίησιν τῆς ἐκκλησίας. Ἐκπέσατε ἐκκλησιολογικῶς, κατὰ παραχώρησιν βεβαίως Θεοῦ, λόγῳ τῆς φοβερᾶς ἀλαζονείας σας: «Ἐμεῖς εἴμαστε μόνον, μία εἶναι ἢ σύνοδος, οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι παράνομοι, σχισματικοὶ, καθηρημένοι, ἀναθεματισμένοι, ἀνήθικοι...» κ.λ.π.

Συνεχῶς αὐτὰ γράφετε εἰς τὰ περιοδικὰ σας, παραπλανοῦντες τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ἐὰν γνωρίση ὅμως εἰς βάθος τὸ ποίμνιον ποῦ σᾶς ἀκολουθεῖ τὸ μέγεθος τῆς βλασφημίου σωματειοποίησεως τῆς ἐκκλησίας, τὴν φοβερὰν αὐτὴν πράξιν καὶ ἀσεβεστάτην, τοῦ ταυτισμοῦ θείων καὶ ἀνθρωπίνων μὲ τὸ ἐν λόγῳ σωματεῖον, κάτι τὸ ὁποῖον βδελύσσονται ἀκόμη καὶ οἱ νεοημερολογίται, ποῦ θὰ ὑπάγετε νὰ κρυφθεῖτε; Καὶ -εὐτυχῶς- ὁ λαὸς ἡμέρα τῆ ἡμέρα ξυπνᾷ, διότι μελετᾷ τὴν περὶ τοῦ κακοδόξου σωματείου σας περισπούδαστον μελέτην τοῦ λογίου ἀγιορείτου Γέροντος Αὐγουστίνου (ἢ ὁποῖα κυριολεκτικῶς σᾶς ἔκαψε!) καὶ ἐνημερώνετε ὅλοεν καὶ περισσότερον, λόγῳ τῆς εὐρυτάτης κυκλοφορίας της.

Ἐπιχειρήσατε νὰ ἀπαντήσετε, ἀλλὰ μόνον ἀνοησίες κατεθέσατε. Οὐδεμίαν θέσιν τοῦ ἀξιολόγου του πονήματος ἀναιρέσατε! Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ εἰδήμονος συγγραφέως εἶναι ἀτράνταχτα καὶ χαίρω διὰ τὸ γεγονός, ὅτι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν σοβαροὶ ἄνθρωποι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐπροβληματίσθησαν. Ἀρκετοὶ πάντως λόγιοι κληρικοὶ καὶ ἀξιόλογοι ἐχειροκρότησαν τὴν ἔκδοσιν αὐτὴν, ὡς ὁ π. Θεοδώρητος ἐκ Πάρου κ.λ.π. Ἐν ἀγάπῃ σᾶς παρακαλῶ, ὡς ἐσχάτος πάντων, νὰ φροντίσετε διὰ τὴν διάλυσίν του, διὰ νὰ μὴ συναντήσετε

ἐμπόδιον, ὅταν κάποτε μοιραίως καὶ ἀναποδράστως γίνετε... μακαρίται, κατὰ τὴν ἰδικὴν σας ἔκφρασιν. Ἡ σωματειοποιήσις τῆς ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο καὶ σημαντικὸν αἷτιον -κατὰ τὴν σήμερον- διὰ τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἀκόμη ὁ ἐκκλησιαστικὸς χωρισμὸς. Κάνετε κάτι, ἐὰν ὄντως ἐπιθυμεῖτε τὴν ἐνότητα, ἄλλως νὰ ἐνημερωθεῖ ὁ λαὸς ποῖοι ἐμποδίζουν αὐτήν.

2) Εἶναι ψευδέστατος ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι δὲν ἀνεγνώριζα ἐπισκοπικὴν ἰδιότητα εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω πρὸ τῆς προσχωρήσεώς μου εἰς αὐτήν. Δὲν συμφωνοῦσα βεβαίως μὲ τὴν βεβιασμένην ἀποκήρυξιν τοῦ '95, τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν προεκάλεσε ὁ... καταταράξας τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐπίσκοπος Καλλιόπιος, ἀλλὰ δὲν ἠμφισβήτησα ποτὲ ἐπισκοπικὴν ἰδιότητα τῶν Ἀρχιερέων τοῦ '95 καὶ ἐπέκεινα. Ἀπόδειξις, ὅτι παρέστην πολλάκις εἰς πανηγύρεις των καὶ διαφόρους τελετάς, ὡς λ.χ. εἰς τὴν χειροτονίαν τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀνύδρου Στυλίδος, γενομένης μετὰ τὸ 1995, ὡς γνωστὸν.

Οὔτε ψευδοκαθαιρέσεις ἀνεγνώρισα ποτέ, ἐφόσον ἐγένοντο «κατὰ παρέκκλισιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων» (ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ ἐνεργήσαντες ὠμολόγησαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἀριθ. φύλλου 1), ἀλλ' οὔτε γενικῶς τὸ πνεῦμα τῆς Χρυσοστομικῆς συνόδου τὸ ἀλαζονικόν, παπικὸν καὶ ἀπολυταρχικόν (τὸ ὁποῖον ἐβίωσα καὶ εἰς ἐπίπεδον τοπικόν) μὲ ἀνέπαυσε ποτέ.

3) Δὲν μεταβάλλω ἀπόψεις καὶ γνώμας συνεχῶς, ὡς γράφει τὸ δημοσίευμα τῆς «Φωνῆς». Ἄς ἀναζητήσουν εἰς τοὺς κόλπους των κληρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀλλάξει συνόδους καὶ ἐκκλησιολογίας κατὰ διαστήματα, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων... Τὰ ἔχει γράψει ὠραιώτατα ὁ π. Ἀντώνιος Γεωργαντᾶς, μήπως τὰ ἐλησμόνησαν;...

4) Τοπικαὶ ἐκκλησίαι ὀρθόδοξοι, ἀρκετὲς φορὲς ὑπῆρξαν κεχωρισμένοι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χώρον γεωγραφικόν, καί... ἄς μελετήσουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν οἱ ἀρθρογράφοι τῆς «Φωνῆς» διὰ νὰ ἐνημερωθοῦν σχετικῶς.

Νὰ ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς ὅμως κάποια παραδείγματα. Ἐπὶ Φωτίου καὶ Ἰγνατίου, ἀμφοτέρων Ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας, μὴ κοινωνούντων μεταξὺ των τότε, ποῦ ὑπῆρχε ἡ κανονικὴ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγαπητοί; Ἐκαστος εἶχε τὴν ἰδικὴν του Σύνοδον καὶ ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, διεκδικοῦσαν τὴν νομιμότητα καὶ κανονικότητα. Ἄλλο παράδειγμα: Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα, ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ ὁμολογητής, μέγας πατήρ καὶ πρόεδρος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ ὁ Παυλῖνος, ἦσαν εἰς τὸν αὐτὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ γεωγραφικὸν χώρον ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν, ὀρθόδοξοι ἀμφοτέροι. Ποῦ ὑπῆρχεν ἡ κανονικότης;

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα συνέβη τὸ ὄντως σπάνιον γεγονός, εἰς τὸν αὐτὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νὰ ὑπάρχουν ἐν ζῴῃ πέντε ἐνεργεῖα Πατριάρχαι! Καὶ ἐχειροτονήθη καὶ ἔκτος! Ποῦ εὐρίσκετο ἡ νομιμότης; Ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα παραδείγματα ὑπάρχουν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐπ' αὐτοῦ. Πάντοτε συνέβαινον αὐτὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μόνον οἱ Χρυσοστομικοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν οὐδένα, εἰμὴ μόνον τὴν ἰδικὴν των ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, τὴν σωματειοποιημένην των σύνοδον. Καὶ ὅλοι γνωρίζουν τὴν ἀλαζονείαν του συγκεκριμένου συνοδικοῦ σχήματος.

Δὲν εἶναι πνεῦμα Χριστοῦ αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς διέπει ἀγαπητοὶ καὶ δὲν πείθετε, ὅσο καὶ ἂν κράζετε. Ἐνηργήσατε ψευδοκαθαιρέσεις ποδοπατοῦντες τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, κατηγορήσατε ἀνθρώπους ἄνευ στοιχείων, ἐξαποστείλατε μύδρους, τυχὴν εἰς μάτην... Δὲν κατορθώσατε ὅμως νὰ πείσετε ὅτι εἴσθε οἱ μόνοι ὀρθόδοξοι... Ὑπάρχουν καὶ ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς σας δικαιοδοσίας ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ, οἱ μέχρι χθὲς συλλειτουργοὶ σας, τοὺς ὁποίους εἰρωνεύεσθε καὶ ἀποκαλεῖτε «Μακαρίτας»: ἀλλὰ ὑπάρχει λαὸς πολὺς ὁ ὁποῖος τοὺς ἀκολουθεῖ, διότι βλέπει τὸ ἔργον των. Καὶ ἄλλοι ὑπάρχουν ὅμως, δὲν τὸ λέγω μόνον διὰ τοὺς ἡμετέρους.

Καὶ πάλιν θὰ τὸ εἰπῶ, φροντίσατε νὰ διαλύσετε τὸ βλάσφημον σωματεῖον σας, ὥστε νὰ διανοιχθῆ ἡ ὁδὸς πρὸς ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ὑμέτερος κληρὸς ποθεῖ (καθὼς καλῶς γνωρίζομεν), καὶ ἡ ὁποία θὰ ἐπιτευχθῆ, πιστεύω, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σκληροῦ προκαθημένου σας...

Ἐπι δὲ τοῦ δημοσιεύματος τῆς «Χ.Π.» Θεσσαλονίκης, ἀπαντῶ ἐν συντομίᾳ τὰ ἐξῆς:

1) Ἐγγραφή περὶ συγγνώμης εἰς τὸ ἐν λόγω κείμενον. Ἡ συγγνώμη τὴν ὁποίαν ἤτησα ἀπὸ τὸν Χρυσόστομον διὰ προσωπικῆς ἐπιστολῆς (τὴν ὁποίαν ἀντιδεοντολογικῶς καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶς ἐκείνος τὴν ἐκοινοποίησε εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς), ἀφοροῦσε κάποιους σκληροὺς χαρακτηρισμούς, καὶ οὐχὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐν λόγω δημοσιεύματός μου. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἀπειλές των περὶ μηνύσεων κ.λ.π. δὲν μὲ ἀγγίζουν. «Ἴδου ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα»!

Ὅτι ἐγράψα ἦτο ἀναντίρρητον, τεκμηριωμένον εἰς πηγὰς, βιβλία, φυλλάδια κ.λ.π.³

Δὲν ἔχω τίποτε λοιπὸν νὰ φοβηθῶ ἀγαπητοὶ προσωπολάτραι τῆς κοινότητος Θεσσαλονίκης (κ. Μάνε καὶ κ. Δοῦλε), ἀπὸ τὴν «ὀργήν» ὅπως γρά-

3) Ὑπάρχει... πλουσία βιβλιογραφία περὶ τοῦ Χρυσόστομου... (βλ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ἀκακίου «Λύσις σωτῆς», † π. Νικολάου Λιαπιδῆ «Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.», περιοδικὰ πάμπολλα τοῦ π. Ἀντωνίου Γεωργαντᾶ κ.λ.π.

φετε τοῦ προκαθημένου σας! Οὐδεμία συκοφαντία ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ἐν λόγῳ κείμενό μου. Ὅστις λαλεῖ παρρησίᾳ τὴν ἀλήθειαν, δὲν φοβεῖται. Ἠπέλιψε κάποτε ὁ ἀρχιεπίσκοπός σας τὸν π. Νικόδημον ἐκ Γορτυνίας, ὅτι θὰ τὸν ἀφόριζε διὰ κάποια σκληρά του δημοσιεύματα (βλέπετε δὲν εἶμαι ὁ μόνος...). Εἶδαμε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν νὰ πραγματοποιοῦνται;...

Κατὰ τὴν τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μου πρὸ καιροῦ μετὰ τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Μάνου, τὸν ἐρώτησα ἐὰν καὶ πῶς θὰ ἀντιδρούσε, ἂν κάποιος ἄνθρωπος τοῦ ἀμφισβητοῦσε τὴν ιδιότητα τοῦ νομικοῦ τὴν ὁποίαν ἔχει, καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε ψευδοδικηγόρον. Θὰ διεμαρτύρητο πιστεύω, καὶ πολὺ καλῶς θὰ ἔπρατε. Ἐμεῖς νὰ μὴν διαμαρτυρόμεθα ὅταν ὁ ἀναιδῆς Χρυσόστομος μᾶς ἀποκαλεῖ ψευδοιερεῖς, τοὺς Ἀρχιερεῖς μας ψευδοαρχιερεῖς, ἀνιέρους κ.λ.π.; Αὐτὴ εἶναι ἡ... δικαιοσύνη τῶν βορείων ἀδελφῶν, ὧν ἡ νόσος τῆς προσωπολατρίας, βαρείας μορφῆς, διὸ καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν οὐδένα σφάλμα εἰς τὸν προκαθημένον των!

3) Λυποῦμαι διὰ τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὰ ὑπονοούμενα τοῦ κειμένου τῆς ἰδίας ἐφημερίδος περὶ τῆς εὐτελείας μου, ὅτι εἶμαι περιφερόμενος ἀπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον. Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1998 ἀνῆκα εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Χρυσοστόμου, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Μαγνησίας κ. Μάξιμον. Τὸ 1999 ἐνετάχθην εἰς τὴν σύνοδον εἰς τὴν ὁποίαν ἕως τοῦ νῦν παραμένω σταθερός, τὴν ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μακάριον. Ποῦ εἶδαν λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τὰς συνεχεῖς, ὅπως γράφουν, περιφορὰς μου ἀπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον; Καὶ διατὶ γράφουν ἀπὸ «ἐπισκόπου» εἰς «ἐπίσκοπον»; Πρὸς τί τὰ εἰσαγωγικά; Μήπως καὶ τὸν ἐπίσκοπόν τους κ. Μάξιμον θεωροῦν ψευδέπισκοπον; Ἀλλὰ καὶ ποῖοι οἱ προφανεῖς λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους περιέρχομαι δῆθεν τοὺς ἐπισκόπους; Διατὶ δὲν τοὺς ἀναφέρουν ἀλλὰ τοὺς ἀντιπαρέρχονται; Ἐννοοῦν τὴν ἐπισκοποποίησιν; Μὰ ἐὰν σκοπός μου ἦτο ἡ ἐπισκοποποίησις, γνωρίζουν οἱ πάντες ποῦ θὰ εὐρισκόμουν τώρα καὶ ποῖον συγκεκριμένον ἐπίσκοπον θὰ ἠκολούθουν τὴν περιόδον αὐτὴν διὰ νὰ λάβω τὴν ἀρχιερωσύνην...

Καὶ ὅμως, δὲν τὸ ἔπραξα καὶ ἠρνήθην νὰ τὸν ἀκολουθήσω (...) διότι δὲν προδίδω τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου. Ἐὰν τὸ ἔπραττα, τότε ὄντως θὰ ἤμουν ὁ περιφερόμενος ἀπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον διὰ προφανεῖς σκοπούς... Χάριτι Θεοῦ ὅμως, δὲν ὑπῆρξα προσωπολάτρης, ἀλλὰ Θεολάτρης (καίτοι ἁμαρτωλός), ἀγαπητοὶ τῆς κοινότητος Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ 4) ἄς γνωρίζετε ἀγαπητοὶ ἐπικριταὶ μου, ὅτι τὸν προκαθημένον σας κ. Χρυσόστομον τὸν γνωρίζω παιδιόθεν καὶ δὲν τὸν μισῶ. Ἀντιθέτως, σᾶς διαβεβαίω ὅτι ΕΓΩ τὸν ἀγαπῶ πραγματικὰ καὶ μετὰ τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, καὶ ὅχι ὑμεῖς. ΕΓΩ

ἐπιθυμῶ τὸ καλόν του μετὰ τοὺς ἐλέγχους καὶ τὴν - ἔστω- αὐστηρὰν κριτικὴν, καὶ ὅχι ἐσεῖς μετὰ τὰς κολακείας καὶ τὰ λιβανίσματα. ΕΓΩ ἐπιθυμῶ τὴν καταξίωσίν του (ἢ ὅποια θὰ ἐπιτευχθῆ ἐὰν ἐνώση τὴν ἐκκλησίαν πρὸ τῆς ἀποδημίας του), καὶ ὅχι ἐσεῖς μετὰ τὰ ἐμμετικά ἐκεῖνα: «... ὁ πανάξιος ἡγέτης μας» κ.λ.π., τὰ ὅποια εὐκαίρως-ἀκαίρως δημοσιεύετε στὴν ἐφημερίδα σας, κολακεύοντές τον ἐπὶ βλάβῃ τῆς αἰωνίου του ψυχῆς... Εἴσθε εὐχαριστημένοι ὅταν ἀκούονται, ἐκ τοῦ ἰδικοῦ σας πλείστου κλήρου καὶ λαοῦ, φράσεις ὅπως: «Ὅταν φύγει ἀπ' τὴ ζωὴ ὁ Χρυσόστομος ποῦ εἶναι σκληρός, ἐγώϊστής καὶ ἀδιάλλακτος, θὰ ἐνωθῆ ἡ ἐκκλησία», κ.λ.π.; Ἐκεῖ ἐφθάσαμε, νὰ εὐχεται τὸ ποίμνιον τὴν ἐκδημίαν τοῦ Ἀρχιποιμένου, προκειμένου νὰ ἴδῃ καλυτέρας ἡμέρας εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἐκκλησίαν!!... Ἦθελα νὰ σᾶς ἐρωτήσω, πόσας προσπαθείας κατέβαλεν ὁ ...«πανάξιος ἡγέτης» σας πρὸς διόρθωσιν τῶν «ἀποστατῶν» καὶ «σχισματικῶν», ὅπως τοὺς χαρακτηρίζει; Λησμονεῖ τὴν ἀγάπην καὶ ἀνεξικακίαν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ὅταν τὸν περιέβαλε μετὰ φιλανθρωπίας, κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἰδικῶν του ἀποστασιῶν, ἀποκηρύξεων, ὕβρεων κ.λ.π.;... Ἐκεῖνος ἐξαπέστειλε ἀγάπην, ἐνῶ ἐτοῦτος μύδρους καὶ ὕβρεις... Οὔτε μία λέξις συμπαθείας, εὐγενείας καὶ ἠπιότητος... Τὴν παραβολὴν τῶν ταλάντων τὴν ἐλησμόνησε...

Αγαπητοὶ ἐπικριταὶ, βόρειοι καὶ νότιοι, ἄς ἀνανήψωμεν οἱ πάντες καὶ ἄς μὴ προσωπολατροῦμεν, ἀλλὰ νὰ θεολατροῦμεν. Ἄς κατανοήσωμεν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, καὶ τὴν εὐθύνην μας διὰ τὸν διχασμὸν τῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν ὁ προκαθημένος σας διαλύσῃ τὸ σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ταυτίζει βλασφημῶς θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, καὶ ἐνώση κατὰ Θεὸν τὴν Ἐκκλησίαν, πρῶτος θὰ τὸν χειροκροτήσω καὶ ἐπαινέσω δημοσίως, ὅπως καὶ τοῦ τὸ ἔγραψα. Ἄς τὸν φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ πράξῃ, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνας του...

Κατακλείων τὴν παρούσαν μου ἀπάντησιν, ἤθελα νὰ ἀναφέρω τὸν μέγαν ἅγιον Μελέτιον⁴ ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, εὐρίσκετο εἰς διάστασιν μετὰ τοῦ Παυλίνου. Τυχαίως ἐσυννητήθησαν, καὶ ὁ ἅγιος Μελέτιος τοῦ ἐπρότεινε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα. Ἠρνήθη ὅμως τὴν διαλλαγὴν ὁ Παυλίνος, καὶ ἀπέριψε τὴν ἐνωσιν.

Τὰ ἀποτελέσματα; Τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄβυσσος, ἀλλ' ὁ χρόνος ἐδικαίωσε τὸν Μελέτιον καὶ σήμερον εἶναι ἅγιος τῆς ἐκκλησίας μας, ὁ δὲ Παυλίνος ἔσβησε μετὰ τῆς ὁμάδος του, καὶ τίποτε τὸ θετικὸν δὲν ἀναφέρεται περὶ αὐτοῦ, παρὰ μόνον ἀρνητικά... Ὁ νοῶν νοεῖτω, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες...

Μετ' ἀγάπης Χριστοῦ,
Ἀρχιμανδρίτης Νικηφόρος

4) Ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις εἰς τὴν Δωδεκάβιβλον τοῦ Δοσιθέου.

Ἡ Ἐραρεὶ
βήματα
καὶ
πολλὰ
συνέσει

ΑΓΙΟΡΘΙΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Ὅσιολογιώτατος Γέροντας Αὐγουστίνος - πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ στήλη εὐχεταὶ γρήγορον ἀνάρρωσιν- ἀπέστειλεν τὴν κάτωθι ἀπάντησιν πρὸς τὸν ἀνώνυμον σχολιογράφον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὁ ὁποῖος κατέκρινε τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν -καὶ ἀνάρπαστον γεγονός- βιβλίον τοῦ κατὰ τοῦ γνωστοῦ Ἐκκλησιοσωματείου:

«Ἐν Ἀγίῳ Βασιλείῳ τῆ 29-4-2007

Πρὸς: Τὸν ἀνώνυμον συντάκτην τῆς στήλης «μικρὰ καὶ οὐσιώδη» τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» Κάνιγγος 32 - 106 82 Ἀθηνῶν (Γ' ὄροφος)

Ἐντιμότατε κ. ἀνώνυμε Συντάκτα,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀνεγνώσατε τὰ γράμματα, ἀλλὰ δὲν ἐννοήσατε τὰ πράγματα· ὅταν ἔλθουν τὰ πράγματα, τότε θὰ ἐννοήσετε καὶ τὰ γράμματα!

Κύριε ἀνώνυμε, δὲν σὰς εἶπα οὔτε καμπούρηδες, οὔτε κυλλούς, οὔτε κουλλούς, οὔτε κλέπτας, οὔτε... Καθαρά-καθαρά, με ἀπλότητα, σαφήνεια καὶ ἀδιάσειστον ἐπιχειρηματολογία ἐπὶ «τερατογενῆ νεωτερισμῶ» καὶ «Ἐκκλησιολογικῆ Προτεσταντικῆ αἰρέσει αἰρέσεων» κατέθεσα ὅ,τι ἔγραφα, δι' ὑμᾶς καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα.

Καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἔπρεπε νὰ ἀναιρέσητε τὰς κατηγορίας με μίαν σειρὰν ἀδιασειστων ἐπιχειρημάτων, καθ' ὅτι αἱ κατηγορίαι εἶναι περὶ Πίστεως.

Ἐπροτιμήσατε τὴν ἀναιδεστάτην κυρίαν ἀνωθυμογραφίαν καὶ τὴν ἄτιμον εἰρωνίαν!

Δικαίωμά Σας! Ἄρχει πὸς οἱ πιστοὶ ἀντελήφθησαν, ἐκεῖνο πὸς ὑμεῖς εἰρωνεύεσθε. Τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ πλῆθος τῶν εὐχαριστηρίων γραμμάτων, ἐκτὸς δύο, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον εἶναι: «Γωνία ἄρα βρέχει».

Ἐὰν ληφθῶν ὑπ' ὄψιν, αἱ ὑπεύθυνοι ψευδεῖς διαβεβαιώσεις, ὅτι: «ὁ Αὐγουστίνος ἔγραψε καὶ ἐζήτησε συγγνώμη διὰ τὸ πόνημά του», «ἀπεδέχθη ὅτι εἶναι φανταστικόν», κατόπιν τούτων «πετάτε το στή φωτιά» καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀλεπούς τε-

χνάσματα, αἱ ἐπιστολαὶ μαρτυροῦν τὴν ἐλαχίστην εἶδησιν διὰ νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα, ἤγουν, ἡ ἡ χαροποὺς διάλυσις, ἡ ἡ ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν καταγγελία.

Ἐν πάσει περιπτώσει, μέχρι τότε, ἄς ἴδωμεν τὰ σαθρά Σας ἐπιχειρήματα ἕνα πρὸς ἕνα.*

α) Τὸ θέμα τῆς ἀποσχίσεως τοῦ ἔτους 1995, εἶναι ἕνα θέμα ἀψηλάφητον ἄχρις ὥρας· ἴσως εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον μᾶς ἀπασχολήσῃ, διότι πολλοὶ εἶναι προβληματισμένοι καὶ ζητοῦν πληροφορίας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων: διατὶ ἔγινε καὶ δὲν γεφυρώνεται, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον θέματα Πίστεως;

Ἀπλούστατα, διότι ἐκτὸς τῆς Κανονικῆς Συνόδου Κάνιγγος 32 Γ' ὄροφος, ὑπῆρχε καὶ παρασύννοδος εἰς ιδιόκτητα γραφεῖα ἐπὶ τῆς Κουμουνοδούρου 25 (8' ὄροφος), ἡ ὁποία ἠγωνίζετο παρασίτως με τὰ παρασκηνακὰ ἐπεισόδια τῶν ἐτῶν 1984-85, 1993-1994 καὶ 1995 ἕως εἰς τὸ «Δόξα σοι ὁ Θεός»** τοῦ ἔτους 1995.

Ἔως ἐδῶ, τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον, ὅταν συγκεντρωθῶν ὅλα τὰ στοιχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ φανερωθῶν, ποῖοι ἐκ ποίων ἀπεσχίσθησαν.

β) Ἡ Ἐκκλησία κύριε ἀνώνυμε, εἶναι Θεοσυστατον ἴδρυμα, ἀνευδεές, δηλαδὴ πλήρες, μὴ ἔχον ἀνάγκην προσκλήσεως τινός, πολὺ δὲ περισσότερον νομικῆς προσωπικότητος· ἐγεννήθη καὶ ἠνδρώθη εἰς εἰδωλολατρικὰ καὶ τυραννικὰ κράτη καὶ ἐπέζησε καὶ θὰ ἐπιζῇ ἄνευ προσκλήσεως τινός. Ποῦ καὶ εἰς ποῖον ἄρθρον τοῦ «Σωματείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» 1996, φαίνεται ὅτι συνεστήθη δι' οἰκονομικὰς συναλλαγὰς; Ἀφοῦ ὁ σκοπὸς ποῦ συνεστήθη, ὠρίσθη εἰς τὸ ἄρθρον 2, ὅπου Σωματεῖον καὶ ἄτυπος Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς, φαίνονται σφιχταγκαλιασμένα. Τὸ σφιχτ-αγκάλιασμα Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Σωματείου εἶναι διάχυτον καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἄρθρα τοῦ Σωματείου· ἀσφυκτικὰ ἐδεσμεύσατε τὸ Θεῖον Δίκαιον εἰς τὸ ἀνθρώπινον!

Μὴ βλάπτετε τὴν ψυχὴν Σας· ἕνας εἶναι ὁ δρόμος· ἡ διάλυσις τῆς Σωματειοεκκλησίας· καὶ ἐφ' ὅσον θέλετε οἰκονομικὰς συναλλαγὰς -ἔχετε τὸ φιλόπτωχον- ἢ ἰδρύσατε Σωματεῖον «οἰκονομικοῦ φορέως». Τὰ δικαιολογήματα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ.

γ) Ἡ ἀνωθυμία εἶναι ἀναίσχυντος· ἤγουν, δὲν ἐντρέπεται δι' ὅσα διατείνεται!! Ἄκουσον! Ἄκουσον! Ἐπιχείρημα!

Ἡ «Ῥωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασποράς» ἴδρυσεν ἐν Ἀμερικῇ νομικὸν πρόσωπον ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐπωνυμίαν! Ἄν ἐκεῖνοι ἦσαν αἰρετικοί, τότε καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ὁμοίως»!!

* Σημ. «Ο.Π.Σ.»: βλ. περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», φ. 943, σελ.18-19.

** Σημ. «Ο.Π.Σ.»: βλ. περιοδ. «Ὁρθ. Παρατηρητής», φ.59, Σεπτ-Ὀκτ. 1995, πρωτοσελίδον ἄρθρον.

Βλέπετε σήμερα τὰ χάλια τῆς Ρ.Ο.Κ.Α. Ὅπου συναθροίζεται χρῆμα (κινητὰ ἢ ἀκίνητα), ἐκεῖ χορεῦει ὁ Σατανᾶς, λέγουν οἱ πατέρες...

Ἐγὼ δὲν ἐξήτασα τὸ θέμα τῆς Ἀμερικῆς, οὔτε τὸ θέμα τοῦ Καράκας, ὅπου ἐσύχναζεν ὁ τεχνουργὸς τῆς Σωματειοεκκλησίας διά..... Δὲν εἶμαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς οὔτε τοῦ Καράκας, εἶμαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ταύτην ἔγραψα ὅ,τι ἔγραψα. Ἄλλωστε, μὲ τὴν ἀποφῶλιον λογικὴν Σας κ. ἀνώνυμε, τοὺς Παπικοὺς δὲν πρέπει νὰ τοὺς βαπτίζωμεν, διότι οἱ Ρῶσοι τοὺς δέχονται μὲ ἅγιον Μῦρον!! Οὔτε τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν, ὅταν εἶναι κρύος ὁ καιρὸς, πρέπει νὰ νηστεύωμεν! Διότι καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν εἰς τινὰ μέρη τῆς Σιβηρίας, λόγῳ τοῦ ψύχους καταλύουν! Οὔτε οἱ προδότες πρέπει νὰ ἀπολογοῦνται, ἔχουν παράδειγμα τὸν τρισκατάρατον Ἰούδα! Ἀφήνω τὴν κρίσιν εἰς τὸ κοινόν.

δ) «Δεχόμεθα -λέγει ὁ ἀνωνυμογράφος- ὅτι τὸ καταστατικὸν τοῦ Σωματείου δὲν ἦτο καταλληλότερον καὶ ἐγένετο μετὰ προχειρότητος μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1995» καὶ ἐπάγει διαφόρους πτωχὰς δικαιολογίας!

Κύριε ἀνώνυμε, τὸ ἰδρυτικὸν ὑπεγράφη τὴν 1/9/1995 (βλ. Πρακτικὸν ἰδρύσεως Σωματείου) καὶ ἡ αἵτησις ἀναγνωρίσεως ὑπεβλήθη τὴν 1/2/1996 ἐνώπιον τοῦ Μον. Πρωτ. Ἀθηνῶν. Ἀπὸ 1/9/1995 - 1/2/1996 παρήλθον μῆνες τέσσαρες· δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ καλύψουν τὴν προχειρότητα; Ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου (ἔπεσε θῦμα; Ἐκεῖνος καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει), ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν μέλη τῆς Παραεκκλησίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» Κουμουνδούρου 25· διατὶ βεβιασμένα ἐκινήθησαν νὰ ἰδρῦσουν «φιλόπτωχον», ἀφοῦ εἶχον φιλόπτωχον τὸ ὡς ἄνω Σωματεῖον καὶ «ἡγόραζον» καὶ «ἐπώλουν»;

Τὰ γραφεῖα Κουμουνδούρου καὶ Βερανζέρου δὲν τὰ ἡγόρασαν ἢ παραεκκλησία;

Διὰ τὴν τροποποίησιν· ἢ τροποποιήσις εἶναι μία πράξις πολὺ ἀπλὴ καὶ συνηθισμένη, εἰς τοὺς παραεκκλησιαστικοὺς κύκλους τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»· διατὶ κρύβουν τὸ τάλαντον;.....

ε) Καλὸν θὰ ἦτο κύριε ἀνώνυμε, ἐν ὧσφ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ὁδόν, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν λόγιον, νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν εὐθύνην ποὺ σᾶς βαρύνει: Πρῶτον, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ διχασμοῦ τοῦ ἔτους 1995. Δεύτερον, διὰ τὰς μετὰ τὸν διχασμὸν ἀντικανονικὰς ἀποφάσεις. Τρίτον, διὰ τὸν νεωτερισμὸν καὶ τὴν Σωματειοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας. Τέταρτον, διὰ τὴν Βαυαρικὴν ἐπιδρομὴν τοῦ ἔτους 1998· καὶ τέλος, διὰ τὴν ἀδιάλλακτον γραμμὴν καὶ τὸ σαπρικιστικὸν πνεῦμα ποὺ σᾶς διακατέχει ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐνώσεως τῶν διεστώτων.

Ἐγὼ, κύριε ἀνώνυμε, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἄχρις ὥρας δὲν ἐξέκλινα ἀπὸ τοῦ νὰ ἀσχολοῦμαι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου· παρ' ὅλας τὰς προσωπικὰς μου ἀδυναμίας, εἶμαι εἰς τὸ στάδιον καὶ ἀγωνίζομαι ἀνθρωπίνως εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἀγ. Βασιλείου. Ὅ,τι ἔγραψα ἦτο μία ἀναγκαῖα ἀπασχόλησις διὰ τὴν ψυχὴν μου· πραγματικὴ καὶ ἐπιβεβλημένη, καὶ ὄχι φανταστικὴ ὅπως γράφετε καὶ διαλαλεῖτε.

Ἐγραψα μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ διορθώσητε ὄχι τὰς «προχειρότητας», ἀλλὰ νὰ ἀποστῆτε ἀπὸ τοῦ «νεωτεριστικοῦ πνεύματος» καὶ τῆς Ἐκκλησιολογικῆς Προτεσταντικῆς αἰρέσεως τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγραψα, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῆ ἄλλος ἀνωνυμογράφος τοῦ μέλλοντος, νὰ σᾶς ἔχη διὰ παράδειγμα, ὅπως ἔχετε ὑμεῖς τὴν Ρ.Ο.Κ.Α.

Ἄν πράγματι θέλετε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἔνωσιν ἀπαλλαχθῆτε καλῶς καὶ ὀρθοδόξως, ἀπὸ ὅπου κακῶς ἐνεπλέχθητε καὶ τότε θὰ ἴδῃτε ἀδελφούς καὶ ὄχι «μακαρίτας». Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀλλάξω θέσιν, οἱ ἀδελφοὶ καὶ τώρα καὶ παλαιότερον ἦσαν ἀδελφοί. Σᾶς ἐχάρισαν τὴν μυριοτάλαντον ὀφειλὴν τοῦ 1979 καὶ ἐσεῖς διὰ κάτι ὀβολοὺς τοὺς καταπνίγετε!!... Ἐζήτησαν τὴν ἔνωσιν, ἀλλὰ οἱ «μακαρίται» εἰς τὴν πίστιν δὲν ἔχουν ἐλεγμοὺς ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, εἶναι πράγματι μακαρίται... (ὕμέτεροι ὀρολογίαι)

Παρακαλῶ δημοσιεύσατε τὴν παροῦσαν μου εἰς τὴν στήλην «Μικρὰ καὶ Οὐσιώδη» εἰς τὸ ὑμέτερον ἔντυπον «Φ.Ο.» **κατὰ δεοντολογικὸν πρόπον.**

Μετὰ βαρυαλογούσης καρδιάς
Αὐγουστίνος Μοναχός»

«ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 18 ἔΤΩΝ»;

Εὐλογία ἢ ἱκανοποιήσις πολλῶν συμπατριωτῶν μας διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ «Συνηγόρου τοῦ Καταναλωτοῦ» καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' ἀπαγόρευσιν καὶ κατάσχεσιν τῶν χυδαίων καὶ πορνικῶν DVD, τὰ ὅποια -κατὰ νέαν «μόδαν» ἀνηθίκου κερδοσκοπίας- διανέμονται δωρεὰν μὲ ἀγορὰς ἐφημερίδων. Ἀλλὰ τοιαύτη παρέμβασις ἀπλῶς δὲν ἐχρειάζετο, διότι ὑπάρχει νομοθετικὴ Συνταγματικὴ διάταξις (ἄρθρον 14, §3 καὶ ἐξ.), ἢ ὅποια ἐπιτρέπει τὴν αὐτεπάγγελτον κατάσχεσιν ὁποιοῦδήποτε ἐντύπου, «γιά ἄσεμνα δημοσιεύματα ποὺ προβάλουν ὀλοφάνερα τὴν δημοσίᾳ αἰδῶ», μὲ ἀπλὴν «παραγγελίαν» ὁποιοῦδήποτε Εἰσαγγελέως. Μόνον ποὺ οὐδέποτε ἐφηρμόσθη -ὅπως καὶ τόσα ἄλλα- αὐτὴ ἢ ἐπιβαλλομένη διάταξις!

Ἀλλὰ τί σημαίνει: «ἀκατάλληλον κάτω τῶν 18 ἐτῶν», καθὼς συνήθως ἀναγράφεται ἐπὶ τῶν ταινιῶν-DVD-περιοδικῶν κ.λ.π. μὲ πορνικὸν περιεχόμενον; Ἀσφαλῶς σημαίνει -κατὰ τὴν δυτικὴν ὑποκοουλτοῦραν καὶ ψυχικὴν ἔκπτωσιν- ὅτι ὅταν

περάσεις τὸ 18ον ἔτος, ἐπιτρέπεται «ἄνωθεν» (=ἐκ τῆς Πολιτείας) ἢ κάθε ἀσέλγεια, ἢ κάθε ἀνωμαλία, ἢ κάθε ὕβρις ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως! Ἐκ τούτου διαπλάττονται ἀσφαλῶς ἀνθρώπινοι χαρακτῆρες ὑποδεδουλωμένοι εἰς ἀκάθαρτα πάθη, δούλοι αἰσχίστων παθῶν, προβληματικοὶ ἄνθρωποι μὲ μειωμένην ἀντίληψιν καὶ κοινωνικότητα, οἱ ὅποιοι ὀδηγοῦν τὴν κοινωνίαν εἰς νοητικὴν καὶ ἠθικὴν παραλυσίαν μὲ βιασμούς, καὶ ἄλλα παρέκτροπα. Διὰ τοῦτο ἡ δυτικῆς προελεύσεως ἐπιγραφή· «ἀκατάλληλον κάτω τῶν 18 ἐτῶν» εἶναι ἀδιανόητος καὶ τελείως ἀπόβλητος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ κοινωνίαν, ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ βαδίζῃ μὲ φόβον Θεοῦ. Διότι ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ παραμείνῃ ἄνθρωπος, ὀφείλει νὰ ἀπέχη καὶ πολεμᾷ ἐναντίον ὅλων τῶν παθῶν, τὰ ὅποια καὶ ἡ φύσις διδάσκει ὅτι εἶναι ἀνεπίτρεπτα, καὶ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ καταδικάζει ὡς ἀνόσια· καὶ ἡ ἀνθρώπινη ἐμπειρία ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ὑποδουλωμένος εἰς αὐτὰ ἄνθρωπος κολάζεται καὶ βασανίζεται καὶ ἐνταῦθα ὑπ' αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν καταλήγει ἐξαιτίας των εἰς τὴν ἀτελεύτητον κόλασιν. Ἄς γνωρίζομεν, ἐπίσης, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νεωτέρα ἀρνητικὴ ἐξέλιξις τῆς πορνικῆς ἐλευθεριότητος ἀποτελεῖ Σιωνιστικὸν σχέδιον, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ 1897 (πολὺ πρὶν τῆς ἐν λόγῳ ἐξελίξεως) ἤδη οἱ Σιωνισταὶ ἔγραφον εἰς τὰ γνωστὰ «Πρωτόκολλα» των: «Ἴνα παραπλανήσωμεν τοὺς πλεόν ἀνησύχους διὰ τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἀνθρώπους, θὰ προτάξωμεν τὰ βιομηχανικὰ ζητήματα... Ἴνα δὲ μὴ κατορθώνωσι τίποτε διὰ τῆς σκέψεως, θὰ τοὺς ἀποτρέπωμεν ἐκ ταύτης διὰ διασκεδάσεων, παιγνίων, τέρψεων, παθῶν, οἴκων ἀνοχῆς... Τὸ ἐνδιαφέρον τούτων θὰ ἀποτρέψῃ ὀριστικῶς τὸ πνεῦμα των ἐκ ζητημάτων, ἐφ' ὧν θὰ ἠναγκασθῶμεθα νὰ παλαίσωμεν ἐναντίον των... Εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας καλοῦσι προοδευμένας ἐδημιουργήσαμε φιλολογίαν ρυπαράν, ἀποτρόπαιον. Θὰ τὴν ὑποθάλωμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκόμη...» (Κεφάλαια ιγ' καὶ ιδ').

ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΣ

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀντιφατικοῦ, αὐτοαναιρουμένου καὶ προξένου τεραστίας συγχύσεως «Ὁρθόδοξου Τύπου», ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ διευθυντοῦ του ἄλλοτε φωνάσκει ὑπὲρ τῆς ἀμέσου ἀποτειχίσεως ἀπὸ τοὺς ἀμετανοήτους αἰρετικούς κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ Χριστόδουλον, ἄλλοτε γνωμοδοτεῖ ὑπὲρ ἀναμονῆς «ἄχρι καιροῦ», ἐνῶ ἄλλοτε προτρέπει χαριέντως ἡμᾶς, τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους, ὅπως ἀκολουθῶντες τὸ παράδειγμα τῶν ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Λαῦρον ἐκπεσόντων Ρώσων τῆς Διασποράς, ἐνωθῶμεν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων Οἰκουμενιστῶν (!), δὲν θὰ ἀπαντήσωμεν ἐμεῖς. Θὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος ὁ διευ-

θυντῆς τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» κ. Γ. Ζερβὸς εἰς τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τὰ ἐξῆς λόγια του, γραφέντα μόλις τὴν 16ην καὶ 23ην Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ.: «Ὁ πιστὸς Λαὸς εὐρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ διπλὴν πρόκλησιν: Τὴν ἐπιθετικότητα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀνοικτὴν προσχώρησιν εἰς αὐτὴν ἡγετικῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνοφώνου Ὁρθοδοξίας. Καὶ τὴν μὲν παναίρεσιν τὴν ἀντιμετώπιζε μὲ πνευματικὸν πόλεμον καὶ ἀντιαιρετικὸν ἀγῶνα. Τὴν προσχώρησιν, ὅμως, εἰς τὴν παναίρεσιν τῶν κεφαλῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ. Διότι ἐκλείπουν ἀπὸ τὸ προσκῆνιον αἱ δυναμικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ προσωπικότητες, αἱ ὁποῖαι θὰ προσέβαινον εἰς ἀποκαλύψεις, θὰ κατήγγειλον δημοσίως τὴν ἀποστασίαν καὶ τὴν προδοσίαν τῆς Πίστεως καὶ θὰ ἔδιδον τὸ σύνθημα διὰ τὴν καθολικὴν ἀντίδρασιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταφρονοῦν τοὺς Ἱερούς Κανόνας...

Οἱ ἀποστάται καὶ προδόται τῶν Ἱερῶν Κανόνων χρησιμοποιοῦν τὴν τηλεόρασιν διὰ τὴν ἐπιτευξίν τῶν στόχων των. Οἱ περισσότεροὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀμύητοι περὶ τὴν μυστηριακὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐντυπωσιάζονται ἀπὸ τὰς κοινὰς προσευχὰς μὲ τοὺς παπικούς καὶ τὰς κοινὰς δηλώσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους-αἰρετικούς. Καὶ θεωροῦν τοὺς ἀντιδρώντας ὡς ὑπερβολικούς. Ἡ πίστις προδίδεται εὐθέως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Ὁ ἕνας κατεπάτησε τοὺς Ἱερούς Κανόνας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάρι καὶ ὁ ἄλλος διεκήρυξεν ὅτι βαδίζομεν πρὸς τὴν ἔνωσιν μὲ βάσιν τὰς πολιτιστικὰς ρίζας τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, πετῶν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὴν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς... χωματερὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἕνας διακηρῦσσει μὲ ὅσα ἔπραξεν εἰς τὸ Φανάρι ὅτι δὲν ὑφίσταται αἵρεσις, ἀναγνωρίζων τὸν Παπισμὸν ὡς ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, καταργῶν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ὁ ἄλλος ἀνεκάλυψε τὸν πολιτιστικὸν τομέα, ἦτοι τὴν ἀπὸ ἔτους 1972 ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ τὴν συμμετοχὴν ὅλων τῶν μελῶν τῆς εἰς τὴν ζωὴν τῆς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μᾶς λέγει ὅτι προτιμότερα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς εἶναι αὐτὴ τοῦ πολιτιστικοῦ τομέως. Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἰσοπέδωτικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν-Παπισμὸν εἶναι ἄνευ ἐπιστροφῆς. Διότι δὲν ὑπάρχει δυναμικὴ ἀντίστασις ἐναντίον ὧν νοθεύουν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα. Δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται κινήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ περιορίσουν τὴν «ξέφρενον» πορείαν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν-Παπισμὸν.

Μία κίνησις εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ Μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἡ κίνησις αὐτὴ

θὰ τρομοκρατήση τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ τοὺς «συνοδοιπόρους» τοῦ Ἐπισκόπου. Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ἐνός θὰ τρομοκρατήση τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος εἰς ὄλας τὰς σχετικὰς ὁμιλίαις του ἐπισημαίνει ὅτι τὸν συντονιστικὸν ρόλον πρὸς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὅτι αὐτὸς ἀκολουθεῖ. Ἀναζητοῦνται γενναῖοι κληρικοί, μοναχοὶ καὶ Ἐπίσκοποι. Γ. ΖΕΡΒΟΣ».

Καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, εἰς τὴν ἰδίαν θην σελίδα καὶ μὲ τὰ αὐτὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα:

«Δὲν χαρίζεται ὁ «Ο.Τ.» εἰς κανένα. Ὅταν διεπίστωσεν ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι ἡ ἄμαξα τῆς προδοσίας τῆς Πίστεως, μὲ πηχυαῖους τίτλους, ἀρθρογραφίαν, σχόλια καὶ θεολογικὰς ἀναλύσεις ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν. Διακηρῦσσει ὅτι οὔτε ὡς θεσμὸν δύναται νὰ ὑποστηρίξη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διότι, ἐὰν συνεχίσῃ νὰ τὸ πράττῃ τότε θὰ εἶναι ὡς νὰ στηρίξη τὴν προδοτικὴν γραμμὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Καὶ ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἐπολέμησε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ σήμερον.

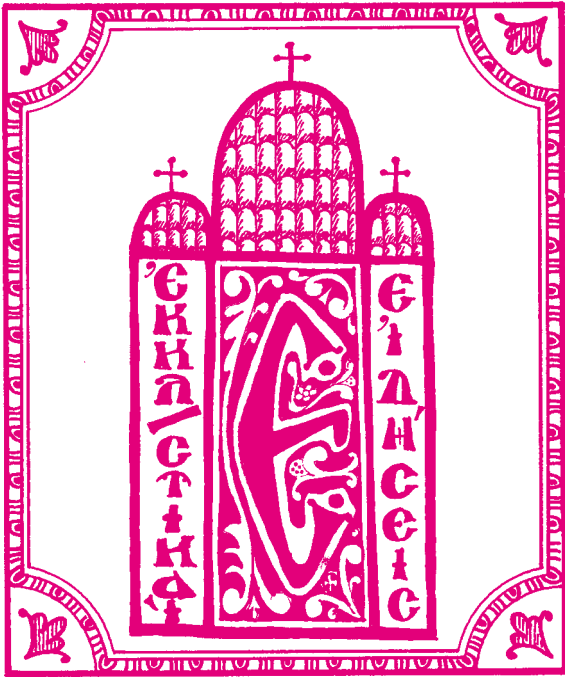
Ὡς ἀπόδειξις τῶν προαναφερθέντων ἀποτελεῖ ἄρθρον τοῦ «Ο.Τ.» ἀπὸ τὴν τελευταίαν σελίδα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐζήτησε νὰ διακοπῇ τὸ μνημοσύνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διὰ νὰ τρομοκρατηθῇ ὁ Ἀθηνῶν καὶ νὰ παύσῃ τὴν προρείαν πρὸς τὴν Ρώμην. Ἦδη ἐπικρίνεται καὶ διὰ τὴν στάσιν του αὐτὴν, ἀπὸ φωτισμένους καὶ ἀσυμβιβάστους γέροντας, Ἱερομονάχους καὶ Θεολόγους. Ἔχομεν, ὅμως, τὴν ἄποψιν: Ἰσχύουν ἢ δὲν ἰσχύουν οἱ Ἀποστολικοὶ καὶ λοιποὶ Ἱεροὶ Κανόνες; Ἐὰν ναί, οἱ αἵρετικοὶ Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Πατρίάρχαι πρέπει νὰ παύσουν νὰ μνημονεύωνται, ἀφοῦ κατεπάτησαν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες.»

«ΔΙ' ΗΜΑΣ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ, ΚΕΙΝΤΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ»

Ἐξαφνα οἱ ἐπαμφοτερίζοντες καὶ ἀναποφάσιστοι «συντηρητικοί» (;) νεοημερολογίται ἀρθρογράφοι Λαϊκοί, Μοναχοὶ καὶ Κληρικοί, ἐνεθυμήθησαν τὰ ἀξιολύπητα καὶ ψυχόλεθρα γραπτὰ τοῦ πλανεμένου ὑπερασπιστοῦ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ ἀθέσμου ἐξισωτοῦ πλάνης καὶ ἀληθείας, τοῦ κατακρίτου ἐφευρέτου τῶν ἀνυπάρκτων «δύο ἄκρων» (διὰ τῶν ὁποίων πολλοὶ κατεποντίσθησαν καὶ διαρκῶς καταποντίζονται εἰς τὸ κολαστήριον πῦρ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ), π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου! Καὶ δι' αὐτῶν ἐπιχειροῦν (καὶ πάλιν!) νὰ ἀποτρέψουν ὄσους σωτηριωδῶς σκέπτονται νὰ ἀπαλλαχθοῦν (ἐπιτέλους!) ἀπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων! Ἐπειδὴ ὅμως πρὸ πολλοῦ ἔχουν ἀνααιρεθεῖ Πατερικῶς αἱ ἔωλοι καὶ φιλαίρετικοὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἱρέσεως ἀποθανέντος π. Ἐπιφανίου (μνήσθητε: «οἱ μὲν τελείως ἐναυάγησαν

περὶ τὴν πίστιν· ἕτεροι δέ, ἂν καὶ μὲ τοὺς λογισμοὺς δὲν ἀπωλέσθησαν, ὅμως λόγῳ τῆς ἐπικοινωνίας των μὲ τοὺς αἵρετικούς (ἐξαιτίας τῆς ἀπειλῆς ἐξ αὐτῶν διὰ θανάτου σωματικοῦ) συγκινδυνεύουν εἰς τὴν ψυχικὴν ἀπώλειαν μὲ τοὺς καθαυτὸ αἵρετικούς.» - Ἀγ. Θεοδώρου Στουδίτου, Ρ.Γ. 99, 1157), ἀρχοῦμεθα πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὰ ἐξῆς ἀναφερθέντα προσφάτως ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ (νεοημερολογίτου) π. Θεοδώρου Ζήση, περὶ τοῦ μακαριστοῦ Ἐλευθεροπόλεως κ. Ἀμβροσίου, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν ἐπιστολὴν του «ἀπαριθμεῖ ὀλόκληρη ἀλυσίδα συνόδων καὶ Πατέρων οἱ ὁποῖες καταδικάζουν τὰ παπικὰ δόγματα, τὸ filioque, τὸ πρωτεῖο, τὸ ἀλάθητο καὶ τὰ ἄλλα ὡς αἱρέσεις, συμπεραίνων τὰ ἐξῆς: “Δι’ ἡμᾶς ὑπὲρ πάντα Πατριάρχη (ἔμεῖς προσθέτομε καὶ ὑπὲρ πάντα Γέροντα καὶ πνευματικόν) κείνται οἱ Ἅγιοι Πατέρες, αἱ σεπτὰ σύνοδοι, οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Καὶ εὐρισκόμενοι τυχὸν πρὸ θλιβερῶν διλημμάτων ὑπακοῆς, θὰ προτιμήσωμεν (ἤδη προτιμῶμεν) τὴν ὑπακοὴν πρὸς τοὺς Πατέρες, τὰς Συνόδους, τοὺς Κανόνας”. Καὶ στὸ χαριτωμένο ὑστερόγραφο αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως πρὸς τὸν δικηγόρο Ἰωάννη Παναγόπουλο, ὁ ὁποῖος σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐπιστολὴ τοῦ οἰκουμενιστοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Λεων. Φιλίππιδη, ὁ ὁποῖος τὸν συνέχαιρε, γράφει ὁ ἀγωνιστὴς καὶ ὁμολογητὴς ἱεράρχης τὰ ἐξῆς: “Ἡμεῖς κατακλείομεν τὴν ἀπάντησίν μας μὲ μίαν ἄλλην ἐπιστολὴν, ἐγκριτικὴν τῆς ἰδικῆς σας θέσεως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔρχεται ἀπὸ τὰ βᾶθη πέντε αἰῶνων, ἀνήκει δὲ εἰς Πατέρα καὶ Διδάσκαλον τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἀνεγνωρισμένον Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν ὁποῖον ὄλοι οἱ Ὁρθόδοξοι τιμῶμεν καὶ γεραίρομεν καὶ τοῦ ὁποῖου τὰς πρεσβείας ἐπικαλοῦμεθα. Λέγει λοιπὸν οὗτος περὶ τῶν δεχομένων τὰ βλάσφημα Φιλιοῦ καὶ Πρωτεῖα Παπικῶν: «Οὐκοῦν ὡς αἵρετικούς αὐτοὺς ἀπεστράφημεν καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν. Διατί γὰρ ἄλλο; Φασὶ γὰρ οἱ φιλευσεβεῖς νόμοι· αἵρετικὸς ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αἵρετικῶν νόμοις ὑπόκειται ὁ καὶ μικρὸν γοῦν τι παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς Πίστεως... Αἵρετικοὶ εἰσιν ἄρα καὶ ὡς αἵρετικούς αὐτοὺς ἀπεκόψαμεν». Ἄς κρατήσῃ λοιπὸν ὁ κ. Παναγόπουλος τὴν ἐγκρισίν του κ. Φιλίππιδη καὶ ἡμεῖς τὴν ἐγκρισίν του Ἁγίου Μάρκου, τοῦ στύλου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένου” (Θεοδρομία, τ. 8 (2006), σελ. 370). Ὁραιοτάτο ἐπιχειρημα γιὰ ὄλους μας σήμερα· ἄς κρατήσουν οἱ φιλοπαπικοὶ, οἱ λατινόφρονες, οἱ οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι, πνευματικοὶ, ἱερεῖς, θεολόγοι τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς, ἔμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἁγίους. Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο, νὰ εἶμαστε Γραικολατίνοι, μισόθηρες.» (βλ. «Ὁρθ. Τύπος», φ. 1687, σελ. 4).

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

19η-26η Μαρτίου. Κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος προέστη τῶν τεταγμένων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ Λειτουργιῶν εἰς διαφόρους Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀττικῆς, διδάσκων συνάμα καὶ τοὺς προσελθόντας πιστοὺς μὲ διαφόρους -σχετικῶς πρὸς τὰς ἡμέρας- λόγους του.

Τὴν δὲ **25ην Μαρτίου**, Μέγα Σάββατον, ἀλλὰ καὶ μεγίστη ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὁ Μακαριώτατος παρευρέθη ἅφ' ἑσπέρας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ καὶ προέστη εἰς τὸν Ὅρθρον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καθὼς καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς λιτανεύσεως τοῦ Ἐπιταφίου, ὅπως ὀρίζει ἡ ὀρθὴ καὶ ἀκριβὴ Τάξις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰῶνων Ὁρθόδοξος Παράδοσις, καὶ ὅχι ὅπως ἐσχάτως ἔχει ἐπικρατήσῃ νὰ μετατήθῃται (βλ. σχετικὴν κυκλοφορηθεῖσαν Ἐγκύκλιον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου) ἡ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Τὴν δὲ πρωΐαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου προσῆλθεν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νικαίας, ὅπου ἐτέλεσεν τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τῆς Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλήθους προσελθόντων πιστῶν.

Τὸ δὲ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὁ Μακαριώτατος εὐρέθη εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν διὰ τὴν Ἀναστά-

σιμον Ἀκολουθίαν τῆς λαμπρᾶς καὶ πανηγυρικῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

26η-27η Μαρτίου. Τὸ ἑσπέρας τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος εἰς Θεσσαλονίκην καὶ προέστη τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοῦπηκόου Θεσσαλονίκης.

Τὴν ἐπομένην, Δευτέρα τῆς Διακαινισίμου, μετέβη -ὡς κατ' ἔτος- εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀνδρῶν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῆς ὁποίας τυγχάνει κτίτωρ καὶ πνευματικὸς πατήρ, διὰ τὴν καθιερωμένην ἱερὰν λιτανεῖαν τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Φοβερᾶς Προστασίας». Κατὰ τὴν προβλεπομένην Μοναστηριακὴν τάξιν, ἐτελέσθη ἐν ἀρχῇ ὁ Ἑσπερινὸς εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐπικολούθησεν ὁ Ἀγιασμὸς καὶ ἱερὰ λιτάνευσις· παρέστη δὲ ὡσαύτως ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὁ τοπικὸς Ἱερὸς Κλήρος καὶ πλήθος πιστῶν. Ὁ κύκλος τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἔκλεισε μὲ τὴν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος παράθεσιν τοῦ μοναστηριακοῦ, πασχαλινοῦ κεράσματος πρὸς ὅλους τοὺς προσελθόντας προσκυνητάς.

9η Ἀπριλίου. Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων. Ὁ σεπτὸς Προκαθήμενός μας Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος συνεπλήρωσεν 11 ἔτη Ἀρχιερωσύνης

(ἐξ ὧν 3 ὡς Ἀρχιεπίσκοπος). Δι' αὐτὸ μετέβη καὶ ἐφέτος εἰς τὸν περικαλλὴν Ἱερὸν Ναὸν Παναγίας Γοργοῦπηκῆς Εὐόσμου Θεσσαλονίκης, διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν τόπον, ὅπου καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τὸ ἔτος 1996, ὑπὸ τοῦ τότε Προέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου. Πλήθος πιστῶν προσῆλθον διὰ νὰ λάβουν τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπην καὶ συμπαραστάσιν των πρὸς αὐτόν, εὐχόμενοι «ἐτη πολλὰ» καὶ «καλὴν δύναμιν» διὰ νὰ συνεχίσῃ ἐπιτυχῶς τὸ πολύμοχθον ἔργον καὶ τὴν διακονίαν ποῦ ἐπωμίσθη, ὡς Πρωθιεράρχης τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι.

20ῆ Ἀπριλίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου, ἐπανηγύρισεν ἡ ὁμώνυμος Ἱερὰ Ἀνδρῶνα Μονὴ παρὰ τὸ Ἄνυδρον Στυλίδος, τῆς ὁποίας κτίτωρ τυγχάνει καὶ πνευματικῶς προΐσταται ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου. Σύμφωνα μετὰ τὴν τάξιν τῆς Μονῆς, ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ τὸ πρωῒ τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐψάλη ὁ Ὅρθρος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπραγματοποιήθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου καὶ συνιερουργούντων αὐτῶ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου, τῇ συμμετοχῇ πλειάδος ἱερέων.

Τὰς λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις διεδέχθη ἡ παράθεσις πλουσίας τραπέζης ἐκ τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, πρὸς ὅλους τοὺς προσκυνητάς, ὡς ἔθος.

23ῆ Ἀπριλίου. Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, ἀλλὰ καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὁ Μακαριώτατος μετέβη εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ἑορτάζοντα Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Ἁγίου Γεωργίου Μαλῶν Ἱεράπε-

τρας, τῇ εὐγενῇ προσκλήσει τοῦ Γέροντος Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐμμανουὴλ Μανδηλάκη, κτίτωρος τοῦ ἐν λόγῳ Ἑσυχαστηρίου.

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη ὁ Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς μετὰ ἀρτοκλασίας, ἐνῶ τὴν πρωΐαν ἐτελεσιουργήθη ἡ λαμπρὰ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε τὸν ἀνάλογον πανηγυρικὸν τῆς ἑορτίου ἡμέρας. Τῶν ὄλων ἀκολουθιῶν, ἐπηκολούθησε πλουσία τράπεζα, τὴν ὁποίαν προσέφερον ὁ φιλόξενος Γέρον πρὸς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους πιστοὺς.

Ὡσαύτως ἐπανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τὸ χωρίον Μεσημέριον Χαλκιδικῆς, ὅπου προέστη τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων - τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ, τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου - ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν.

Διὰ συνεισφορὰν εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ὀλοθύμως ἀνταπεκρίθησαν οἱ κάτωθι:

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος 300€
 Ἱ. Ναὸς Ἁγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Βόλου 250€
 Ἱ. Μητρ. Φθιώτιδος (Ἱεροὶ Ναοὶ & Μοναί) 200€
 κ. Μενέλαος / Ἀθῆναι 30€

ΘΕΜΕΛΙΟΣ ΛΙΘΟΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

26η Φεβρουαρίου. Το έσπερας τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν διὰ τὴν ἐκ βάθρων ἀνακαίνισιν τοῦ ἱστορικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, παρὰ τὸ Περιστέριον Ἀττικῆς, μετὰ τὴν τελετὴν τῆς σχετικῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγιασμοῦ καὶ τὴν μετ' αὐτῆς τοποθέτησιν καὶ εὐλόγησιν τοῦ Θεμελίου Λίθου.

Τῆς ὅλης τελετῆς προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην τῆς λειτουργίας καὶ συντηρήσεως τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κτήτωρος, ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου π. Κυπριανοῦ.

Εἰς τὰ πλαίσια αὐτὰ τῶν εὐθυνῶν του, ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, διέγνωσε τὴν ἄμεσον ἀνάγκην ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τόσον διὰ τὴν στενότητα τοῦ χώρου, ὅσον κυρίως τὴν παλαιότητα καὶ πρόχειρον κατασκευὴν τοῦ κτίσματος, τὸ ὁποῖον εἶχε πλέον ἐμφανῶς ἀρχίσει νὰ ὑποκύπτει εἰς τὴν φθοράν.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελετῆς, ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε σύντομον λόγον εἰς τοὺς εὐαρίθμους συγκεντρωμένους πιστοὺς, ὑπογραμμίζων τὴν σοβαρότητα -ἐξ ἐπόψεως πνευματικῆς- τοῦ γεγονότος τῆς ἀνακαινίσεως ἑνὸς ναοῦ, καθὼς καὶ τὴν ἀνάγκην στηρίξεως ἑνὸς τοιούτου θεοφιλοῦς ἐγχειρήματος ὑπὸ πάντων.

ΕΠΙΜΑΧΑΡΙΩΝ

Τῆ κ' τῆ μηνὸς Ἰουνί, τῷ γενέσιον ἔ
Τιμῆ ἐνδόξῃ Προφήτῃ Προδρομῷ καὶ
Βαπτιστῆ Ἰωάννῃ.

Ζαχαρία κόρευε σὺν τῆ συ:
ζύτῳ οὐ ποχὰ μὲν τίκτοντες,
ἐν δὲ καὶ μετὰ.
Πρόδρομον ἀμφὶ τετάρτην
εἰκάδα γείνατο μήτηρ.

✠ ἌΠΟΛΥΤΙΜΙΩΝ ✠

Προφῆτα καὶ Πρόδρομε, τῆς παρθοσίας
Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημήσῃ σε, ἔκ εὐπρεπῶμεν
ἡμεῖς, οἱ πότῳ τιμῶντες σε· στείρωσι γὰρ
τεκνύσῃ καὶ πατὴρ ἀφωνία, χέχυνται τῆ
ἐνδόξῳ, καὶ σπειτῆ σὺ γεννήσῃ, καὶ σάρκῳ:
σε λίσ τῆ Θεοῦ, κόσμῳ κηρύττεται.

«Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Ἀθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 Κ.Δ.Α.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468